

Giới thiệu Tâm Phế

Thể loại: Ngược, ngược, ngược... nhưng báo trước là sẽ HE

Mọi chuyện bắt đầu từ khi cô và hắn cưới nhau được hai năm, nhưng hắn không hề yêu cô.

Không chỉ vậy mà hắn còn nhẫn tâm giam cầm cô tại một căn nhà nằm tách biệt thành phố, theo lời xúi dục của nhân tình cho người cường hiếp cô...

Như vậy còn chưa đủ mà hắn còn hại chết đứa con chưa kịp chào đời của cô

Từ đó trái tim cô dường như đã chết, đối với hắn là sự căm hận.

Hơn hai năm sau hắn muốn có lại cô nên bắt chấp mọi thủ đoạn...

Có thể 1vs1, cũng có thể sẽ np:)) tùy theo tâm trạng cùng máu điên của tác giả...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Hôn nhân tạm bợ

"Triết! Anh và Nhã Vân?"

Tô Từ Đan cảm thấy tập chí doanh nhân đang có hình của Tần Triết cùng Khang Nhã Vân cùng nhau ôm ấp.

Trước đây cũng đã nhiều lần Tần Triết bị bắt gặp khi đi chung với nhiều cô gái khác nhưng khi Từ Đan hỏi thì hắn chỉ vờ vịt giải thích rằng đó là đối tác làm ăn thôi.

Đối với một người phụ nữ, làm sao có thể chịu được cái cảnh chồng mình nay ôm ấp người này, mai cặp kè người kia được chứ nhưng đối với Tô Từ Đan thì luôn có ngoại lệ.

Cô thừa hiểu Tần Triết là một tổng tài vừa có ngoại hình, vừa có tài ăn nói lại còn có đầu óc kinh doanh vượt trội.

Những điều đó cô cũng chỉ nghĩ là bình thường cho đến ngày hôm nay, khi báo chí liên tục đưa tin "Tổng tài của tập đoàn Tần Thị cùng nhị tiểu thư Khang gia xuất hiện ở một căn biệt thự gần biển"

"Cái đó cũng chỉ là cô ấy muốn tham quan thôi mà!" - Tần Triết qua loa giải thích

Tô Từ Đan thừa biết đó là lời nói dối, vì đêm hôm qua hắn không có về nhà, cô đã gần như hoá đá khi sáng nay nhận được tin này.

"À ra là vậy!" - Từ Đan gật gù

Mọi chuyện bây giờ đối với cô quá đỗi quen thuộc, nhìn thái độ vô tư không muốn giải thích của hắn càng khiến trái tim Từ Đan như ai đang bóp nghẹn.

Trách sao được vì cô là vợ hắn, cô yêu hắn quá nhiều để rồi giờ đây muốn rời xa cũng chẳng phải là điều dễ dàng.

"Em còn muốn hỏi gì nữa không?" - Tần Triết nhíu mày bực dọc

Bộ vest hắn vừa cởi ra đã mạnh bạo rơi xuống đất, cái cà vạt mà cô đã tặng anh hôm trước cũng nằm yên vị đâu đó dưới sàn nhà. Thái độ hờ hững của hắn thật khiến người ta đau thấu tâm can.

"Không, anh vào tắm đi!" - Từ Đan cười hiền.

Thật ra cô cũng không phải thuộc dạng nữ nhân có sắc đẹp kiều diễm hay yêu mị như người ta.

Chỉ là ở cô có nét đơn thuần, mộc mạc. Không quá cầu kì son phấn nhưng trông khá xinh xắn.

Gạt đi giọt lệ thường tình, Từ Đan nhặt từng thứ trên sàn nhà lên, cẩn thận đặt nó vào đúng vị trí.

Nhà luôn có người hầu để sai bảo nhưng đối với Từ Đan thì những bộ tây trang của anh nhất định phải tự tay cô giặt mới sạch. Cô cứ sợ người hầu sẽ qua loa...

Đã không ít lần cô tận mắt nhìn thấy trên cổ áo anh có những vết son đỏ đầy ám muội, nhưng cũng đành ngậm ngùi không nói. Bởi cô biết thân phận mình nằm đâu.

- "Triết, đến khi nào anh mới thật lòng kể cho em nghe về những điều này đây..."

Từ Đan buồn bã, nước mắt lại rơi...

Trời về đêm thật đẹp, nhìn mọi thứ xung quanh đều một mảng đen tối, chỉ có những ánh đèn đường đan xen nhau soi rọi. Sao không sáng, trăng không tỏ... mọi thứ trở nên vô cùng ảm đạm.

Một nữ nhân ngồi trên sân thượng nhìn xa xăm, cái bóng đơn chiếc của cô đang soi rõ tâm tư.

- "Triết, anh có nhớ đã bao lâu anh không gọi em là vợ không?"

- "Triết, anh có nhớ trước đây anh từng hứa rằng mỗi ngày sẽ cùng em ngắm trời đêm không?"

- "Triết, anh có nhớ đã bao lâu rồi chúng ta đã không cùng nhau ăn cơm không?"

Nhưng câu hỏi này đều trở nên quá đỗi quen thuộc với khung cảnh nơi đây, vì gần một năm nay hần đã không còn cùng Từ Đan ngắm sao. Đã gần một năm rồi hần đã không cùng Từ Đan dùng cơm và cũng đã gần một năm rồi hần đã quên đi Từ Đan...

Trên sân thượng một mình nhưng Từ Đan không hề thấy sợ, bởi vì đối với cô nỗi sợ lớn nhất trên đời là mất đi Tàn Triết.

Từ trên cao nhìn bao quát tất cả, Từ Đan cảm thấy mình như một vị thần tiên đang lơ lửng quan sát mọi thứ. Nhưng bỗng tầm mắt cô đứng lại ở đây hành lang bên ngoài ngôi biệt thự.

Tàn Triết hai tay dắt túi quần, ngó nghiêng bước ra ngoài, ôm ấp một nữ nhân chờ đợi sẵn. Cả hai cùng nhau bước vào chiếc xe của cô gái đó. Chẳng biết họ làm gì nhưng chiếc xe có vẻ như đang chuyển động, rung lắc rất mạnh.

Từ Đan như ngã quỵ, cô nhiều lần tự dối lòng mình rằng những mối quan hệ đó chỉ là nhất thời, rồi hần sẽ trở lại với vợ, hần sẽ không thể bỏ vợ đâu... nhưng có lẽ cô đã lầm.

Ngày hôm nay hần còn dám hẹn tình nhân đến mà làm tình trên xe nữa chứ. Thách thức giới hạn của một người phụ nữ đến thế là cùng.

Nhưng Từ Đan không hề hoảng loạn, chẳng lẽ cô đã sớm chuẩn bị tinh thần rồi sao?

Đôi tình nhân đang mặn nồng trên chiếc xe đâu hay biết rằng chỉ trong tích tắc vài giây hình ảnh của họ đã được thu vào một chiếc điện thoại.

- "Anh đi đâu vậy?" - Từ Đan ngồi trên giường nhìn chồng mình cười tươi

Nhưng gương mặt hần biến đổi từ hưng phấn sung sướng sang nhăn nhó, bức dọc.

- "Ra ngoài hóng gió, trong đây ngột ngạt!" - hần ngã nhào lên giường nằm nhắm mắt như mệt mỏi lắm vậy

Cũng đúng mà, vừa giải phóng tinh hoa trong lòng thì quả nhiên rất mệt

- "Anh xem đồ đầy mồ hôi như vậy, sẽ không tốt cho sức khoẻ đâu!" - Từ Đan chu đáo lấy khăn lau cho hần

Nhưng hần lại nhăn tâm gặt tay Từ Đan ra, càng lúc hần càng cảm thấy chán ghét cô vợ nhu nhược như cô thì phải.

Mặc dù vậy nhưng Từ Đan cũng không một lời oán trách, cô kiên trì thấm mồ hôi cho hần rồi mới chịu rời đi.

- "Đêm nay anh ngủ trong phòng đi, em cũng cảm thấy... ngột ngạt quá!"

Câu nói mang đầy hàm ý mỉa mai này không biết Từ Đan lấy dũng khí từ đâu để thốt lên. Nhưng lại có thể khiến Tàn Triết một phen nhột nhạt.

- "Đi đâu đó?" - hần lạnh lùng hỏi

- "Em đi ra ngoài hít thở giống anh!" - Từ Đan mỉm cười

Thường ngày nụ cười này vô cùng hồn nhiên, mỗi khi nó nở lên là biểu hiện sự vui vẻ nhưng lần này nó lại mang hàm ý khá sâu xa

Không biết hần nghĩ gì rồi lại bước đến lối cô vào trong, khoá cửa phòng lại không cho cô đi.

- "Anh sao vậy? Em ra ngoài hít thở chứ có ra ngoài ngoại tình đâu mà anh sợ!" - Từ Đan tỉnh nghịch trêu đùa

Bây giờ Tàn Triết đã có cảm giác toát mồ hôi lạnh, hần rõ hiểu là Từ Đan đã nhìn thấy những gì nên cố gắng nhẹ giọng làm hoà

- "Em vào nghỉ đi, trời không còn sớm, ra đường vào giờ này rất nguy hiểm!"- hấn diu Tử Đan vào giường

Cử chỉ ôn nhu nhẹ nhàng như những ngày đầu mới cưới.

- "Anh này, anh có giấu em điều gì không?"- Tử Đan bây giờ phải nói là thật đáng sợ

Miệng lúc nào cũng cười nhưng trong đầu suy nghĩ những gì thì chỉ có tác giả mới biết được.

Tần Triết bộ dáng ngập ngừng, hấn không thể hiểu nổi tại sao khi đã chán ghét Tử Đan rồi nhưng vẫn không thể viết đơn ly dị. Dù mới lấy nhau chẳng bao lâu.

- "Không, không có! Em nghỉ sớm đi!"- Hấn an ủi

Tử Đan cười mỉm rồi xoay lưng lại với hấn, bỗng dưng cô cảm thấy hấn thật đáng sợ... không... thật dơ bẩn.

- "Triết, anh có nhớ chúng ta đã từng thế nào không?"

Mặc cho Tử Đan luyên thuyên, Tần Triết nhắm mắt lựa chọn cách im lặng để cô biết điều mà im miệng

- "Chúng ta đều là trẻ mồ côi, nhưng anh may mắn hơn được Tần Gia nhận nuôi. Hôm đó anh hứa sẽ quay lại nhất định lấy em làm vợ. Quả thật anh đã giữ đúng lời hứa"

- "Nhưng anh biết không có một lời hứa mà anh không bao giờ giữ được!"- Tử Đan cười nhưng lòng quặn thắt.

Nước mắt ngập mi suốt hai tháng nay, đêm nào cô cũng thầm khóc. Anh cùng cô quan hệ cứ như nghĩa vụ của mỗi đôi vợ chồng chứ chẳng hề có tình cảm. Có lẽ đã đến lúc nên để anh được tự do lựa chọn những thứ hạnh phúc mà anh nên có.

Đôi vai Tử Đan run run, cổ cắn môi nén lại tiếng khóc, đợi khi nghe được tiếng thờ đều đặn của anh thì mới bật người ngồi dậy.

Bước đến bàn làm việc, cô chẳng dám bật đèn sợ anh sẽ tỉnh giấc, lấy ra tờ giấy trắng tinh, viết gì đó...

Đâu đó trong màn đêm còn nghe được tiếng nức nở của Tử Đan, nhưng Tần Triết sẽ mãi mãi là không hề hay biết...

*****

Sáng hôm sau, Tử Đan đã thức dậy từ rất sớm tự tay chuẩn bị bữa sáng cho anh. Tây trang đã từ bao giờ được treo gọn gàng trước cửa tủ quần áo.

- "Triết, dậy đi anh!"- Tử Đan nhẹ giọng

- "Để anh ngủ thêm một lát...!"- Tần Triết nhăn nhó

- "Anh đã nói câu này ba lần rồi, hôm nay có cuộc họp cổ đông, anh không dậy sẽ trễ!"- Tử Đan biết những điều này là bởi vì điện thoại của anh có bật thông báo.

Sáng nay khi vô tình đọc được thông báo thì đồng thời Tử Đan cũng nhìn thấy được dòng tin nhắn của một số lạ.

"Chồng yêu, đêm qua thật tuyệt vời!"

Tin nhắn này được gửi đến lúc 6:32 phút sáng nay, xem ra cô gái đêm qua quả thật rất lớn gan.

Tần Triết bây giờ mới chịu ngồi dậy, bực bội đi vào phòng tắm, chẳng hiểu sao hấn lại có cảm giác bài xích với Tử Đan dạo gần đây.

Điều này cũng dễ hiểu thôi, có mới nói cũ... đàn ông là thế mà!

Đến trưa...

Tử Đan tay xách com hộp do tự tay mình nấu mang đến tập đoàn Tần Thị. Thư ký vừa thấy Tử Đan vội xanh mặt định nhấn phím gọi cho Tần Tổng của mình thì ngay lập tức Tử Đan liền bước đến ngăn lại.

- "Em không cần báo, bọn họ nhờ chị mang com đến!"- Tử Đan cười hiền

Thư ký mặt không còn giọt máu, có phải cô nghe lầm không? Tần phu nhân vừa nói "bọn họ" sao?

Tử Đan lịch sự cười chào với tất cả mọi người, bước đến thang máy, nụ cười trên môi chưa bao giờ tắt đi, chỉ là trong lòng đang vô cùng hào hứng.

Phòng của Tần Triết được hoàn toàn tách biệt ở tầng 9 của công ty, không một ai dám bén mảng tới ngoại trừ thư ký của hấn.

Từ xa là Tử Đan có thể nhìn thấy cánh cửa phòng làm việc không được đóng kín thì lại lần nữa bật cười.

Căn phòng phát ra chỉ toàn những tiếng rên rỉ đầy kinh khủng, tiếng da thịt mạnh mẽ va vào nhau, tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân.

Từ Đan không hề gấp gáp, nhẹ mở cánh cửa phòng ra, camera điện thoại đã thu hết những hình ảnh đáng giá. Nếu đem bán cho tạp chí thì không chừng sẽ có rất nhiều tiền.

Hai người kia dường như đang triển miên dữ dội nên không hề hay biết đã có người thứ ba xuất hiện trong phòng.

Nhẹ nhàng đặt túi đựng hộp com lên bàn, bên dưới còn có một tờ giấy được nắn nót bằng bàn tay của Từ Đan.

- "Chúc anh hạnh phúc...!"

Từ Đan bước ra khỏi phòng, đứng ra cô đã có thể rất mạnh mẽ nhưng chẳng thể hiểu nổi tim cô đau quá. Có nỗi đau nào còn hơn là nhìn cảnh chồng mình đang hằng say trù dập một nữ nhân nào đó mà không phải là mình.

Đáng lý ra là Từ Đan chỉ muốn đóng nhẹ cánh cửa lại, nhưng không ngờ do lực tác động quá mạnh nên nó đã rầm một tiếng đóng chặt lại.

Và tất nhiên người trong phòng cũng đã nghe được.

Từ Đan hốt hoảng chạy đi về phía thang máy, hối hả chạy vào trong, cắn chặt môi để không nấc thành tiếng.

Nhưng có lẽ duyên vợ chồng của họ chưa tận, ngay lúc cánh cửa thang máy gần như đóng chặt thì Tàn Triết đã nhìn thấy Từ Đan.

Có lẽ do quá vội vã nên hắn chỉ kịp mặc quần còn cái áo sơ mi cũng chỉ khoát hờ mà chạy ra ngoài.

Đội thang máy không được, hắn phải dùng đến thang bộ, ngay cả hắn còn không hiểu nổi tại sao mình lại phải chạy theo Từ Đan. Để xin lỗi? Hay để nói thẳng tất cả.?

Tàn Triết chạy đến quầy lễ tân thì gấp gáp hỏi

- "Tần phu nhân lúc này có đến sao?"

Nhân viên lễ tân trộm nhìn thân hình sáu múi cuộn cuộn của hắn mà nuốt vội nước bọt trả lời.

- "Dạ... Tần... Tần phu nhân mang com đến!"

- "Tại sao không báo?"- Hắn tức giận đập bàn

- "Dạ lúc này... Tần phu nhân nói muốn cho Tần tổng bắt ngờ..."

Hắn thở hắt một hơi, chân đá vào quầy khiến nơi đó nghiêng ngả. Ai cũng một phen tái mặt. Chưa bao giờ họ thấy Tần tổng nóng giận như thế.

Trở về phòng mình, Tàn Triết kinh ngạc khi thấy hộp com đặt ngay ngắn trên bàn, bên dưới còn có tờ giấy.

Đơn ly hôn.

Tàn Triết nhìn vào lý do ly hôn là vì Tô Từ Đan cảm thấy bản thân không làm tròn trách nhiệm người vợ. Muốn để ông Tàn Triết có thể tìm được một hạnh phúc khác.

Đọc đến đây tim hắn như thắt lại, nhìn nữ nhân kia đang lưỡng lự trước mặt nhưng hắn không thể nào kích tình nổi nữa. Vứt cho con ả bộ quần áo rồi đuổi đi, còn bản thân thì lái xe về nhà.

Vừa về đến nơi, mọi thứ trong nhà đều rất bình thường, nhưng trên thảm cỏ xanh phía trước lại là một tờ giấy có ghi chữ đơn ly hôn.

Hắn hung bạo xé nát nó, bước vào trong nhà, gọi lớn tên của Từ Đan. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng đến ghê người. Quản gia vội bước đến khẽ lên tiếng

- "Sáng nay Tần phu nhân đã ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về!"

Tàn Triết điên cuồng chạy lên phòng của cả hai, đập cửa thật mạnh đến nỗi vọng luôn ra xa. Trong phòng trở nên trắng xóa bởi những tờ giấy ly hôn đã được Từ Đan dán khắp mọi góc ngách. Chẳng những vậy, cô còn trải lên giường thật đều từng tờ một.

- "Tô Từ Đan!"- Hắn gào thét

Quần áo của cô vẫn còn đây, chiếc nhẫn đính hôn cô cũng cẩn thận đặt lại vào hộp trên bàn làm việc. Hắn thất thần cảm lấy, tay run run

Lấy điện thoại ra gọi ngay cho cô, những tưởng cô sẽ trốn tránh nhưng... cô vẫn bắt máy.

- "Từ Đan, em đang ở đâu?"- Hấn hỏi dồn

- "Em đang trên đường về!"- Từ Đan nhẹ giọng

- "Em về đây ngay cho tôi!"- Hấn gào thét

- "Em đang trên đường về... về nơi cất giữ Thanh Xuân của em!"

Tút tut tut...

Hấn giận dữ đập phá tất cả mọi thứ, nhưng chỉ riêng tấm ảnh cưới là vẫn còn nguyên vẹn... đến khi hấn mệt mỏi mà gục ngã nằm đè lên những tờ giấy vương vãi khắp nền nhà.

- "Tô Từ Đan, cả cuộc đời này em đừng mong có thể rời khỏi tôi!"

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Trở lại nơi góc phố quen thuộc, nơi đây cô và anh đã từng cùng nhau nắm tay đi trên con đường trải dài nắng hạ... anh lúc đó tuy chỉ mới mười ba tuổi thôi nhưng đã hiên ngang nói rằng "sau này anh nhất định sẽ đón Đan Đan về làm vợ! Anh sẽ không để thằng Đỉnh to con ăn hiếp Đan Đan nữa!"

Đỉnh to con là thằng nhóc ở cùng cô nhi viện với Từ Đan, bằng tuổi anh nhưng tính tình khá hung hăng, thô bạo. Nhưng đặc biệt nó chỉ trêu ghẹo mỗi Từ Đan thôi, ngoài ra những bạn khác thì nó không thèm nhìn ngó đến.

Từ Đan còn nhớ hôm đó cô đang ngồi một mình nhìn về xa xăm, nhớ anh vô cùng, mỗi ngày đều ngồi ở bậc thềm đó mong ngóng anh trở lại. Đỉnh to con có vẻ khó chịu nên đã chạy đến xô ngã Từ Đan, còn hung hăng quát nạt

- "Từ nay về sau tao cấm mày không được ngồi đây nghe chưa!"

- "Nhưng Đan Đan ngồi một lát thôi, Đan Đan muốn đợi anh Triết!"- Từ Đan ngây ngô

- "Tao không cho phép, đi chỗ khác!"- Đỉnh to con xô ngã Từ Đan

Khiến cô tay chân trầy xước, hôm đó đã bị má Lâm la một trận rồi còn bắt phạt nó đứng ở chỗ đó một tiếng.

Ấy vậy mà mấy hôm sau nó lại mang đến cho Từ Đan một cái bánh nhỏ và nói đó là lời xin lỗi..

Bây giờ nghĩ lại cảm thấy Đỉnh to con quả thật rất buồn cười, nhiều lần ngăn cản không cho Từ Đan đi cùng Tần Triết nhưng cuối cùng hai đứa vẫn có thể đi với nhau còn nó thì bị phạt.

Ngồi trên xe, Từ Đan nhìn xa xăm...

Nơi đây quả thực quá an bình, hương thơm đồng cỏ thật khiến con người ta dễ chịu.

- "Tần phu nhân, cô đi thật sao?"- Tài xế e dè

- "Cậu Phi, đừng gọi tôi là Tần phu nhân nữa, tôi không phải!"- Từ Đan cười nhạt

- "Đối với tôi cô vẫn là Tần phu nhân, không ai có thể thay thế được!"

Cậu lái xe tên Phi này tính tình khá bộc trực nhưng phải thành thật khen một câu là rất siêng năng và trung thành.

Lần này rời đi, cũng nhờ có Phi nên Từ Đan mới có thể thuận lợi...

- "Tần phu nhân à, cô đi như vậy không sợ Tần Tổng sẽ tìm sao?"

- "Tìm tôi để làm gì? Có khi anh ấy còn vui mừng nữa chứ!"- Từ Đan buồn buồn

- "Rõ là còn yêu thương nhưng lại chọn cách này để trốn tránh"

Câu nói ẩn ý này của Phi làm sao Tử Đan không biết chứ, quả thật cậu ấy nói đúng. Rõ là còn rất yêu nhưng lại yếu hèn chọn cách ra đi...

Nhưng nếu ở lại thì được gì?...

Gần một năm nay hắn đã động chạm, hay đoái hoài gì đến cô đâu chứ... ngay cả nói chuyện với nhau được bốn câu là đã thấy nhiều rồi.

Duy chỉ có hai tháng trước, trong một lần say rượu về hắn đã mang Tử Đan ra làm công cụ phát tiết. Nhưng trong lúc hoan ái cơ hồ hắn gọi tên của ai đó chứ không phải Tử Đan

Bống điện thoại của cậu Phi reo lên

- "Tần phu nhân, là Tần tổng!"- sắc diện cậu ấy tái nhợt

- "Cứ nghe đi!"- Tử Đan khích lệ

Phi gạt đầu một cái rồi mới nhấn nút nhận cuộc gọi...

- "Alo Tần Tổng!"

- "Cậu đang chờ cô ấy đúng không?"- Hắn quát

- "Dạ đúng!"

- "Quay lại đây ngay!"- Hắn ra lệnh

- "Tần Tổng... alo... alo... xuyt xuyt... tôi nghe không rõ... alo..."

Tút tut tut...

Tử Đan nhìn cậu nhóc xảo quyệt này mà bật cười, dám giả vờ trước mặt Tần Triết...

- "Phu nhân, cô cười đẹp lắm..."- Cậu Phi nhìn cô qua gương chiếu hậu

Câu nói này sao nghe quen quá, à phải rồi... trước đây Tần Triết thường hay nói như thế với cô, nhưng bây giờ thì không còn nữa... câu nói đó đã dành cho ai rồi...

- "Alo..."- Tử Đan bắt máy

- "Em muốn đi đâu? Em quay lại đây ngay!"- Tần Triết lớn giọng

- "Quay lại, để làm gì?"- Tử Đan khê hỏi

Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng của hắn, ngay cả bản thân hắn cũng chẳng biết cô quay lại để làm gì nhưng hắn không muốn cô đi

- "Em là vợ của tôi, vợ của Tần Triết này, em bỏ đi như thế tôi ăn nói sao với mọi người?"

- "Thì ra anh chỉ sợ mọi người đàm tiếu thôi sao? Nếu vậy thì anh cứ trả lời họ rằng anh đã bắt gặp em lén lút hẹn hò với tình nhân ở gần nhà, rồi còn nhìn thấy em làm tình trên xe..."

Tử Đan cười đó nhưng rồi nước mắt lại rơi, ngay cả cậu Phi cũng có phần thương cảm cho sự tổn thương mà cô đã phải chịu đựng

- "Em... đêm đó..."- Hắn ấp úng

- "Chẳng những đêm đó mà còn là trưa nay, bao lâu nay anh luôn giải thích những ồn ào trên báo chỉ là mối quan hệ làm ăn. Nhưng làm ăn kiểu gì mà dẫn về tận nơi chúng ta đã từng hạnh phúc để làm những chuyện đồi bại!"- Tử Đan quát lớn

Từ ngày lấy anh, chưa bao giờ cô dám lớn tiếng dù chỉ một câu. Nhưng hôm nay, tức nước thì phải vỡ bờ...

- "Nếu anh xem như cưới em là vì trách nhiệm thì em không cần! Tô Tử Đan em không cần thứ tình cảm bố thí!"

- "Tử Đan... anh xin lỗi... anh... anh biết sai rồi, em về đi có được không?"- Hắn năn nỉ

- "Anh đừng lo, những bức hình đó là hình gốc, em không có giữ lại bản nào đâu. Nó sẽ không lộ ra ngoài đâu!"

- "Thôi được rồi, nếu em đã quyết định vậy thì anh sẽ không ép, nhưng em nên quay lại để cùng gặp luật sư ký thỏa thuận. Xong rồi thì em muốn đi đâu anh sẽ không cản. Được chứ?"

Từ Đan cảm thấy lời hắn nói cũng rất có lý, đầu phải cứ ký giấy ly hôn là được, cũng cần phải có luật sư xác nhận chứ.

Thế là với bản tính mềm lòng, dễ tin người của Từ Đan thì cô đã chấp nhận quay trở lại vào ngày mai tại văn phòng luật sư.

Nhưng cô đâu hay biết rằng đó vốn dĩ chỉ là cái bẫy do Tàn Triết sắp đặt.

Tối hôm đó Từ Đan không muốn về nhà, cô bảo cậu Phi đưa cô đến chốn ăn chơi xa hoa, lộng lẫy nhất nơi đây để được mở mang tầm mắt.

Thế là Phi đã dẫn Từ Đan đến một quán bar có tiếng nhất nhì thành phố này, nơi đây không chỉ là chốn ăn chơi của thiếu gia, công tử mà còn là sân giao dịch thuốc lắc, ma túy số lượng lớn, rất lớn...

Đêm nay Từ Đan quyết sẽ uống cho thật say, uống cho quên hết mọi sự cam chịu, uống cho quên đi cái tên Tàn Triết mà bấy lâu nay cô luôn đặt niềm tin.

Cậu Phi ngồi bên cạnh khép nép, dù sao đây cũng là lần đầu cậu tới đây mà, hơn nữa để bảo vệ Từ Đan cậu luôn phải giữ mình thật bình tĩnh.

- "Phi nè, cậu có biết tôi và Tàn Triết cưới nhau được bao nhiêu năm rồi không?"- Từ Đan ngà ngà say, nghiêng ngả hỏi

- "Dạ cũng được hơn hai năm!"- Phi lễ phép

- "Đúng rồi, chỉ mới có hơn hai năm thôi, hai năm thôi mà đã thay đổi một con người. Cậu có biết không, đã gần một năm nay rồi hắn đã không còn nhớ đến tôi! Đã một năm nay rồi chúng tôi "đồng sản dị mộng". Suy ra chúng tôi chỉ có một năm hạnh phúc!"

- "Tàn phu nhân, cô say rồi!"

- "Không! Tôi tên là Tô Từ Đan, tôi không phải Tàn phu nhân!"- Từ Đan quát lớn

Biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía Từ Đan, nhưng duy chỉ có một thân ảnh to lớn ngang nhiên bước đến gần...

- "Xin chào, lúc nãy có phải cô nói mình tên Tô Từ Đan không?"- Nam nhân đó cười nhẹ, hắn còn có cái răng khểnh duyên dáng

- "Đúng... thì sao mà không đúng... thì sao?"- Từ Đan lè nhè

Bây giờ thái độ hắn mới bắt đầu thay đổi trở nên khản trương hẳn.

- "Có phải cô từng sống ở cô nhi viện Tây Nam không?"

- "Đúng luôn hả há!"

- "Đan Đan, em nhớ anh không?"- Người đó hồ hởi

Cái tên Đan Đan này đã lâu lắm rồi không ai gọi cô hết...

- "Anh là..."- cô mờ to đôi mắt để nhìn nhưng trạng thái đàn khá mơ hồ cộng thêm nơi đây ánh đèn ảo diệu chớp tắt, làm sao mà nhìn rõ

- "Đỉnh to con! Anh là Đỉnh to con!"

Nghe đến đây Từ Đan cũng dần tỉnh, ban sáng vừa mới nghĩ đến hắn vậy mà bây giờ lại gặp, quả thật là quá có duyên đi.

- "Đỉnh to con, anh thật là Đỉnh to con sao?"- Từ Đan cố trấn tĩnh

Hắn cởi cái áo vest bên ngoài ra, rồi cởi luôn cái sơ mi trắng bên trong để lộ khuôn ngực rắn chắc với màu mật ong bóng lờng, bên phía ngực trái cách đầu ti chừng 8cm có một vết sẹo dài cỡ hai lòng tay.

Từ Đan nhận ra ngay chính là Đỉnh to con vì vết sẹo đó là do Tàn Triết đánh nhau với hắn gây ra mà. Chuyện đó khiến Từ Đan không sao quên được.

- "Đúng là anh rồi! A ha... lâu rồi không gặp, em suýt nhìn không ra luôn!"- Từ Đan cứ chỉ thân mật tự nhiên

- "Đây là?" Hắn nhìn cậu Phi hỏi ẩn ý

- "Đây là cậu Phi... tài xế... của em!"- Từ Đan nghiêng ngả

- "Tàn à không... Từ Đan, cô say rồi... để tôi đưa cô về"- Cậu Phi lo sợ

- "Đừng lo, quán bar này là của anh. Không ai làm hại cô ấy đâu!"- hắn nhìn Từ Đan thâm tình

Cậu Phi khá nhay bén khi thấy tên này có vẻ khá mờ ám với Từ Đan, nhìn ánh mắt của hắn thật gian tà

- "Nhưng dù sao Tử Đan cũng là con gái, nên về sớm thì hơn!"- Cậu Phi đang cố bảo vệ Tử Đan như một cậu nhóc đang muốn bảo vệ chị mình.

- "Phi à, cậu đừng lo quá... nào uống với tôi đi, hai chị em chúng ta đêm nay không say không về!"

Đây có lẽ là lần đầu tiên Tử Đan say, thì ra say là như thế... đầu óc nghiêng ngả, mọi thứ ngã nghiêng theo. Theo tiếng nhạc xập xình khuấy động cả một tâm hồn thì Tử Đan đã sớm quên hết mọi chuyện buồn đau, bây giờ cô chỉ biết bản thân mình đang rất vui, rất hưng phấn...

- "Phi à, Phi... cậu sao vậy?"- Tử Đan nhìn thấy cậu Phi nằm dài trên ghế liền lo lắng khẽ lay. Mặc dù mình không khá hơn là mấy

- "Chắc cậu ấy say rồi!"- Đinh Hựu Phong nhếch môi lên tiếng

- "Á... vậy... ai sẽ... đưa em về?"- Tử Đan cố mở to mắt nhìn hấn

- "Đề anh đưa hai người về!"- Hấn cười tà rồi cho vệ sĩ đỡ lấy cậu Phi

Còn bản thân thì nhẹ nhàng diu Tử Đan đi đến bãi xe...

Hấn dùng xe của cậu Phi lái đưa hai người về nhưng không phải về Tần Gia mà là về thẳng Đinh Gia...

*****

Sáng hôm sau, Tử Đan khó khăn lắm mới có thể nhấc mi mở mắt, đầu bây giờ đau như búa bổ vậy.

Đôi mắt đảo một vòng xem quanh cảnh xung quanh để biết hiện tại mình đang ở nơi đâu... bỗng đôi mắt Tử Đan chợt khựng lại với bức tranh vẽ một cô vệ có mái tóc đen dài xoã ngang lưng đang ngồi buồn bã ở bậc thềm...

Khung cảnh đó... sao giống ở cô nhi viện quá nhỉ?...

Nhưng bỗng Tử Đan cảm thấy trên bụng mình có cái gì đó nặng nặng gác lên, dòi tầm mắt xuống thì thấy một cánh tay rắn chắc, vạm vỡ mà chắc chắn đó là của nam nhân

Nhưng tầm mắt vừa dòi xuống thì thấy được cơ thể mình chỉ được cái chắn che đi chỗ tư mật còn bộ ngực trần đang được phơi bày lồ lộ...

Hốt hoảng kéo chắn che lại, nhìn sang người bên cạnh, Tử Đan thật sự muốn ngất ngay và luôn... người nằm bên cạnh cô...

...

..

Đợi tập sau đề □

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tại văn phòng luật sư...

- "Tần Triết, anh đã biết được sự thật vậy tại sao còn không chấp nhận ly hôn cô ta?"- Khang Nhã Vân nũng nịu

- "Chính vì biết được nên anh mới không muốn để cô ta có thể dễ dàng thoát khỏi như vậy!"

Giọng điệu Tần Triết băng lãnh, hấn đắm chiêu nhìn xa xăm.

Hơn một năm trước hấn đã vô tình biết được Tô Gia đã là nguyên nhân khiến Hàn Gia hấn sụp đổ hoàn toàn, bố mẹ hấn đều chết trong một cơn hỏa hoạn nên hấn mới phải ở cô nhi viện. Hấn tên thật là Hàn Triết...

Tô Gia cũng vì sợ con mình gặp chuyện không lành nên đã đem Tô Tử Đan vào cô nhi viện. Gia sản Tô Gia để lại cho Tử Đan là cả một tập đoàn lớn nhưng đến khi Tử Đan tròn 24 tuổi.

- "Chẳng lẽ anh còn cần đến cái gia sản của cô ta sao? So với những thứ Tần Gia để lại cho anh thì đó chẳng đáng là gì..."

Khang Nhã Vân câu cổ Tần Triết, ả đang cố kích động để Tần Triết có thể nhanh chóng ly hôn với Tử Đan. Để rồi ả chính thức một bước lên mây...

- "Tại sao lại không cần, có ai chê tiền bao giờ!"- Hấn nhếch môi

- "Nhưng mỗi tối anh nằm cạnh cô ấy, anh có thể nhắm nhin được sao?"

Hấn đứng vội dậy, hai tay đút túi... thư thả bước đến bên cửa sổ nhìn xuống sự náo động bên dưới đường, gương mặt bây giờ như một tảng băng...

- "Cứ mỗi khi nằm cạnh cô ấy, thì hình ảnh ba mẹ anh lại xuất hiện... họ kêu gào vô cùng thảm thiết trong đồng lửa cháy phừng phực... họ còn nói rằng chính Tô Cung đã gây ra... Mỗi thù này nhất định anh phải để Tô Từ Đan gánh thay cho hấn!"

Âm điệu trở nên trầm thấp, xem lẫn vài cái nghiêng răng cũng đủ hiểu hận thù trong Tần Triết lớn như thế nào...

- "Cũng may chỉ còn 1 tuần nữa cô ấy sẽ có thể nhận được thừa kế, đến lúc đó thù gì cũng trả đủ, Triết à.... anh cũng nên nhân từ tha cho cô ấy một con đường sống nha..."- Khang Nhã Vân bi thương

Rõ là giả tạo đến như thế nhưng Tần Triết lại còn cho rằng ả đang tốt bụng, có từ tâm muốn mình tha cho Từ Đan....

- "Bảo bối à, anh không thể tha, anh nhất định phải bắt cô ta xuống dưới hầu hạ cho ba mẹ!"

Những lời nói này của Tần Triết "vô tình" đã để Từ Đan nghe không sót một chữ....

Môi mím chặt, mắt ướt đầm... người mà cô dành cả tuổi thanh xuân yêu nay lại muốn cô chết.

Nhưng cũng đúng thôi, chính Đinh Hựu Phong sáng nay cũng xác nhận rằng sự việc năm đó chính là do cha của Từ Đan gây ra.

Nhưng vụ hoả hoạn thì hấn không dám khẳng định vì không hề có bằng chứng cho rằng Tô Cung đứng sau chuyện này...

Từ Đan dựa lưng vào bức tường, giữa cô và Tần Triết chỉ cách nhau một bức tường nhưng sao giờ đây lại cảm thấy cả hai xa xôi quá.

- "Sắp đến giờ rồi, em ra ngoài lánh mặt một lát đi!"- Tần Triết quay sang nhìn Khang Nhã Vân

- "Dạ..."

Khang Nhã Vân từng bước sải chân bước ra khỏi phòng, khi cửa vừa đóng cũng là lúc môi ả nhếch lên tạo thành một đường cong tuyệt mỹ...

- "Tô Từ Đan, cô mãi mãi không thể so được với tôi.

Nhưng cũng chỉ là ả độc thoại tự đắc thôi, bởi vì Từ Đan cũng đã nhanh chóng nấp vào một góc tường cách đó không xa...

Nhẹ lau nước mắt, chỉnh trang lại cái váy mà lúc sáng Đinh Hựu Phong chuẩn bị, tâm trạng mặc dù đang rối bời nhưng thật sự bây giờ điều Từ Đan muốn làm nhất là nhanh chóng chấm dứt hôn nhân tạm bợ này...

- "Đan Đan, em đến rồi..."- Hấn vừa nhìn thấy cô liền tươi cười bước đến

Cùng lúc đó luật sư cũng vừa đến... ông ấy nhìn cả hai đang còn yêu thương nhau như thế nhưng tại sao lại muốn ly hôn...

Từ Đan ngồi xuống ghế bên cạnh, cô giờ đây thất thần như người vô hồn...

- "Tần Tổng, Tần phu nhân, tôi thấy giữa hai người vẫn còn rất mặn nồng, vừa cưới nhau chẳng bao lâu sao lại muốn ly hôn!"- Luật sư nghiêm nghị

Tần Triết nói gì đó với luật sư nhưng bây giờ đây Từ Đan làm sao mà nghe được. Từ sáng nay khi nghe Đinh Hựu Phong nói cho mình biết về sự thật... ban đầu Từ Đan còn ngỡ vực...

Nhưng cho đến khi chính tai cô nghe được từ Tần Triết thì trong lòng thật sự sụp đổ... nhớ lại những hình ảnh vui vẻ khi còn ở cô nhi viện... bỗng Từ Đan lại ước mình có thể được một lần như thế

- "Tần phu nhân?"- Luật sư khẽ gọi

- "Từ Đan..."- Tần Triết cũng nhẹ gọi...

Từ Đan trở về thực tại, nhìn người đàn ông giả tạo trước mắt, bỗng chốc trong lòng cô lại vô cùng căm phẫn nhưng rồi lại... thôi...

Làm sao cô lại có thể hận hấn trong khi chính cha cô đã hại gia đình hấn ra nông nỗi đó... trả thù cũng là điều nên làm... nếu là cô thì có lẽ cô cũng sẽ như vậy thôi...

- "Triết, hay là chúng ta dời ngày ly hôn lại được không?"- Từ Đan cười dịu dàng

Bỗng chốc Tần Triết lạnh hấn gương mặt, hấn không biết cô là đang nghĩ gì, đang toan tính gì?

- "Tại sao chứ? Nếu em muốn dời chi bằng đừng ly hôn nữa.."

- "Luật sư, một tháng sau chúng tôi sẽ quay lại, đến lúc đó chi cần ký tên là được!"- Từ Đan mặc kệ hấn mà nhìn luật sư nói như ra lệnh.

Từ Đan đứng lên, nắm tay Tần Triết đi ra ngoài, để lại đây một luật sư trung niên đang lắc đầu chép miệng..

- "Xem ra Tần phu nhân cũng nhẫn nhịn không ít!"

*****

Kể từ hôm đó, Từ Đan luôn quần quýt bên Tần Triết, cô nói rằng muốn tìm lại một chút hình ảnh tuổi thơ hạnh phúc của mình..

Cô cùng anh đi du lịch khắp nơi, về thăm lại cô nhi viện ngày trước....

Sau khi đưa cho Từ Đan một ly nước ấm thì hấn cũng lên giường

Hôm nay hấn và cô nằm cùng nhau, tay hấn làm gối cho Từ Đan tựa đầu, bàn tay hai người đan vào nhau..

- "Hôm nay anh có vui không?"- Từ Đan khẽ hỏi

- "Vui chứ, sinh nhật vợ anh sao anh có thể không vui được!"- Tần Triết đáp lời

- "Anh biết không, hôm nay có một người bên phòng luật sư gọi cho em và nói rằng em được thừa kế tài sản của Tô Gia."

Hấn giả vờ bất ngờ...

- "Thật sao? Thì ra Tô Cung là cha của em..."

- "Sao anh biết Tô Cung là cha em?"

- "À... à thì... "

Từ Đan nhếch môi cười khẩy, rồi vòng tay ôm lấy Tần Triết một lần cuối... cô dụi mũi vào cơ thể hấn để tìm lại mùi hương quen thuộc. Đại não đang cố lập trình để không thể nào lẫn lộn với bất kì mùi hương nào khác...

- "Anh đừng quên chúng ta có hẹn với luật sư vào ngày mai..."- Từ Đan nói rồi nhắm chặt mi mắt rơi vào trạng thái ngủ sâu

-----

Đến khi tỉnh dậy, cô đã thấy bản thân mình không còn ở căn phòng của hai vợ chồng nữa mà là một căn phòng khác cũ kĩ, đơn sơ...

Cửa phòng khoá chặt, Từ Đan không cách nào có thể thoát ra... kêu khản cổ cũng chẳng có ai đến giúp bởi vì nơi đây đâu có ai khác ngoài cô...

- "Triết... anh thật sự nhẫn tâm đến thế sao?"- Từ Đan bất lực ngã quỵ xuống đất.

Tiếng nước nở, đầy bi thương ai oán của cô đang khiến nơi đây thật sự trở nên đáng sợ...

Cô nhớ lại đêm qua, rõ biết ly nước đó có vấn đề nhưng cô vẫn bất chấp uống hết, bởi vì cô cho rằng bản thân mình đã nợ Tần Triết nên cho dù hấn cho cô uống thuốc độc cô cũng chấp nhận.

Nơi đây bốn bề yên tĩnh, mọi thứ chìm vào bóng tối, duy chỉ riêng trên tường có một vài lỗ nhỏ có ánh nắng xuyên qua... Từ Đan đưa mắt nhìn...

Bên ngoài là một cánh đồng hoa vàng rất đẹp...nhìn xa cũng là màu vàng của hoa, bên trái cũng vậy... bên phải cũng vậy...

Thì ra hấn muốn cô chết dần, chết mòn nơi đây...

- "Triết, anh cũng thật tốt... chuẩn bị nơi đây cho em sao? Hoa đẹp lắm... rất đẹp..."

Từ Đan đang độc thoại nội tâm, đến giờ phút này đây mà cô vẫn cho rằng hấn tốt với mình...

Từ Đan đảo mắt nhìn lại căn phòng một lần nữa, nơi đây ngoài bốn bức tường ra còn có... tấm ảnh cưới của cô và hấn, một cái giường nhỏ... một cái bàn mà bên trên còn có gương soi...

Bỗng bên ngoài có tiếng mở cửa, Từ Đan hoảng sợ lui bước...

- "Xin chào!"

Trước mắt Từ Đan là hình ảnh hai người đang tay trong tay vô cùng hạnh phúc, nam nhân mạnh mẽ tuấn mỹ, nữ nhân quyến rũ xinh đẹp... họ thật xứng đôi khi đang đứng dưới tầm nắng phản chiếu...

Cơ mặt Từ Đan giãn ra... nhìn hai người đó mỉm cười, gật đầu nhẹ như lời chào hỏi...

- "Bất ngờ chứ?"- Tàn Triết lạnh lùng

Lần này Từ Đan cười tươi hơn ban nãy, đầu lắc mấy cái...

Sao có thể ngạc nhiên khi cô cũng phần nào biết được mình sẽ có ngày này, nhưng không nghĩ đến việc hắn sẽ cho cô cái chết điểm phúc như vậy...

Tàn Triết khẽ nhún mày, hắn cứ nghĩ cô sẽ khóc lóc van xin, hay ghen tức nhưng trái lại hắn đã thật sự không ngờ cô lại có thể bình tĩnh như vậy...

- "Từ Đan, chị không sao chứ, em đã nói Triết phải để chị ở một chỗ tốt hơn nhưng anh ấy lại không chịu nghe lời gì cả?"- Khang Nhã Vân nũng nịu trách yêu Tàn Triết

Từ Đan không nói một lời... chỉ cười và cười mà thôi...

- "Tô Từ Đan cô có biết tại sao mình lại như vậy không?"- Tàn Triết cao ngạo hỏi

mỉm cười, gật đầu

- "Cô..."

Hắn bước đến nắm lấy tóc Từ Đan kéo ngược ra sau, gương mặt trở nên đáng sợ hẳn

- "Tô Cung đã chết thì con gái của lão trả... nhưng bất quá dù sao tôi cũng còn là chồng em, tôi sẽ không để em tịch mịch!"

Hắn búng tay vài cái, bên ngoài bước vào bốn tên vạm vỡ, cao to...

Từ Đan bỗng dưng cảm thấy bất an, hai tay giữ chặt áo mình...

Nhưng Tàn Triết càng thích thú hơn, hắn xoay một cái đã xé rách đi cái áo của Từ Đan để lộ cặp ngực tròn của cô.

- "Tàn Triết... anh điên rồi!"- Từ Đan sợ hãi

- "Em chịu mở miệng rồi sao?"

Lập tức hắn ra lệnh cho bốn tên đó bước đến gần... Từ Đan sợ hãi quơ quạng tay chân tránh né... tay Tàn Triết cũng dần dần buông ra khỏi tóc cô.

Bốn tên đó lao vào như mãnh thú... Từ Đan kêu gao thảm thiết nhưng chưa bao giờ mở miệng cầu xin hắn... ánh mắt Từ Đan nhìn hắn lộ rõ vẻ căm hận.

Chẳng hiểu sao đáng lẽ ra hắn nên sung sướng khi thấy cảnh mình trả thù Tô Gia nhưng tại sao trong lòng hắn lại đau như thế.

Nhưng vì sĩ diện nên hắn đã không ngăn lại, mặc cho Từ Đan bị bọn kia ra sức cường bạo...

"Van xin đi... nếu em van xin tôi sẽ tha cho em... van xin đi!"

Đó chỉ là lời trong suy nghĩ của Tàn Triết, hắn không hề cất lời... Khang Nhã Vân nhìn thái độ vô tình của hắn càng trở nên thích thú.

Hắn cứ thế mà ngoảnh mặt bỏ đi, chẳng lẽ mấy năm tình cảm mà hắn cũng nỡ chối bỏ sao? Hắn đành lòng để cô như thế sao?

Cùng lúc đó phần thân của một tên đã đâm sâu vào tiểu huyết của cô... một tiếng thét thê thảm cất lên....

Máu... máu từ hạ thân tuôn ra.... rất nhiều... rất nhiều máu...

Từ Đan ngất lịm đi...

*****

Đến khi tỉnh dậy một lần nữa thì cô đã lại ở một căn phòng khác, trông có vẻ sạch sẽ hơn căn phòng kinh hoàng kia

Mi mắt trĩu nặng, Từ Đan khó khăn lắm mới có thể nhấc nổi mi mắt, mọi thứ trở nên mờ ảo... rồi dần dần hiện rõ...

- "Cô tỉnh rồi..."- Một người phụ nữ trung niên, nhẹ nhàng bưng một cái chén đang còn bốc khói tiến lại gần...

Từ Đan sợ hãi định ngồi dậy nhưng liền cảm nhận được cơn đau từ hạ thân truyền đến... đau đến nỗi nước mắt cũng thi nhau rơi...

- "Ây ây đừng sợ, ta không hại con đâu!"- Bà ôn tồn nhẹ giọng...

Bà thoải nhẹ chén cháo, từng muỗng, từng muỗng dứt cho Tử Đan, cứ như người mẹ hiền chăm lo cho con của mình...

Nhưng khi nhớ ra điều gì đó, Tử Đan liền đưa tay sờ bụng mình như tìm kiếm thứ gì đó...

- "Con của tôi... con của tôi..."

- "Ta rất tiếc... đứa bé... không thể giữ được..."- người phụ nữ tiếc thương

Bây giờ đây Tử Đan thật sự đã rơi vào hố sâu tuyệt vọng, ngay cả sinh linh bé nhỏ cô luôn âm thầm bảo vệ nay cũng đã không còn...

Từng tiếng nấc nghẹn ngào của Tử Đan cũng làm người phụ nữ kia thương cảm vô cùng, bà cũng không kìm nổi nước mắt mà cùng cô hoà vào dòng cảm xúc...

- "Tại sao?... tại sao ngay cả niềm hi vọng duy nhất của tôi anh cũng giết chết... Tàn Triết... tôi hận anh... tôi hận anh suốt cả đời này..."- Tử Đan gào thét

- "Con gái... bình tĩnh... bình tĩnh... mọi thứ đã qua rồi... sẽ không ai có thể làm hại con nữa đâu..."- người phụ nữ đó ôm cô vào lòng

Tử Đan cũng đáp lại bằng cái ôm vô cùng khỗ sở, sức lực của cô bây giờ ngay cả một con muỗi cũng không thể đập...

Dần dần cũng vì kiệt sức mà lại ngất đi một lần nữa...

Người phụ nữ khẩn trương gọi ngay cho ai đó, bỗng chốc có một cậu thanh niên chạy đến hốt hải...

- "Chị ấy sao thế mẹ?"

- "Con bé biết mình không giữ được thai nên tinh thần hoảng loạn, cứ với tình hình này mẹ lo quá!"

- "Chị ấy rất đáng thương, cũng may con lên theo dõi mới biết nơi Tàn Tổng nhốt chị ấy..."

- "Phi à, nếu lỡ Tàn Tổng đó biết được thì sao?"

- "Mẹ yên tâm đi, báo chí cũng đã đưa tin Tàn phu nhân lâm bệnh nặng qua đời rồi"- Cậu Phi thở dài

Thì ra hôm đó cậu chứng kiến cảnh Tử Đan bị người ta cưỡng bạo nhưng lại lực bất tòng tâm. Chỉ có thể đợi đến lúc bọn chúng rời đi thì mới dám vào cứu....

Nhưng sự thật là A Phi đã cho đốt cháy ngôi nhà còn chuẩn bị một cái xác chết để hòng qua mặt Tàn Triết.

- "Mẹ không sợ gì, chỉ sợ con bé sẽ suy nghĩ lung tung rồi làm chuyện dại dột!"- Má Lâm thở dài

- "Chúng ta nhất định phải ra sức giúp đỡ chị ấy, nhớ năm đó con bị người ta đánh đến mức thập tử nhất sinh cũng may có chị ấy giúp đỡ, còn cho con công việc ổn định. Ân nghĩa này làm sao con trả cho đủ!"

Má Lâm bước đến chỉnh lại chân đấm cho Tử Đan rồi cùng cậu Phi ra ngoài, hai mẹ con nhìn nhau thở dài...

Không biết là do may mắn hay thiên ý nhưng nơi Tử Đan bị nhốt cách nhà má Lâm chỉ khoảng 20 phút đi bộ...

- "Mẹ, hôm nay con cũng đã xin nghỉ không làm cho Tàn Triết nữa... chúng ta sẽ dọn đến một thành phố khác. Tốt cho chúng ta hơn..."- Cậu Phi nắm tay má Lâm

- "Tốt cả cho Tử Đan nữa đúng không?"- Má Lâm cười cười

Cậu Phi mỉm cười, gật đầu vài cái. Thật sự đối với Tử Đan thì cậu nhất mực sẽ trung thành, cho dù bất cậu làm việc ác cậu cũng sẽ làm...

Cậu Phi lôi trong túi áo ra một xấp tiền dày cộm, đặt vào tay má Lâm, vẻ mặt lộ rõ nét hi vọng...

- "Trời ơi, tiền ở đâu mà nhiều thế?"- Má Lâm sợ hãi

- "Đây là tiền mà chị Tử Đan đã cho con cách đây hai ngày, có lẽ chị ấy cũng đã biết trước được mình sẽ gặp nguy hiểm..."

Má Lâm đưa mắt vào căn phòng đang có Tử Đan ở đó, con bé thở vẫn đều đặn, nhưng mi tâm nhú chặt lại...

- "Nếu vậy, chúng ta cần chuẩn bị ngay đi... mẹ có cảm giác rất bất an!"- Má Lâm lo lắng nhìn cậu Phi...

Cùng lúc đó ở Tàn Thị, có một người đang thần thờ ngồi an vị trong phòng làm việc, mắt nhìn xa xăm, tâm đầu đến vớ vẩn...

Mấy hôm nay kể từ ngày căn nhà ở ngoại ô thành phố bốc cháy, mang theo cả người con gái hắn yêu ra đi... thì lúc nào tâm trí hắn cũng ở trạng thái u sầu...

Điều thuốc thứ 18 cũng đã vứt xuống...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa...

- "Tần tổng, chúng ta có hẹn với luật sư về quyền thừa kế của Tần phu nhân!"

Hắn bây giờ mới nhớ ra vấn đề này, điều mà hắn mong đợi cũng đã đến, Tô Gia cuối cùng cũng nằm trong tay hắn...

- "Mời vào đây!"- hắn âm trầm ra lệnh.

Bên ngoài bước vào là một người đàn ông trung niên, thân tây trang lịch lãm, nghiêm chỉnh bước vào

- "Tần tổng! Hân hạnh được gặp ngài!"

Hắn cũng theo lễ lịch sự mà đứng lên bắt tay với luật sư...

- "Tần tổng, tôi rất tiếc vì sự ra đi của Tần phu nhân... nhưng theo quy định thì hôm nay tôi sẽ trao tài sản lại cho anh!"

- "Được rồi, anh cứ làm đi!"- Hắn có vẻ như không quan tâm lắm

- "Theo di ngôn của Tần phu nhân, cũng là cô Tô Tử Đan thì tất cả gia sản Tô Gia đều sẽ trao cho Tần tổng đây!"

Những lời nói của luật sư vốn dĩ hắn đã biết rõ từ trước nhưng sau vài giây suy nghĩ hắn liền đập bàn nắm cổ áo luật sư hỏi lớn

- "Ông nói cái gì? Cô ấy nhượng quyền thừa kế lại cho tôi?"- Hắn trừng mắt

Luật sư sợ hãi nuốt nước bọt run rẩy....

- "Đúng... đúng... giấy tờ cũng đã ghi rất rõ ràng!"

Tần Triết lật từng trang trong túi hồ sơ xem xét, thì ra đúng thật là giấy tờ hợp pháp công nhận Tử Đan đã nhượng quyền thừa kế cho hắn.

- "Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?"- Hắn lại một lần nữa nắm áo luật sư hỏi

- "Cách đây mấy hôm, Tần phu nhân đã đến gặp riêng tôi để bàn về vấn đề này... cô ấy nói quyền thừa kế cứ đổi thành cho Tần Triết là được.!"

Nghe đến đây thì tinh thần hắn càng suy sụp, tay cũng nói dần ra... luật sư thấy thế vội chỉnh lại quần áo rồi lui ra sau vài bước bảo toàn tính mạng...

Nhưng dường như nhớ ra điều gì đó... ông ấy đã lấy trong túi áo ra một phong thư được dán rất tỉ mỉ và nói rằng đây là thứ Tử Đan muốn gửi riêng cho hắn...

Giật lấy bức thư, hắn điên cuồng mở ra đọc...

"Gửi anh, Tần Triết!

Khi anh đọc được bức thư này có lẽ chúng ta đã không còn là vợ chồng nữa... đáng lý ra em còn định sẽ cùng anh thương lượng nhưng xem ra... điều đó không cần thiết!

Triết...

Em xin tha thiết gọi anh lại một lần nữa....

Tài sản này em nghĩ vốn dĩ nó thuộc về anh, em không có quyền nhận vì thế em trao nó lại cho anh...

Cảm ơn anh những năm qua đã yêu thương em, cảm ơn anh mấy hôm nay luôn chiều theo ý muốn của em... nhưng em thật sự mong rằng trên đường đời chúng ta đừng gặp lại nhau..."

Hắn vô thức buông rơi lá thư, một dòng lệ nhẹ rơi....

*****

Một năm sau.

- "Chị hai à, hôm nay mẹ nấu nhiều món ngon lắm.. chị định không về ăn cơm sao?"

- "Tất nhiên là về, sắp tới rồi..."

- "Vậy nhanh lên đi, em đói lắm rồi..."

Cậu Phi sau khi tắt máy thì liền hí hửng dọn thức ăn ra, suốt một năm nay cùng Tử Đan và má Lâm sống tại thành phố mới này thật vui vẻ...

Cậu Phi giới thiệu với mọi người rằng Tử Đan là chị hai của mình... kể từ hôm đó cả nhà ba người có rau ăn rau, có cháo ăn cháo nhưng lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười...

Má Lâm mừng vui cười tùm tùm cả ngày, vì hôm nay Tử Đan vừa tặng cho bà một cái áo rất đẹp, đúng màu bà thích, nên quyết định diện lên người

- "Ha ha xem người ta kia, tùm tùm hoài đi nha..."- Cậu Phi trêu chọc

- "Kệ tôi, con gái tôi tặng quà thì tôi vui... còn cậu? Cậu tặng tôi cái gì nào?"- má Lâm trêu lại

- "Chưa đến lúc thôi nhé, mai một con sẽ tặng mẹ món quà to hơn nhiều..."

Hai mẹ con phá lên cười, nhìn sang đồng hồ đã hơn 8 giờ tối mà Tử Đan vẫn chưa về, cả hai bắt đầu lo lắng...

Lại lấy điện thoại gọi cho Tử Đan nhưng đều không gọi được...

- "Con về rồi..."- Tử Đan hô to

Má Lâm lo lắng chạy ra xem, nhìn thấy Tử Đan hoàn toàn lạnh lặn trở về thì trong lòng phần nào cũng thở phào nhẹ nhõm...

Bởi vì không biết có phải là bị ma nhập hay di chứng gì không mà từ hôm tỉnh lại thì Tử Đan như biến thành người khác. Tính tình khá kì quái, năng động và can đảm hơn trước rất nhiều.

- "Con đó, về trễ vậy?"- má Lâm giúp Tử Đan cởi áo khoác ngoài mắng yêu

- "Ban nãy con gặp một vụ cướp thuận chân nên đuổi theo!"

Tử Đan vô tư bước đến bàn ăn ngồi xuống, tay bốc lấy miếng thịt bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm... khác hẳn với Tử Đan trước đây rất nhiều...

- "Cái gì? Chị đuổi bắt cướp?"- Cậu Phi hốt hoảng

- "Ừ nhưng nó chạy nhanh quá nên thôi chị không đuổi theo nữa!"- Tử Đan trả lời tỉnh queo

Má Lâm ngồi xuống bên cạnh thở dài, mắt nhìn Tử Đan khẽ lắc đầu

- "Mẹ thật sự không thể hiểu nổi con, anh hùng không ra anh hùng!"

Cậu Phi cũng thở dài một hơi nhìn người chị trời ơi của mình... không tin được bà chị của mình lại có thể rảnh đến như vậy...

Tử Đan cứ thế mà ăn tự nhiên như chưa có gì xảy ra...

- "Con gái, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm... con chuẩn bị gì chưa?"- Má Lâm quan tâm

- "Mẹ... chị hai đã già rồi..."- Cậu Phi xen vào

- "Thằng nhóc này, dám chê chị mày già?"- Tử Đan hung hăng cầm đũa hăm dọa

Má Lâm mỗi ngày chứng kiến hai con khi này gây gổ nhưng trong lòng bà lại thấy rất vui, miễn sao Tử Đan có thể quên đi cái dĩ vãng đau thương kia là được...

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa...

Má Lâm cười cười nhìn hai đứa con mình rồi đứng dậy lặng lẽ ra mở cửa

- "Chào cậu... cậu... tìm ai?"

- "Con đến tìm Tử Đan..."

...

.

Chương 4

Má Lâm vừa nghe đến tìm Tử Đan đã vội xanh mặt, hơn một năm nay chưa có ai đến tìm Tử Đan. Nhưng cậu thanh niên tuần tú này lại muốn gặp cô thì có hơi ngớ ngẩn

"Cậu có nhầm lẫn không? Ở đây không ai tên Tử Đan cả!"- Má Lâm cố tình gạt hấn

Chàng trai đó mỉm cười...

"Cháu họ Đinh..."

Cùng lúc đó Tử Đan chạy vội ra, vừa nhìn thấy người kia đã lập tức hoảng sợ vô cùng, không đợi má Lâm nói câu nào đã lập tức chạy ra kéo hấn đi...

Trên sân thượng đầy gió, buổi đêm nơi đây thật yên tĩnh...

"Anh đến đây làm gì?"- Tử Đan vô tình hỏi

Chắc có lẽ Đinh Hựu Phong phần nào cũng có thể biết được Tử Đan đã phải chịu cú sốc như thế nào để có thể trở thành người lạnh lùng như thế.

Hấn hai tay đút túi quần, bộ vest nghiêm trang đó càng tôn thêm nét tuấn mỹ nơi hấn...

"Anh còn tưởng khi gặp lại anh... em sẽ vui chứ?"

Tử Đan thật sự có đôi chút cảm giác đó chứ, nhưng mỗi khi nhớ lại đêm hôm đó, thật sự trong lòng cô lại vô cùng khó chịu... hôm đó cũng chỉ là do quá say mà thôi...

"Hựu Phong... chuyện hôm đó..."- Tử Đan ấp úng

Đinh Hựu Phong rũ mi mắt, tầm nhìn dời xuống nền đất kia mà lòng cứ rạo rức nhớ về đêm hoan lạc hôm đó...

"Có phải... em muốn anh quên nó?"

Tử Đan gật đầu...

Thật lòng cô không cần hấn phải chịu trách nhiệm, dẫu sao cô cũng đâu phải xử nữ đâu mà phải sợ thất tiết...

Đã hơn một năm trôi qua, Tử Đan cứ nghĩ cuộc sống mình đang vô cùng êm đềm trôi qua cho đến ngày hôm nay. Khi trước mặt cô là Đinh Hựu Phong...

"Xin lỗi, nhưng anh không làm được!"- Hấn buồn bã

Làm sao Tử Đan biết được hấn đêm đó tuy có được thân xác cô nhưng tâm cô luôn đặt nơi Tàn Triết, cô luôn miệng gọi tên Tàn Triết...

Hấn đã âm thầm liên lạc với cậu Phi để biết thêm tin tức về cô, hấn đã phải chịu đựng, kìm nén mỗi khi nhìn thấy cô từ xa... thật sự ngay những lúc đó hấn chỉ muốn lao thật nhanh qua ngã tư đông đúc đó mà ôm lấy cô...

Chỉ cần như vậy thôi cũng đã đủ khiến mọi thứ bình yên rồi...

"Hựu Phong..."- Tử Đan nghẹn ngào nhìn hấn

Làm sao cô không biết trong tâm tư hấn nghĩ gì, chỉ là cô quá tự ti về bản thân mình... cô thật sự rất sợ quá khứ của cô sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng và sự nghiệp của hấn về sau...

Nên thà là tuyệt tình chứ không thể để hấn có một tia hi vọng nào...

Đinh Hựu Phong bi thương nhìn Tử Đan như đang tìm kiếm một tia sáng... nhưng có vẻ hấn đã phải thất vọng...

"Tử Đan... tình cảm của anh dành cho em không phải một sớm một chiều. Em có thắc mắc vì sao khi còn bé anh chỉ trêu đùa mỗi em không? Em có thắc mắc vì sao mỗi lần em đi cùng Tàn Triết là anh đều phá đám không?..."

Hấn hít một hơi thật sâu rồi lại tiếp tục nói...

- "Em có thắc mắc vì sao đêm đó anh lại đưa em về Đình Gia không?..."

Từ ngày phút hẳn biết được cô gái kia là Từ Đan thì hẳn biết bản thân mình nhất định phải có được cô. Vì hẳn biết Tần Triết đã không cho cô hạnh phúc vậy nên hẳn sẽ là người thay Tần Triết làm điều đó.

- "Hựu Phong... những điều đó em đã có câu trả lời cho riêng mình... nhưng thật sự ngay lúc này đây em không muốn anh phải vì em mà mất hết tất cả!"

Điều Từ Đan nói vô cùng hợp lý, rồi sẽ ra sao khi hai người họ công khai? Liệu Tần Triết có sẽ bỏ qua hay tìm đủ mọi cách phá hủy tâm huyết mà Đình Hựu Phong bao năm gây dựng?

Hơn nữa, từ sau cú sốc đó Từ Đan vẫn chưa dám mở lòng ra với bất kì ai. Trong suốt một năm nay cũng đã có không ít người tỏ tình với cô, nhưng tuyệt nhiên không một ai có thể thành công...

- "Đan Đan, anh yêu em... điều này em biết, anh biết và cả ông trời cũng biết. Đối với anh chỉ cần có em là đủ... gia sản này chính tay anh tạo được thì cho dù có mất đi bao nhiêu lần thì anh cũng có thể gây dựng lại từ đầu..."

Từ Đan thật sự là động tâm với lời nói của hẳn, đây gọi là tình yêu hay sự mù quáng... vì sao hẳn biết cô là đau khổ nhưng vẫn cố gắng lao đầu vào?

- "Đan Đan, xin đừng cự tuyệt anh... đời này, kiếp này vì em, anh có thể trở thành một lão đại nhưng cũng có thể vì em, mà trở thành một lão nông!"

Tâm chân tình của Đình Hựu Phong không biết có phải đã làm cảm động lão thiên gia không mà trên cao đã vội trút xuống một cơn mưa tầm tã.

Từ Đan vội vã tìm chỗ trú nhưng chỉ riêng Đình Hựu Phong là không chịu đi, hẳn quyết định vô cùng táo bạo mà ngay cả Từ Đan cũng không biết nên giải quyết thế nào.

Đình Hựu Phong quỳ dưới mưa, đưa ba ngón tay lên cao qua đầu, miệng lớn tiếng hô hào

- "Tôi là Đình Hựu Phong, tôi thề là trong lòng chỉ có một mình cô Tô Từ Đan, nếu tôi có nửa lời gian dối sẽ bị sấm sét..."

Câu chưa nói hết thì Từ Đan đã vội lấy tay ngăn cái miệng quạ của hẳn lại.

Kê đứng, người quỳ dưới làn mưa... khung cảnh còn gì lãng mạn hơn nữa... nếu ai đó vô tình quay được và slow motion lại thì vô cùng ấn tượng.

- "Anh điên sao?"- Từ Đan nước mắt hoà với mưa

- "Anh không hề điên!"- Hẳn lớn tiếng khẳng định

- "Anh đi vào trong trước đã, lỡ bệnh rồi sao?"- Từ Đan lo lắng

- "Không! Anh không vào!"

- "Tội gì phải như vậy? Em không xứng đáng..."

Hẳn bỗng ngẩn mặt, hai mắt nhắm lại vì mưa rơi vào, bỗng chốc hẳn kéo mạnh Từ Đan vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn vô cùng ướt át dưới màn mưa.

Cảnh tượng này thật sự đã được ghi lại bởi một người nào đó ở toà nhà bên cạnh...

Màn cầu hôn này quả thực là khó có thể từ chối, Đình Hựu Phong đã nhiệt tình như thế, hỏi sao Từ Đan không mềm lòng...

Nhưng bất quá... cô vẫn còn đang lo cho tương lai về sau...

Tội cho má Lâm cứ đi đi lại lại trong nhà sốt hết cả ruột, lo lắng không biết người này có làm gì tổn hại đến "con gái cưng" của bà không.

- "Mẹ, đừng lo quá... anh Đình là người giúp đỡ chúng ta suốt thời gian qua... chị hai sẽ không sao đâu!"- A Phi bước đến chạm vai mẹ mình. Nhẹ nhàng trấn an...

- "Làm sao không lo được, tính thần con bé mới ổn định không lâu, mẹ sợ..."

- "Mẹ sợ cái gì? Anh Đình yêu chị hai rất nhiều, mẹ nên lo đám cưới còn hay hơn..."

- "Cái thằng này, giờ còn giỡn..."- Má Lâm khăn trương quát...

Tính đến giờ cũng đã hơn một tiếng trôi qua rồi, mà sao vẫn chưa thấy hai người về, má Lâm không thể nhịn được mà quyết định ra ngoài tìm...

Nhưng vừa mở cửa ra đã thấy hai người đó tay trong tay, miệng cười tủm tỉm... cả thân người ướt sũng...

- "Trời đất, hai đứa sao ra thế này?"- má Lâm khẩn trương...

Nhưng khi nhìn Từ Đan cười, thật sự trong lòng bà phần nào đã an tâm, có vẻ như cậu Đình này có thể sẽ mang hạnh phúc lại cho đứa con gái đáng thương của bà...

Cả hai vào nhà thay quần áo, Đình Hựu Phong vẫn chưa chịu về, hẳn muốn ở lại đây đêm nay với lý do quần áo ướt mà về là sẽ bệnh...

Tiếc là quần áo cậu Phi quá nhỏ không vừa với thân hình cao to vạm vỡ của hắn nên có lẽ những cái váy của Từ Đan sẽ có thể giúp hắn...

- "Trà gừng, uống nóng đi!"- Từ Đan bung trà vào phòng cho hắn.

Đình Hựu Phong trong bộ váy ngủ Hello Kitty xem ra cũng rất đáng yêu... hắn đang co ro trên giường nhỏ của Từ Đan, nơi đó có mùi hương của cô...

- "Đan Đan... đêm nay em không thể ngủ cùng anh sao?"- Hắn nhăn nhó

- "Không, dẫu sao em cũng là con gái... nam nữ thì phải thụ thụ bất tương thân. Tối nay em sang ngủ cùng mẹ!"

Hắn bắt mất thờ phỉ một cái, nhưng rồi cũng chấp nhận cầm ly trà lên uống ực một hơi vào bụng...

Cứ như nuốt hết buồn bực vào trong...

Tiếp theo đó là kéo Từ Đan vào lòng, ôm lấy cô âu yếm...

- "Đừng quên những gì lúc nãy em hứa!"- hắn dụi mũi vào gáy của Từ Đan...

Nhớ lại ban nãy bị hắn cưỡng hôn như thế, Từ Đan đành phải chấp nhận tình cảm của hắn... nhưng bất quá đầu đó lại có cảm giác rất thoải mái chứ không hề gượng ép.

- "Em chỉ hứa đại thôi!"- Từ Đan bấu môi trêu ghẹo

Mắt ưng của hắn lập tức loé sáng lên, xoay người áp Từ Đan xuống giường... hai tay hắn cố định tay Từ Đan không cho cô nhúch nhích

- "Em vừa nói gì?"- hắn nghiêng răng

Từ Đan có chút lo sợ, nhưng lại cảm thấy rất buồn cười, tên này có thể ngốc đến vậy sao?

- "Không... em chỉ đùa..."

- "Anh không thích đùa như vậy... em đã hứa rồi thì phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của anh chứ!"

Hử????

Ngay cả Từ Đan thật sự không tin những gì vừa nghe được, hắn vừa bảo cô phải chịu trách nhiệm với hắn sao?

- "Này Đình Tổng, anh nói ngược sao?"- Từ Đan ngu ngơ

- "Không hề, đúng thực là em phải chịu trách nhiệm mà!"

Bên ngoài má Lâm cùng A Phi đứng lén lút chứng kiến tận mắt màn tình tứ vô cùng thanh khiết này...

Hai mẹ con nhìn nhau rồi tùm tùm cười, xem ra sắp tới sẽ có đám cưới rồi...

Bỗng má Lâm đứng thẳng lưng, gằn giọng. bước đến gần vờ gõ cửa phòng lịch sự nói vọng vào

- "Đêm nay nóng quá, Đan Đan à, con đừng qua phòng mẹ nhé... ai... thời tiết này thật là..."

A Phi cũng tăng hăng hùa theo...

- "Phòng em cũng nóng quá chừng, đừng ai qua đây à nha..."

Đình Hựu Phong bên trong nhìn Từ Đan cười gian rồi cũng cao giọng đáp lời...

- "Mẹ yên tâm, tối nay con cùng Đan Đan ở lại đây được rồi..."

Chỉ nghe được tiếng khúc khích cười bên ngoài rồi sau đó là đèn vụt tắt. Chỉ riêng phòng của Từ Đan là còn một tí ánh sáng lập loè...

Từ Đan bị ép chặt cổ cựa quậy mà phản kháng

- "Mẹ của ai mà gọi ngọt xót vậy?"

- "Mẹ của chung! Ok?"

- "Anh ngủ ở đây đi, đêm nay em ra phòng khách ngủ!"

- "Sao vậy? Ngủ ở đây đi... lạ chỗ anh sợ lắm... anh hứa chỉ ôm em thôi không làm gì nữa!"

(Ồi nghe quen quá nhỉ?)

Từ Đan ngốc lăm cũng biết những lời này chỉ là dụ ngọt nhưng hấn thật sự là nằm bên cạnh ôm chặt cô vào lòng như thế...

Cả một đêm chỉ là cả hai ôm nhau ngủ, thật sự không hề có một thứ gì phát sinh mặc dù Từ Đan biết nam căn của hấn cũng cộm lên không ít.

Nhưng nếu chuyện đó xảy ra ngay lúc này thật sự Từ Đan vẫn chưa thể chấp nhận được...

Đêm bình yên trôi qua, hai người ôm nhau hạnh phúc trên một cái giường nhỏ... mặc dù ngoài kia trời còn đang mưa nhưng không thể phủ nhận trong phòng này vô cùng ấm áp...

Ít ra một mảnh tâm hồn đã vỡ của ai đó đã có thể được tìm thấy và được ai khác tỉ mỉ dán lại...

Nhưng họ đâu hay biết được sắp tới đây sẽ có một "con giông bão" ập đến bất chợt...

Sáng hôm sau, cứ tưởng Từ Đan sẽ dậy rất trễ nhưng không ngờ hôm nay còn dậy sớm hơn cả má Lâm...

Từ Đan nhẹ xoa người nhìn Đinh Hựu Phong đang còn say ngủ...

Lần trước cũng vậy, ngay vừa lúc nhìn thấy Đinh Hựu Phong trước mặt thật sự tim cô như ngừng đập tận mấy nhịp. Nhưng khi hấn mở mắt ra nhìn cô mỉm cười thì Từ Đan không thể ngượng hơn được nữa phải kéo chăn che ngực

Lần này Từ Đan bạo dạn đưa tay vuốt nhẹ gương mặt hấn... từng đường nét tường chừng như như hoàn mỹ đến không ngờ của hấn.

- "Em định sàm sờ anh sao?"- Hấn tuy nhắm mắt nhưng lại cất lời

Nhất thời Từ Đan hoảng hốt định thu tay về nhưng hấn nhanh chóng cố định lại... nhẹ nhàng áp lại trên má...

Từ Đan ngượng không nói nên lời, mặt đỏ ửng cúi gầm xuống...

Hấn nhích lại sát bên Từ Đan, ôm ghì cô vào lòng...

- "Đan Đan, đợi đến khi đại sự hoàn thành! Anh sẽ sang đón em cùng mẹ và cậu Phi về thành phố A. Chúng ta sẽ không còn phải sợ bất kì ai nữa!"- Đinh Hựu Phong thì thầm

Bây giờ đây cô chỉ cần đợi đến lúc Đinh Hựu Phong giải quyết hết những vấn đề còn lại thì nhất định sau này cô sẽ có thể sống lại một cuộc đời mới với một gia đình toàn vẹn...

*****

Thành phố A

Tại tập đoàn Tàn Thị, một nam nhân nào đó đang ưu tư ngồi ngây ngốc bên cửa sổ, hấn đang nhớ về cô vợ quá cố của mình...

- "Tần Triết, cậu và Khang Nhã Vân sẽ đám cưới thật sao?"

Người vừa hỏi là Hạ Trác Minh, bạn thân cũng đảm nhiệm luôn chức vị thư ký đặc biệt của hấn.

Vừa mới ban nãy nghe được tin động trời này, Trác Minh phải vào thẳng tận phòng Tần Triết mà hỏi cho rõ ngọn ngành.

- "Thì đã sao?"- Hấn điềm đạm hỏi

- "Từ Đan vừa mất được một năm, cậu đã vội như thế?"- Hạ Trác Minh lúc nào cũng cảm thấy Từ Đan thật sự rất đáng thương

- "Còn làm gì được khi Nhã Vân nói rằng cô ấy đã mang thai con tôi?"

Hấn vừa xoa người lại, nét tuấn mỹ kia vẫn còn đó hiện hữu nhưng lại như sợi râu lõm chồm kia làm mất đi giá trị vẻ đẹp kia...

- "Thật sự mình không hiểu nổi cậu, rõ ràng là còn yêu nhưng lại cố gượng ép bản thân!"- Hạ Trác Minh bức xúc

"Cậu bớt nói nhảm đi, chuyện của Du Thị sao rồi?"

Hạ Trác Minh tuy phần nộ nhưng công tư cũng phải phân minh rõ ràng..

"Xong rồi, cái công ty phế liệu đó đã an an ổn ổn nằm trong tay của cậu.!"

Móc điện thoại ra lướt mạng xã hội, bức ảnh nào Trác Minh cũng đưa cho Tần Triết xem như đang trêu tức hắn..

Hầu như toàn là những bức ảnh tình yêu lãng mạn mà thôi.. nào là nụ hôn ngọt ngào, cùng nắm tay nhau dưới mưa.... cùng nhau đi du lịch...

Tần Triết thật sự phát ngán với tên lấm nhem này...

"Này, cậu thấy chưa? Người ta tỏ tình trong đêm mưa luôn này... thật ngưỡng mộ!"

Hạ Trác Minh cầm điện thoại đưa về hướng Tần Triết, nhưng hắn cũng chẳng mấy quan tâm...

"Nếu cậu rảnh rồi thì đi tìm hợp đồng cho công ty có khi còn có ích, ngồi đây xem những thứ nhảm nhí này thì được gì?"

Tần Triết chán nản đứng lên, bất quá mắt hắn cũng không kiên định lắm, liếc nhìn một cái vào màn hình điện thoại mà thôi..

Rồi sau đó cũng lạnh lùng bước ra ngoài, hắn lái xe rời khỏi công ty...

Ghé ngang tiệm hoa nhỏ, mua một bó hoa hồng vàng to tướng rồi thẳng hướng ngoại ô lái đi.

Kể từ ngày hắn đọc được di thư của Từ Đan, tâm hắn như phé đi, ngày nào cũng bầu bạn với rượu... hầu như gần một năm nay chưa đêm nào hắn thật sự tỉnh táo...

Bánh xe lăn đều đến một ngôi biệt thự nhỏ, rồi cũng từ từ rẽ vào...

Trước một ngôi mộ được cẩn thận xây cất, gương mặt Từ Đan hiền hoà cười dịu dàng với hắn nhưng bất quá nó chỉ là một tấm ảnh vô tri

"Vợ... hôm nay anh đến thăm em..."- hắn nhẹ đặt bó hoa hồng vàng trước mộ

Xung quanh có những nắm cỏ mọc vô trật tự cũng được hắn tận tay nhổ sạch...

"Đan Đan..."- hắn thều thào gọi...

Nhớ lại những khoảnh khắc đẹp nhất ngày còn ở cô nhi viện, lúc hắn và Từ Đan len lén hẹn nhau vì sợ Đình to con phá rối. Rồi cả những lúc cả hai khi nhìn thấy hắn bị phạt.. thật sự khoảng thời gian đó không bao giờ có thể quên được.

Ngồi tựa lưng vào mộ, hắn thì thầm một mình như kẻ đại...

"Đan Đan, anh xin lỗi... chính anh đã khiến em ra nông nổi này..."

Hắn nói rất nhiều, nhiều đến nỗi nước mắt cũng tuôn rơi...

Suốt thời gian qua công ty hắn đã phát triển vượt trội, cả một công trình quy mô tầm cỡ mà hắn cũng có thể tóm gọn thì cũng có thể biết thế lực của hắn lớn mạnh đến cỡ nào..

Nhưng chưa bao giờ hắn thấy đủ, hoặc nói đúng hơn là chưa có ai thật sự khuyên hắn nên biết đủ.

Khang Nhã Vân liên tiếp hối thúc hắn để có thể mau chóng trở thành Tần phu nhân uy nghiêm, quyền lực nhưng trong một năm nay ả đều thất bại. Mỗi khi nói đến kết hôn là Tần Triết lại lảng sang chuyện khác...

Đến cuối cùng ả đành ra hạ sách nói rằng mình có thai, nhưng cái thai đó của ai thì vẫn còn là ẩn số..

Hắn ngồi sâu tư bên mộ, nhìn mây trời trôi nhẹ nhàng nhưng trong lòng như có đá đè đến mức khó thở...

Bỗng hắn thấy từ xa có một người đang đi đến, trên tay còn cầm rất nhiều hoa quả, nhang đèn... người đó vô cùng sợ hãi. Gương mặt u ám, hốc hác thấy rõ

"Tần.... Tần tổng..."- Vừa nhìn thấy Tần Triết, người đó liền run lên

"Cậu sao ra nông nổi này? Cậu đến đây làm gì?"- Tần Triết nhíu mày nhìn

"Tần Tổng, tôi thường xuyên đến đây..."- người đó meo meo

"Cậu với cô ấy có quan hệ gì? Nói!!"- Tần Triết nắm cổ áo người đó gần hỏi

Kẻ đó không biết nên đáng thương hay không đây, bởi chính hắn là một trong bốn người đã luân phiên sau hăm hiếp Từ Đan... và còn là người đầu tiên.

"Tần tổng.... làm ơn... làm ơn để tôi giải thích..." người đó chấp tay quỳ lạy...

"Nói!!!"

"Nhớ năm đó, sau khi nhận lệnh thì đã thay phiên nhau cưỡng bức Tần phu nhân..."

Tần Triết bây giờ mới ngỡ ngàng, rõ ràng hôm đó hắn chỉ ra lệnh cho mỗi mình kẻ này thôi, sao lại có thể luân phiên chứ? Mọi chuyện rốt cuộc là sao?

"Chẳng phải tôi chỉ ra lệnh cho cậu thôi sao?"- Hắn gầm lên

"Tôi... tôi nhận lệnh.... nhận lệnh của anh nhưng ba người còn lại là theo lệnh của... của Khang tiểu thư!"

Nghe đến đây hắn thất thần thấy rõ...

"Rồi sao? Nói!!!"- Tần Triết không giữ được bình tĩnh

"Sau đêm đó.... tôi không thể nào ngủ được... mỗi... mỗi khi nhắm mắt... là hình ảnh Tần phu nhân hiện về, bên cạnh còn dắt theo một đứa bé..."

Đứa bé sao? Tại sao lại có đứa bé?

Rõ ràng cô không có nói với hắn là cô có thai, vậy tại sao lại có hình ảnh đứa bé chứ...

Người đó nhìn thái độ khó hiểu của Tần Triết cũng bạo gan tiếp tục giải thích...

"Thật sự hôm đó... Tần phu nhân đã... rất nhiều... máu..."

Tần Triết giờ đây không thể tin nổi vào những gì mình nghe nữa. Chính hắn, chính hắn đã hại chết hai mẹ con Từ Đan, hắn đã hại chết con của mình...

"Tôi... tôi không thể yên được... nên mỗi tuần cứ đến thấp hương cầu xin... mong cô ấy bỏ qua..."

Những lời người đó nói như ngàn mũi dao đâm sâu vào lòng hắn, chỉ vì hận thù mà hắn đã gián tiếp gây nên cái chết cho người vợ hiền của mình.

Hắn khụy xuống đất, hai đầu gối va mạnh xuống đất... hắn gào lên trong tuyệt vọng...

"Từ Đan!!!"

*****

Hôm nay Đinh Hựu Phong quyết định gạt mọi công việc sang một bên, muốn dành một ngày trọn vẹn dành cho Từ Đan mà thôi...

"Đan Đan... em có mệt không?"- Đinh Hựu Phong nhìn Từ Đan chơi đùa rất lâu.

Đến nỗi mồ hôi thấm đầm cả áo nhưng vẫn chưa có biểu hiện gì là đuối sức...

"Không mệt, vui lắm."- Từ Đan nở nụ cười tươi

Trong suốt một năm qua đây là lần đầu tiên má Lâm thấy Từ Đan cười tươi đến như vậy, trong lòng bà phần nào được an ủi...

Nhưng lo xong cho con gái thì phải lo đến con trai, thằng nhóc này tuy suy nghĩ trưởng thành nhưng cử chỉ và hành động thì lại như một đứa trẻ...

"Thằng Phi này đi đâu mà lâu thế không biết?"- má Lâm lo lắng

Từ Đan nhìn thấy liền cười cười bước đến gần, ôm lấy má Lâm thì thầm...

"Mẹ đừng lo quá, nó cũng đã lớn rồi..."

"Nó chỉ lớn xác thôi chứ nhìn kỹ cũng chẳng khác gì một đứa con nít cả!"

Lát sau A Phi chạy hơn hờ về, trên tay còn cầm hai cái túi đựng nước uống... nhưng chạy chưa được vào bước nữa thì đã vấp phải một cục đá nhỏ mà té lăn quay...

Cả ba người ở đây đều lấy tay che mặt, lắc đầu ngao ngán...

Hôm nay có thể nói là ngày vui nhất của Từ Đan, những bức ảnh cùng Đinh Hựu Phong đều có thể thấy cô cười rất tươi...

Còn cả bức ảnh gia đình bốn người vô cùng hạnh phúc...

"Phong..."- Từ Đan nhẹ mang một ly sữa vào phòng...

Đình Hựu Phong đang loay hoay với một số tài liệu trên bàn, chính vì không muốn xa Từ Đan mà hắn đã bắt thư ký mình mang đến tận đây.

"Đan Đan..."- Hắn mỉm cười

Từ Đan bước đến gần, đặt ly sữa xuống bàn... rồi định lui bước ra ngoài... nhưng Đình Hựu Phong đã nhanh tay nắm lấy tay cô kéo lại...

"Mai anh bay rồi, hay là chúng ta..."- Hắn thì thầm bên tai Từ Đan

"Ừm... không được... khi nào mọi thứ ổn định... khi đó mới tính đi ha..."

Hắn bấu môi phụng phịu, thật sự hắn đâu phải như những tên sờ khanh đâu mà khiến Từ Đan e dè thế chứ...

"Đan Đan..."

Nhìn hắn như thế thật buồn cười, ai đòi lại uy nghiêm trên thương trường mà nay giống như một đứa nhóc đang làm nũng...

Từ Đan nựng mặt hắn, hai tay câu lấy cổ hắn thì thầm...

"Ngoan ngoan làm cho xong công việc rồi ngủ sớm..."

"Nhưng mà anh thật sự rất khó sờ à..."- Hắn mếu máo

"Khó như thế nào?"- Từ Đan ngây ngô

"Như thế này này..."

Đình Hựu Phong vật ngã Từ Đan xuống giường, môi không ngừng tham lam mút lấy môi Từ Đan, bàn tay linh hoạt di chuyển khắp nơi...

Tay chân cố quờ quạng nhưng không thể, hắn đang trong quá trình sung mãn nên dù có chống cự cũng chỉ khiến hắn kích thích thêm mà thôi...

Từ từ cái quần còn lại trên người Từ Đan cũng bị hắn lột sạch... ngay cả hắn cũng sớm giải phóng nam căn mình ra ngoài...

"Phong..."- Từ Đan khẽ gọi

Gương mặt cô nhuộm màu tình ái, hai gò má ửng hồng trông rất hấp dẫn...

Thân hình mảnh mai cùng cái bụng phẳng lì đang nhấp nhô lên xuống, ngay cả khuôn ngực xinh đẹp vừa phải cũng đang vì hưng phấn mà mãnh liệt lên xuống...

"Lần trước chưa có dịp ngắm nhìn thật kỹ..."- Hắn khẽ trầm trồ khen ngợi...

Thật sự hắn rất muốn lập tức chiếm đoạt nhưng vẫn là từng bước thì hơn... nhưng quả thật, một bức tranh đẹp đến sống động đang được phơi bày trước mắt... hỏi làm sao hắn không động tình...

Từ Đan ngại ngùng nghiêng hẳn mặt sang một bên, che đi cái gò má đang vì câu nó của hắn mà ửng đỏ.

"Đan Đan... nhìn anh..."- Hắn tình cảm kéo gương mặt của Từ Đan đối mặt với hắn

Đôi mắt Từ Đan xưa nay vẫn là thứ khiến người khác không thể rời khỏi, nó cứ như mê hồn trận... một khi rơi vào thì khó mà có thể thoát ra...

Ngay từ bé, nó đã to tròn như hai hòn bi đen lay lay, đến khi lớn lên thì nó càng trở nên sắc xảo...

Bây giờ nó đang trở nên long lanh, trực diện nhìn hắn...

"Anh hứa với em, ngày nào anh còn sống... ngày đó sẽ không một ai có thể làm tổn hại đến em..."- Hắn chắc nịch nói ra

Điều đó thật sự khiến Từ Đan không khỏi cảm động, bao năm rồi hắn vẫn một mực chung tình với cô... vậy ngày hôm nay cùng hắn như thế cũng đâu có gì là quá?

Từ Đan nhẹ nắm bàn tay nói với hắn...

"Phong... niềm hi vọng của em đặt nơi anh, em hoàn toàn tin tưởng..."

Đêm nay thật sự cứ như là đêm tân hôn động phòng đầy hẹn ước về tương lai mai này...

Từ Đan phải mất một năm để có thể cập bến bờ mới...

Đình Hựu Phong vô cùng mãn nguyện, nụ cười của hắn bao hàm nhiều thứ.... vui có, hạnh phúc có, yêu thương có...

Nhưng chuyện quan trọng làm sao hắn quên được, tay cầm nam căn nhẹ đặt trước cửa động huyết...

Giương mặt nhăn nhó đầy đau đớn của cô khiến lòng hắn thắt lại... nhưng rồi sau đó một lúc lại tiếp tục tiến vào...

Quả thật nơi đây hắn cảm nhận nó còn chặt hơn lần trước... hắn suýt nữa đã không kìm chế nổi mà phóng ra rồi...

Một cảm giác ấm áp bao phủ toàn thân hắn...

- "Đan Đan..."

Đình Hựu Phong khẽ gọi, hắn áp người lên phía trên Từ Đan, gục đầu bên tai cô....

Hạ thân nhấp nhô, ra vào mãnh liệt... đến ngay cả Từ Đan cũng có thể cảm nhận được sự ma sát này, thân nhiệt cả hai nóng dần...

- "um... Phong... chậm đã...." - Từ Đan khẽ rên rỉ

Đình Hựu Phong không đáp lời, nhưng càng lúc hắn càng luật động nhanh hơn, nhịp nhàng hơn.

Cảm xúc dâng trào, mọi thứ xung quanh dường như trở nên vô nghĩa đối với cặp tình nhân đang triền miên này...

Tiếng hạ thân va chạm vào nhau vang dội khắp phòng, ngay cả tiếng nhộp nhẹ của đám thủy đang rỉ nhẹ ra ngoài...

- "Ừm... ừm... a... ừm...."

- "Bà xã... anh yêu em..." - Hắn liên tục vùi dập....

Màn đêm tưởng chừng yên tĩnh lắm nhưng thật sự trong căn phòng đậm mùi tình ái này thì hoàn toàn trái ngược...

Từ Đan thật sự có khoái cảm, ra tận mấy lần nhưng Đình Hựu Phong chỉ mới lần đầu... vì sợ kinh động đến má Lâm và A Phi nên Từ Đan đành phải dùng tay bịt miệng ngăn tiếng rên rỉ sung sướng.

Hạ thân phải âm thầm chịu đựng sự ra vào này...

Họ trao cho nhau tất cả, Đình Hựu Phong không còn từ gì để diễn tả cảm xúc lúc này, hắn có thể đánh đổi tất cả chỉ để cùng Từ Đan trọn đời bên nhau... đó không gọi là mù quáng, mà đó mới chính là tình yêu.

Sáng hôm sau, ngay khi mặt trời vừa ló dạng thì Đình Hựu Phong cùng phải lập tức bay ngay về thành phố A cho kịp cuộc họp.

- "Anh đi cẩn thận..." - Từ Đan chỉnh trang lại quần áo cho Đình Hựu Phong

- "Anh biết rồi, bà xã ngoan ở nhà đợi anh về nhé!" - Hắn vuốt lấy mái tóc của Từ Đan thì thầm...

Má Lâm từ bên trong đi ra, tăng hắng vài tiếng...

- "Đã cưới đầu mà gọi bà xã sớm thế?"

- "Mẹ này..." - Từ Đan mắc cỡ làm lấy...

Cậu Phi bây giờ được theo Đình Hựu Phong làm tài xế riêng sẵn tiện quản lý anh rể thay cho chị hai mình...

Nhìn đồng hồ không còn sớm, Đình Hựu Phong đau lòng tạm chia tay cô vợ thân yêu của mình...

- "Về đến bên đó anh sẽ gọi!" - Đình Hựu Phong ngồi vào xe

- "Mẹ, về bên đó con cũng sẽ gọi!" - A Phi tươi cười vẫy tay...

Má Lâm và Từ Đan cũng đành nén buồn mà vẫy tay chào tạm biệt...

Đến khi bóng xe dần khuất sau con đường đầy nắng kia thì hai mẹ con mới chịu vào nhà...

Trong suốt thời gian này, Đình Hựu Phong không cho Từ Đan ra ngoài làm việc, hắn cẩn thận đưa cho cô một cái thẻ màu vàng đồng lấp lánh và bảo rằng cô cứ xài...

*****

Tần Triết từ sau lần ở mộ đã vô cùng đau lòng trở về nhà, nhìn thấy Khang Nhã Vân đang chiếm chệ ngồi trên ghế thì hấn càng thêm căm phẫn, nhưng vì ả đang mang trong người con của hấn nên nhất định là phải nhịn...

"Anh về rồi..."- Nhã Vân vẫn bình thản ngồi đó...

Điều đó khiến hấn nhớ lại trước đây, mỗi lần khi hấn đi làm về, Từ Đan rất thích chạy đến ôm lấy hấn... riu rít như chim hòi hấn đủ thứ...

Tần Triết không đáp lời, lặng lẽ bỏ lên phòng...

Từ ngày Từ Đan mất, căn phòng này hấn chưa một lần bước vào, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn... ngay cả... bức ảnh cưới...

Hấn đưa tay chạm qua từng thứ, bước chân cũng chậm rãi hấn... đến bên giường hấn nhẹ nằm xuống...

Khang Nhã Vân nhanh chóng đi theo ban nãy nên nhìn thấy được cảnh tượng này, trong đầu ả biết rằng Tần Triết đang nhớ đến Từ Đan.

Nhưng ả sẽ không hề cho hấn có cái quyền đó, bởi vì bây giờ chỉ có cô mới là vợ hấn mà thôi.

"Triết..."- ả bước vào khẽ gọi...

Tần Triết cũng chẳng màn nhìn đến, hai mắt nhắm chặt một mồi...

"Em có điều này, nhưng không biết có nên nói với anh không... nhưng thật sự..."

"Đi ra ngoài đi!"- Hấn nhú mày

"Nó liên quan đến Từ Đan..."

Câu nói đó như một thứ ma lực, khiến tinh thần của Tần Triết phấn chấn hấn...

"Cô ấy làm sao?"- Hấn khản trương

Khang Nhã Vân giả vờ buồn bã thờ dài

"Em biết được, cô ấy trước khi chết... đã có thai..."

Tần Triết hung hăng nắm lấy hai bả vai Khang Nhã Vân xiết chặt...

Con ả cũng sợ lắm nhưng cố trấn tĩnh, cho dù Từ Đan đã chết nhưng ả nhất định phải đem thanh danh cô huỷ hoại đến mức không ai có thể hình dung được.

"Anh bình tĩnh, chưa chắc đó là con của anh mà..."

Con ả nhếch môi...

Tần Triết bờ ngỡ, vì sao Nhã Vân lại nói như vậy chứ?

"Ý em là?"- hấn nhú mày

"Đã có người nhìn thấy trước đó không lâu, cô ấy được Đinh Tổng diu về Đinh Gia, sáng hôm sau mới trở ra... haaa em không biết họ có thể làm gì suốt cả đêm nhỉ?"

Giọng điệu Khang Nhã Vân giả nai thấy rõ nhưng đó lại vô tình kích vào yếu điểm của Tần Triết...

"Đinh Hựu Phong!!!!!"- Hấn gằn giọng

...

.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tần Triết đang miên man suy nghĩ với những lời nói của Khang Nhã Vân ban nãy, hẳn thật sự không biết có nên tin vào điều đó hay không, liệu Tử Đan có ngoại tình không???

Nhìn thấy nét ưu tư đầy tâm trạng trên gương mặt của Tần Triết thì Khang Nhã Vân vô cùng đặc ý, con ả nghĩ rằng lần này thanh danh Tử Đan chắc chắn sẽ theo cô xuống mồ.

"Anh à, anh nghĩ thử xem cô ấy ra vào Đình Gia tự do như vậy có khi nào bọn họ đã có quan hệ từ trước không?"- Khang Nhã Vân cố tình nói khích

Hắn ôm đầu đau khổ, chưa bao giờ hắn cảm thấy cần có Tử Đan ngay bên cạnh như lúc này

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên...

"Tần Triết, có muốn làm vài ly không? VIP bar Lavour's!"- Hạ Trác Minh chỉ ngắn gọn thế thôi.

Tần Triết đứng phắt dậy, giật lấy áo vest rồi mạnh dạn từng bước rời đi.

Khang Nhã Vân lại được một phen hả hê...

"Tô Tử Đan, cô đừng trách tôi... có trách thì trách cha cô năm xưa ngoan cô!"

*****

Tại bar Lavour's

Hạ Trác Minh đang ôm ấp trong tay một cô gái có thân hình siêu quyến rũ, cái váy kim sa lấp lánh của nàng ấy chỉ vừa vắn che đi một nửa cặp ngực cup E phi thường ảo diệu, váy cũng chỉ hở hững che chắn nơi tư mật...

Nàng ấy là loi bên Hạ Trác Minh nhưng điều mà nàng muốn nhắm đến chính là được một đêm bên cạnh người đàn ông băng lãnh bên cạnh.

"Tần Triết, cậu sao vậy?"- Hạ Trác Minh buông miệng hỏi

Hắn vẫn chẳng đáp lời, đây là ly thứ 6 mà hắn uống rồi, chỉ vừa đặt mông xuống ngồi không quá 15 phút...

"Haaa, đàn ông có hai thứ dễ buồn... một là tiền hai là phụ nữ...."

Cô gái kia nhẹ vuốt lồng ngực Hạ Trác Minh kêu gọi, đôi môi mọng nhờ filler hỗ trợ đang tiến gần đến môi Hạ Trác Minh...

"Tần Tổng đây có tiền, có địa vị, công việc làm ăn lại đang trên đà thuận lợi vậy chắc... là phụ nữ rồi..."

Hạ Trác Minh vuốt má cô gái rồi dừng tại cằm, xiết chặt

"Chỗ này bao giờ đến lượt loại như mày được lên tiếng? Cút!"

Đó là quy tắc của Hạ Trác Minh cũng như Tần Triết, mỗi lần đi đến những nơi như thế này nếu không gọi những nàng ra thì sẽ cảm thấy thiếu, nhưng một khi những nàng ấy cất lời thì bị xem là dư thừa...

Cô gái đáng thương đó run sợ lui bước về sau chạy ra ngoài, điều đó cũng không khiến Tần Triết để tâm dù chỉ một cái liếc mắt...

"Nếu thấy không hạnh phúc thì đừng cưới! Hà có gì phải ép uống bản thân!"- Hạ Trác Minh chán nản nâng ly

"Cậu có biết... Đình Hựu Phong không?"- Tần Triết bây giờ mới ngẩn ngơ hỏi

Hạ Trác Minh bỗng nhủ mảy, Đình Hựu Phong làm sao mà hắn không biết, thằng mỗ côi sau một đêm có được khối tài sản khổng lồ đó mà...

"Biết, thì sao?"- Hạ Trác Minh móc điện thoại ra bấm

"Minh nghi ngờ hắn và Tử Đan có quan hệ!"- Tần Triết trầm giọng

Hạ Trác Minh bỗng ngưng bậc động tác, nhưng rồi lại cười khẩy cất lời

"Cậu điên sao? Tử Đan là người như thế nào cậu hiểu rõ nhất, mà cho dù em ấy có gì với Đình Hựu Phong thì cũng đâu có gì lạ? Cậu cũng lên lút với Khang Nhã Vân còn gì?"

Bỗng dung nghe được điều này từ Hạ Trác Minh, không thể không khiến Tần Triết một phen suy nghĩ, nhưng dẫu sao hắn cũng là đàn ông, đem phụ nữ ra so sánh thì làm sao được?

- "Sáng nay mình đi thăm mộ Từ Đan, mới biết được thì ra khi mất cô ấy đã có thai!"

Hạ Trác Minh ban đầu cũng có chút suy nghĩ nhưng liền đó lại nhìn trừng Tàn Triết

- "Cậu cho rằng cái thai đó là của Đinh Hựu Phong?"

Hắn lựa chọn cách im lặng thay cho lời nói..

Bỗng dưng Hạ Trác Minh đặt điện thoại thật mạnh xuống bàn, quát lớn.

- "Cậu dựa vào đâu cho rằng đó là của Đinh Hựu Phong?!"

- "Nhưng chính Nhã Vân nói rằng có người nhìn thấy đêm đó Đinh Hựu Phong đưa Từ Đan về Đình gia và đến sáng hôm sau mới trở ra... "

Hạ Trác Minh nghe như thế liền câm nín, nếu thật sự có người trông thấy như thế thì làm sao có thể sai được, nếu Từ Đan sống lại mà giải thích thì may ra...

- "Muốn biết sự việc như thế này cũng dễ thôi..."

- "Cậu có cách gì?"- Tàn Triết khẩn trương

- "Quán bar này trùng hợp lại là của Đinh Hựu Phong, đoán già đoán non chi bằng hỏi một lần cho ra lẽ..."

Quả thực là sự trùng hợp sao?...

Hạ Trác Minh bước ra ngoài...

Khoảng 10 phút sau trở lại cùng với một nam nhân lịch lãm mặc vest ôn hoà...

- "Tần Tổng, đây là ông chủ Đình!"- Hạ Trác Minh tươi cười giới thiệu

Đình Hựu Phong cười khẩy một cái rồi chỉnh lại tây trang bước đến, cúi người bắt tay Tần Triết

- "Tần Tổng, lâu quá không gặp!"

Bạn cũ lâu ngày gặp lại, nụ cười kia chứa biết bao nhiêu giả tạo....

Tàn Triết cũng đã không thuận mắt Đình Hựu Phong từ nhỏ rồi, hắn ghét Đình Hựu Phong nhiều lần ngăn cản tình cảm với Từ Đan.

- "Ông chủ Đình, lâu quá không gặp!"- Tần Triết lịch sự đứng lên

Hạ Trác Minh nhìn thấy cảnh tượng này cũng nhanh chóng lui ra ngoài...

Hắn một lượt dò xét từ trên xuống dưới Đình Hựu Phong như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó...

- "Không vòng vo nữa, vào thẳng vấn đề đi!"- Đình Hựu Phong âm hiểm cười

- "Quả thật ông chủ Đình rất thẳng thắn, tôi rất thích như vậy! Tôi muốn hỏi anh về Từ Đan..."

Đình Hựu Phong vẫn một vẻ bình thản đến nguy hiểm, trái ngược hoàn toàn với thái độ của Tần Triết

- "Anh muốn hỏi có phải tôi và Từ Đan có quan hệ mờ ám đúng không?"

Tàn Triết nhủ mày, hắn đang cố nhẫn nhịn, đè nén cảm xúc để không tức giận mà lao đến đâm vào mặt Đình Hựu Phong

- "Đúng, tôi yêu Từ Đan..."

Đình Hựu Phong đứng lên rút tay vào túi, thản nhiên trả lời..

Tàn Triết nghe đến đây bao nhiêu tức giận dồn thẳng lên đỉnh đầu, không nhẫn nhịn nữa liền lao đến túm lấy cổ áo Đình Hựu Phong hung hăng đâm một phát

Tuy vậy nhưng Đình Hựu Phong vẫn chẳng tỏ vẻ gì là muốn phản kháng, trái ngược lại chỉ là lặng lẽ lau máu nơi khoé miệng rồi chỉnh lại tây trang

- "Tàn Triết, nếu anh không mang lại được hạnh phúc cho Từ Đan thì để tôi!"

Câu nói đó càng khiến sự phẫn nộ của Tần Triết dâng lên tột cùng, hắn một lần nữa lao đến túm lấy cổ áo Đình Hựu Phong gằn giọng

- "Tứ Đan là vợ tao, mày đừng bao giờ mong có thể!"

- "Vợ mày? Ha ha ha khẩu khí mạnh lắm! Nhờ mày nói tao mới biết Tứ Đan là vợ mày..."

Đinh Hựu Phong xô mạnh Tần Triết ra xa, chỉnh lại tây trang một lần nữa rồi bỏ đi, trước khi đi còn ngoảnh lại một câu

- "Ngay cả cô ấy mang thai ba tháng mày còn không biết mà cũng có thể nói là chồng sao? Không một thằng chồng nào tàn nhẫn cho người cường bức vợ mình cả, chỉ có loài cầm thú như mày thôi!"

Những câu nói mà Đinh Hựu Phong dành cho Tần Triết như cả ngàn tảng đá đè nặng tâm can hắn. Hắn cảm thấy sao?

Không!!! chính cha của cô ấy đã hại Hàn gia của hắn phải thân bại danh liệt, chính Tô Cung đã là người giết chết cha mẹ hắn, hắn đang trả thù... hắn đang giúp cha mẹ hắn báo thù!

Hạ Trác Minh từ bên ngoài bước vào, ban nãy nhìn Đinh Hựu Phong một bên khoe môi rướm máu thì chắc hẳn thù phạm không ai khác chính là Tần Triết.

- "Về thôi!" - Hạ Trác Minh cầm lấy điện thoại định cất túi đi về

Nhưng không biết là do trùng hợp hay cái gọi là thiên ý mà màn hình lại hiện lên đoạn clip chàng trai cầu hôn cô gái dưới mưa... nhưng điều làm hắn chú ý nhất chính là bộ vest mà nam chính kia mặc lại vô cùng giống với của Đinh Hựu Phong.

Hạ Trác Minh chỉ thầm cười khẩy một cái rồi lôi thẳng bạn điên khùng của mình đi về

Trên đường lái xe về, Tần Triết phi xe lao vun vút trên đường, ngay cả một quái xế như Hạ Trác Minh cũng không tài nào mà đuổi kịp.

Suốt quãng đường lái xe trong đầu Tần Triết chỉ nghĩ đến mỗi câu nói ban nãy của Đinh Hựu Phong.

- "Mẹ nó, cảm thấy sao?"

Tần Triết nhấn ga tăng tốc cực điểm...

Hạ Trác Minh cũng chẳng thua kém mà nhấn thêm ga vọt lên...

Sau khi chắc chắn Tần Triết an an ổn ổn cho xe vào trong sân biệt thự Tần Gia thì lúc đó Hạ Trác Minh mới lui xe đi...

Nhưng khi xe Hạ Trác Minh vừa đỗ vào sân nhà mình thì cùng lúc nhận được một tin nhắn với nội dung ngắn gọn nhưng cực kì nguy hiểm

- "Đinh Hựu Phong!"

Tin nhắn đó không ai khác ngoài Tần Triết, chỉ cần như vậy thôi thì Hạ Trác Minh cũng đủ hiểu là hắn muốn tất cả của Đinh Hựu Phong, ngay cả cái mạng của Đinh Hựu Phong...

*****

Hai tháng sau

Tứ Đan cùng má Lâm đang nấu cơm chuẩn bị bữa tối, vì hôm nay Đinh Hựu Phong sẽ về...

Má Lâm vô cùng đam mê, món nào cũng nấu rất tài giỏi nhưng đặc biệt nhất là món cá hấp ngũ vị. Ngay cả Đinh Hựu Phong không thích ăn cá cũng phải nghiệm món này...

Nhưng quái lạ, hôm nay Tứ Đan chỉ vừa ngửi thấy mùi cá thì liền muốn nôn hết ra ngay...

Chạy vội vào trong nhà vệ sinh mà nôn khan...

Má Lâm đầu óc cũng vẫn có kinh nghiệm hơn nên vừa nhìn đã có thể chuẩn đoán rằng sắp có hi.

- "Tứ Đan, có phải hai tháng nay con không có...?" - Má Lâm khăn trương

Tứ Đan nhẹ gật đầu...

Giương mặt má Lâm rưng rưng, như vậy bà đã sắp có cháu bông bế như người ta rồi, trông mong vào A Phi chỉ có nước bà phải chống gậy mất.

- "Có... có rồi..."

- "Có? Mẹ nói có gì?" - Tứ Đan ngu ngơ

Chẳng lẽ lần trước có thai cô không hề có những biểu hiện này sao?

"Có thai... con có thai rồi!"- Má Lâm mừng đến nỗi nước mắt trào ra

Từ Đan vừa nghe đến đó thì sững người, không biết nên vui hay buồn... đầu sao lần trước cũng còn chưa nguôi ngoai...

Cùng lúc đó Đinh Hựu Phong và A Phi trở về, nhìn thấy má Lâm khóc thì liền khăn trương bước đến hỏi lý do

"Mẹ, mẹ sao vậy?"- Đinh Hựu Phong lo lắng

"Chị hai đánh mẹ hả?"

Sáu cặp mắt dồn về A Phi trừng to...

Má Lâm dòi tầm mắt nhìn sang Đinh Hựu Phong, bà nắm lấy một bàn tay của Đinh Hựu Phong còn tay kia thì nắm lấy của Từ Đan...

"Phong à, con sắp làm ba rồi!"

Câu nói đầy sự ghen ngào của bà khiến Đinh Hựu Phong như đang lơ lửng trên mây... hắn sắp được làm cha sao?

Đinh Hựu Phong mở to mắt nhìn sang Từ Đan như muốn chứng minh lời má Lâm vừa nói và nhận được cái gật đầu đầy e lệ của Từ Đan..

Không còn từ ngữ nào có thể diễn tả cảm xúc của hắn bây giờ nữa rồi, quá đổi hạnh phúc, quá đổi vui sướng... hắn ôm chăm lấy Từ Đan nhảy cẫng lên.

"Anh sắp làm cha, sắp được làm cha rồi..."

Từ Đan cũng không thể nào kìm nén được sự xúc động mà bật khóc, nhưng vẫn chưa xác thực được có phải mình mang thai không nên vẫn còn chưa vội mừng

"Khoan đã, chỉ là suy đoán thôi..."- Từ Đan nhẹ giọng

"Sáng mai chúng ta đi khám!"- Đinh Hựu Phong hớn hờ thấy rõ

"Đúng đó, sáng mai đến bệnh viện khám cho chắc!"- Má Lâm tươi cười

Đinh Hựu Phong như chìm nọ cứ riu rít suốt buổi, lâu lâu lại đưa tay xoa bụng Từ Đan thì thầm, cả nhà ai cũng vì thế mà bật cười tận mấy lần.

Cả đêm hôm nay hắn không tài nào ngủ được, tin tức này còn vui hơn việc hắn đạp đổ Tần Thị gấp mấy lần...

Ôm Từ Đan vào lòng, mùi hương lá trà nhàn nhạt khiến hắn cảm thấy vô cùng dễ chịu.

"Sao chưa ngủ?"- Từ Đan thì thầm

"Anh vui quá..."

"Khoan mừng vội, sáng mai sau khi có kết quả thì mới biết được!"

Đinh Hựu Phong tay không ngừng xoa xoa cái bụng vẫn còn phẳng của Từ Đan, miệng thì cứ nhe lên cười tươi...

Suốt đêm đó có khi hắn còn nói mớ "tiểu bảo bối, tiểu bảo bối...". Từ Đan nhiều lần cười trộm nhưng mỗi khi hạnh phúc lại nhớ về hình ảnh ngày hôm đó...

Có lẽ cái quá khứ đầy kinh hoàng đó sẽ theo Từ Đan đến suốt cuộc đời này, càng lúc cô càng hận... hận Tần Triết... nhưng rồi lại thôi.

Nước mắt cũng rơi không ít cho đến khi cô chìm vào giấc ngủ...

Sáng hôm sau, đích thân Đinh Hựu Phong đưa Từ Đan đến bệnh viện lớn nhất, nổi tiếng nhất thành phố để khám thai.

Đang ngồi đợi kết quả bỗng chốc cô thấy bóng dáng ai đó vô cùng quen thuộc... Cái bóng đó đang từng bước, từng bước tiến đến gần đây...

"Phong... Phong... chạy... chạy đi..."- Từ Đan lo sợ hỏi thúc Đinh Hựu Phong

"Đan Đan em sao vậy? Sao phải chạy?"- Đinh Hựu Phong khê hỏi

"Em... em vừa... em vừa thấy... thấy Tần Triết..."- Từ Đan hoảng sợ...

Đinh Hựu Phong cũng không ngờ rằng đến tận nơi đây cũng có thể gặp được, quả đúng là oan gia mà...

Từ Đan vội vả xoay lưng định tiến ra xa, Đình Hựu Phong cũng nổi gót theo nhưng lập tức đã bị gọi lại...

"Ông chủ Đình!"

Ngay lúc này đây, không chỉ riêng Đình Hựu Phong toát mồ hôi lạnh, mà ngay cả Từ Đan cũng gần như chết trân...

Nhưng may thay Đình Hựu Phong đã nhanh tay đưa Từ Đan chỉ khoá xe, còn căn dặn cẩn thận là phải ở yên trong xe...

Đợi khi Từ Đan thật sự đi khỏi thì Đình Hựu Phong mới bắt đầu nụ cười công nghiệp đầy giả tạo xoay người lại.

"Tần tổng, trái đất đúng thật là quá bé!"- Hần cười giả lả

Đình Hựu Phong cứ lo sợ Từ Đan bị lộ nên cố tình nói lớn đánh lạc hướng.

"Tần tổng, anh có bệnh sao?"

"Không, tôi cùng vợ sắp cưới đi du lịch... nghe nói công nghệ ở bệnh viện này rất tiên tiến nên tôi dẫn cô ấy đến khám! Còn ông chủ Đình? Anh bệnh à?"- Câu hỏi vô cùng xéo sắc

"À thì ra là Tần phu nhân tương lai, anh quả thật rất có phước, mất đứa con này một năm sau lại có đứa con khác! Tôi cũng như anh đến đưa vợ sắp cưới khám thai!"- Đình Hựu Phong cố tình mỉa mai

Nhưng tuyệt nhiên Tần Triết không hề nóng giận, mà trái lại còn có thể tươi cười rạng rỡ...

"Vậy cô gái lúc này là vợ sắp cưới của anh sao? Thật tiếc là tôi đến hơi chậm nhỉ..."

"Không! Anh đến rất sớm... chỉ là cô ấy sợ tiếp xúc với những người lòng lang dạ thú! Xin phép!"

Đình Hựu Phong cũng chẳng ưa gì Tần Triết cả, nên hầu như từng câu từng chữ đều mang hàm ý mỉa mai, đá xéo...

Cùng lúc đó cô y tá mang bản báo cáo xét nghiệm ra thì lập tức Đình Hựu Phong đã đến và giật lấy rồi bỏ đi...

Để lại đây Tần Triết một cổ tức giận dâng trào, cư nhiên Đình Hựu Phong còn mạnh miệng được như thế, xem ra không nhanh tay triệt hẩn thì Tần Triết sẽ còn rất chướng mắt.

"Đình Hựu Phong, mày cứ đắc ý đi..."- Hần nhếch môi oai phong bước đi

"Anh, có kết quả rồi... chúng ta về thôi!"

Khang Nhã Vân vừa từ phòng khám đi ra, cầm ngay bản kết quả mà câu tay Tần Triết vui vẻ rồi đi...

Trên suốt đoạn đường, Từ Đan không hề nói một lời nào, chỉ im lặng đưa mắt nhìn xa xăm...

"Đề anh đưa em ra công viên dạo một lát!"- Đình Hựu Phong muốn giúp Từ Đan bình tĩnh hơn...

Tại công viên, chỉ nhìn thấy bóng dáng một cô gái và một chàng trai tựa đầu vào nhau trên hàng ghế...

Đình Hựu Phong chậm rãi mở tập hồ sơ xét nghiệm của Từ Đan ban nãy ra xem, quả thực là đã xuất hiện tim thai...

"Em xem nè, chỉ cần vài tháng nữa thôi chúng ta sẽ biết được là con trai hay con gái!"- Đình Hựu Phong cố tình bắt chuyện

"Vậy anh thích con trai hay con gái?"- Từ Đan nhàn nhạt cất lời...

"Anh thì trai gái đều được nha, tốt nhất là em nên sinh một đôi long phụng, đến khi đó có trai, có gái sẽ không cần phải chọn!"

Những lời nói ngu ngơ của Đình Hựu Phong quả thực như một liều thuốc tinh thần dành riêng cho Từ Đan.

Những chuyện buồn ban nãy đã sớm tan biến, đôi trẻ cùng nhau ngồi dưới tán cây tâm sự rất nhiều...

Đâu đó có thể thấy nụ cười tươi tắn lại trở về bên môi Từ Đan...

*****

5 tháng sau

Từ Đan bây giờ bụng cũng đã to vượt mặt rồi, chỉ cần đợi thêm hai tháng nữa, đủ ngày đủ tháng là sẽ có một bé gái xinh đẹp chào đời...

Đình Hựu Phong cùng A Phi đã lâu không trở về, tuyệt nhiên không hề có một cuộc gọi hay tin tức gì...

Từ hôm đưa Từ Đan đi khám thai về, hẳn nhận được thông tin công ty bên kia đang gặp vấn đề gì đó nên trong ngày đã phải bay gấp về bên thành phố A.

Vài ngày sau đó còn có thông tin liên lạc nhưng rồi dần dần cũng im bật...

Mỗi ngày Từ Đan đều ra cửa sổ đứng ngóng trông vô cùng thương xót...

"Đan Đan, con vào nhà đi... gió đông lạnh lắm... con mà bệnh mẹ không biết phải ăn nói sao với Hựu Phong đây..."- Má Lâm lo lắng..

Má Lâm dịu dàng dìu Từ Đan vào trong, đóng kín cửa sổ lại. Căn nhà nay mấy tháng nay đã không có bóng dáng một người đàn ông nào cả. Mọi thứ đều do hai người phụ nữ này đảm đương.

Cái điện thoại của cô đã mấy tháng trôi qua không hề có một cuộc gọi từ Đình Hựu Phong...

Bàn tay vô thức chạm vào cái điều khiển, cô muốn có âm thanh để đỡ cảm thấy cô đơn, lo lắng...

"Theo thông tin chúng tôi vừa nhận được Tổng tài của tập đoàn doanh nghiệp Đình Hựu Phong vì sự sụp đổ của công ty mà đã lao xe xuống vách núi Hồ Vân tự vẫn... tại hiện trường chúng tôi tìm thấy hai thi thể bị biến dạng hoàn toàn, nhưng dựa theo di vật thì có thể khẳng định đây là ông chủ Đình cùng tài xế của mình Lâm Thúc Phi. Theo tình trạng phân huỷ của xác chết có lẽ đã chết cách đây hơn nửa tháng. Tin tức đài Hồ Vân xin hết!"

"Xoảng"

Đĩa trái cây trên tay má Lâm đã rơi xuống đất, bà như chết trân khi nghe được thông tin này... đến độ ngất lịm đi...

Từ Đan thì như một cái xác không hồn ngồi bất động ở đó...

Nhưng rồi dần dần, từng bước, từng bước tiến đến màn hình tivi đang dừng lại ở cảnh thi thể nam to lớn vùi mình trong xe...

"Phongggggg!"- Từ Đan kêu gào thảm thiết

Cảnh tượng vô cùng bi thương, tận mắt nhìn thấy thi thể chồng mình ở ngay đó nhưng quá xa vời. Ngay cả chạm cũng không thể chạm tới...

"Phonggggg... đừng mà... đừng bỏ em... Phong ơi...."- Từ Đan càng lúc càng kêu gào mãnh liệt

Cái đồng hồ, cái đồng hồ đó chính là thứ đầu tiên mà Từ Đan mua tặng cho Đình Hựu Phong, nó ở ngay đó, ở ngay trên tay cái xác chết kia...

Bàn tay vô thức đập mạnh vào màn hình ti vi mà thê lương gọi lớn

"Làm ơn... Phongggggg... làm ơn... đừng bỏ em lại... làm ơn..."

Tiếng gào thét nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi Từ Đan thật sự đuối sức mà lịm đi...

Đến khi tỉnh dậy cô đã thấy xung quanh mình là một mảng trắng toát, bên giường cạnh là má Lâm đang một mình nằm mà nước mắt rơi...

"Mẹ...."- Từ Đan yếu ớt gọi...

Má Lâm ngồi bật dậy, lo lắng chạy đến bên giường khăn trương...

"Đan Đan, con tỉnh rồi..."

Bàn tay nhăn nheo của má Lâm đang vội lau đi từng giọt nước mắt của mình... bà cố tỏ ra mạnh mẽ để không muốn Từ Đan gục ngã vào lúc này...

"Mẹ... Hựu Phong đâu... mẹ... con muốn gặp Hựu Phong..."- Từ Đan ngây ngô nhưng nước mắt tuôn rơi

Má Lâm giờ đây không thể kìm chế nổi được cảm xúc mà bật khóc theo, bà nức nở ôm lấy Từ Đan vào lòng...

Thím Hà cạnh nhà chính là người đã nghe tiếng gào thét thê lương ấy của Từ Đan mà chạy qua xem... cũng may là bà khẩn lập tức gọi cấp cứu nếu không thì chẳng biết họ sẽ như thế nào.

"Hai mẹ con đừng quá xúc động, thím Lâm đây tuổi đã cao nên chú trọng sức khỏe, còn Đan Đan... bác sĩ nói thai trong bụng con rất yếu, nếu con cứ như thế e là..."

Thím Hà không dám nói hết câu, chính bà đây là một người cô độc mà còn cảm thấy thương xót cho gia đình này..

"Thím Hà, hai mẹ con tôi vô cùng biết ơn..."- Má Lâm nghẹn ngào xúc động, cầm tay thím Hà nói lời cảm ơn..

- "Ai... hai mẹ con phải cố gắng sống cho thật tốt, có như thế cậu Đình với thằng Phi ở tuổi vàng mới được an lòng..."

Từ Đan vừa nghe đến Đình Hựu Phong là liền không kìm chế được nước mắt mà một lần nữa vỡ oà...

Chẳng lẽ cô mạng mệnh thiên sát cô tình sao? Không thể hạnh phúc với ai sao? Chẳng những vậy còn liên lụy đến cậu Phi và má Lâm..

- "Mẹ... con xin lỗi... con xin lỗi..."

- "Đan Đan... "

Hai mẹ con oà khóc như mưa, ngày hôm đó trùng hợp vô cùng là trời nổi giông tố đen mịt, mọi thứ chìm trong bóng tối...

Từ Đan chẳng khác nào cái xác chết nằm trên giường, ngay cả thở thôi cô cũng chẳng thể thở quá mạnh...

- "Phongggg... "- Từ Đan khẽ gọi...

Ban chiều chỉ mới bình tâm được một chút nhưng bây giờ đã không thể giữ nổi được đau thương này nữa...

Tiếng thút thít của Từ Đan khiến cho bệnh viện càng trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết...

Cô không thể chớp mắt vì mỗi lần chớp mắt là lại thấy hình ảnh Đình Hựu Phong máu me toàn thân đứng trước mặt. Không phải Từ Đan sợ, mà là muốn chạm đến nhưng không được...

- "Phong... anh đã từng hứa sẽ chăm lo cho em và con cả đời... anh nói dối... anh nói dối..."

- "Phongggg... làm ơn... làm ơn đừng bỏ em... em sẽ không mắng anh nữa... Phongggg"

- "Bảo bối... con có nghe mẹ nói không... con gọi ba ba đi... gọi ba ba trở về đi..."

Cứ như thế dần dần rồi cũng qua, Từ Đan vì quá yếu nên phải sinh non bé gái ấy khi chưa đủ ngày...

Ban đầu còn tưởng Từ Đan không thể vượt qua được nhưng nhờ có trời phù hộ mà đã giúp cô thành công vượt cạn...

Đứa bé được đưa vào lồng kính bởi vì còn rất yếu, Từ Đan cũng vì thế mà hôn mê suốt ba ngày...

Má Lâm nhìn lồng kính thì thào...

- "Hựu Phong, A Phi, hai đứa có thấy tiểu bảo bối không?"

*****

Thế là một năm nữa trôi qua, Tàn Triết cùng Khang Nhã Vân đã chính thức kết hôn. Đồng nghĩa với việc Từ Đan được giải thoát khỏi hôn nhân tạm bợ đó.

Tất nhiên là con ả tìm cách để trượt ngã và rồi tạo ra hiện trường rằng mình sảy thai...

Tàn Triết còn đang há hê lăm với số tài sản khổng lồ mà đã chiếm đoạt được từ Đình Hựu Phong, nhưng cái chết đó hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của hắn...

- "Trác Minh, cậu giải quyết rất tốt..."- Tàn Triết ngã người ra sô pha thư thái

- "Cậu đừng vội vui mừng, chúng ta vẫn còn chương ngại lớn lắm!" - Hạ Trác Minh ra vẻ không hài lòng

- "Mình không tin cậu lại sợ!"

- "Ừ... cứ cho là mình sợ đi..."- hạ trác Minh cười khẩy, chân bắt chéo tay cầm ly rượu

- "Chuyện cái chết của Đình Hựu Phong, không phải do cậu ra tay?..."- Tàn Triết bỗng trầm tư hẳn

Hạ Trác Minh chậm rãi lắc đầu, vì theo quy tắc thì hắn không nao giờ tạo dựng cái chết như vậy, nó phải có một tí gì đó hack não cơ quan điều tra một tí mới vui.

Nếu nói Tàn Triết là sói thì Hạ Trác Minh là một con cáo gian manh,狡 hoạt...

- "Đình Hựu Phong xưa nay giới thương trường chưa mạo phạm ai, vậy thì kẻ nào dám hót tay trên?"- Tàn Triết chậm rãi suy luận

- "Hắn cũng là thành phần hắc bang, có lẽ thanh toán nội bộ không chừng!"

Tần Triết gật gù, xem ra lý do này cũng dễ thuyết phục lắm...

Tiếng nhạc xập xình nhưng duy chỉ căn phòng VIP nơi đây có hai người đàn ông đang thư thái ngửa đầu về sau tận hưởng... không hề nào động như những kẻ khác

Nhưng bỗng như nhớ ra điều gì đó, Hạ Trác Minh liền bật dậy

- "Triết, mình nhớ hình như Đinh Hựu Phong có vợ sắp cưới đúng không?"

Tần Triết hiểu rõ Hạ Trác Minh muốn nói gì, nhưng khi hắn nhớ lại lần đó ở bệnh viện, người con gái kia quả thật rất giống Từ Đan, dù chỉ thấy đằng sau nhưng không thể nhầm được.

- "Cậu bỏ sót rồi... hắn còn một đứa con sắp chào đời nữa!"

- "Vậy theo cậu thì nên xử lý sao đây?"

- "Diệt cỏ thì phải diệt tận gốc!- Tần Triết băng lãnh cất lời...

Từ sau khi Đinh Hựu Phong chết, việc làm ăn của Tần Triết bay cao như điều gặp gió, đánh trận nào, thắng trận đó... và có lẽ hắn đang ở đỉnh vinh quang...

Nhưng nghe hắn nói vậy chẳng lẽ ngay cả mẹ con Từ Đan hắn cũng muốn giết luôn sao?

*****

Từ Đan dần dần cũng đã khôi phục tinh thần, giờ đây có tiểu bảo bối là động lực giúp cô sống tiếp qua những ngày tới, má Lâm cũng không thể thiếu.

Suy nghĩ bao lâu cuối cùng cô cũng đã đưa ra quyết định của mình. Đó là bán đi căn hộ chung cư này, cả nhà ba người sẽ tìm một căn nhà nhỏ hơn để sống. Dẫu sao nơi đây quá nhiều đau thương... ở lại chỉ thêm đau lòng...

Nhờ có sự giúp đỡ của thím Hà mà Từ Đan cùng má Lâm đã có thể dọn đến một căn nhà khác tuy có chật hơn nhà cũ nhưng vẫn rất sạch sẽ...

- "Mẹ à, nghỉ tay uống tí nước đi!"- Từ Đan lo lắng đưa cho má Lâm ly nước

Đang bận bịu việc chuyển nhà mới, Từ Đan cũng chẳng một lúc rảnh tay...

- "Đan Đan à, con định sẽ đi làm thật sao?"- má Lâm lo lắng

- "Kìa mẹ... với số tiền chúng ta bán nhà còn dư cũng chỉ đủ lo cho Xán Xán trong một vài tháng, con đâu thể cứ ở nhà mãi được!"- Từ Đan nhìn bé con đang say ngủ trong nôi mà buồn buồn...

Chỉ trong một chốc lát căn nhà cũng đã vào trạng thái ngăn nắp, đầu lại vào đây...

Từ Đan nhìn thấy đứa con bé bỏng của mình mặc dù đã thức giấc nhưng không hề quấy khóc, ngược lại còn nằm yên tự chơi một mình...

- "Con nhìn xem, Xán Xán thật rất giống Hựu Phong..."- Má Lâm buông miệng

Nhưng vừa đó lại biết mình lỡ miệng nên nhẹ lấy tay che lại...

Từ Đan cười mỉm nhẹ nhàng, ôm lấy má Lâm âu yếm

- "Mẹ đừng lo, con gái của mẹ mạnh mẽ lắm..."

Kể từ ngày hôm ấy, Từ Đan mỗi ngày đều ra ngoài tìm việc nhưng trớ trêu thay không một chỗ nào nhận bởi vì cô không có bằng cấp...

Đang lang thang trên con đường dài thườn thượt đông người qua lại, Từ Đan lặng lẽ đứng trước công viên, nơi đây là nơi cuối cùng cô cùng Đinh Hựu Phong cùng nhau ngồi trò chuyện...

Chỉ dám đưa mắt nhìn thôi chứ chẳng dám bước vào, cô sợ mình không thể chịu đựng được mà vỡ oà lên mất...

Chợt từ đằng xa cô nhìn thấy một người đàn ông đang ôm ngực quy xuống đất.

- "Này... này... ông ơi..."- Ai ai cũng ngó lơ nhưng chỉ riêng Từ Đan là nhanh chân đến đỡ lấy

Người đàn ông tuy không ăn mặc sang trọng nhưng dẫu sao cũng là mạng người, Từ Đan không thể trơ mắt nhìn.

- "Thuốc.... thuốc...."- Ông ấy thở dốc, cổ nặn từng chữ ra

Thuốc... thuốc sao?

Từ Đan nhìn thấy túi quần ông ấy cộm lên một hình trụ tựa như một hộp thuốc, ngay lập tức Từ Đan lấy ra, lướt sơ dòng chữ hướng dẫn rồi lấy ra hai viên nhét thẳng vào miệng người đàn ông kia...

Dần dần người đàn ông đó thở dài hơn từng nhịp, không còn nặng nhọc hô hấp như ban nãy nữa...

"Ông ơi, ông thấy sao rồi?"- Từ Đan khẩn trương

Ông ấy không nói thành lời, chỉ nhẹ gật đầu...

"Nhà ông ở đâu, con đưa ông về..."

Từ Đan nhanh tay vẫy một chiếc taxi, theo sự chỉ dẫn của ông ấy mà đi...

Chiếc xe cũng đã đúng theo sự chỉ dẫn mà đến trước một ngôi biệt thự to lớn cách nơi lúc nãy không xa...

Từ Đan nhanh chóng đỡ ông ấy xuống, nhấn chuông liên tiếp.

Bên trong là một người phụ nữ mặc bộ trang phục người hầu bước ra... vừa nhìn thấy người đàn ông này liền hốt hoảng gấp rút mở cửa...

"Cô ơi, ông lên con tìm giữa đường, bây giờ xem ra đã ổn rồi, cháu xin phép!"- Từ Đan gấp gáp cúi người rồi bỏ chạy.

Người phụ nữ kia chưa kịp lên tiếng ngăn lại thì bóng Từ Đan đã chạy khuất xa...

Trời cũng đã trưa dần, Từ Đan cũng phải về nhà thôi, má Lâm và Xán Xán có lẽ rất lo lắng cho cô...

Cả buổi sáng không tìm được việc lại còn tốn một khoản tiền taxi, xem ra ngày mai cô phải tiết kiệm hơn một tí rồi...

"Mẹ, Xán Xán, con về rồi!"- Từ Đan mệt mỏi

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười tươi tắn của tiểu thiên thần thì bao nhiêu căng thẳng mệt mỏi đều tan biến...

"Đan Đan, con đã tìm được việc chưa?"- Má Lâm lo lắng

"Vẫn chưa mẹ à..."

Hai mẹ con đồng loạt nhìn nhau thở dài...

"Hay để mẹ ra ngoài tìm đại một căn nhà nào đó vào giúp việc, may ra còn có thể..."- Má Lâm đau lòng nhìn đứa con gái mới sinh chưa bao lâu phải ra ngoài tìm việc

Bà muốn phụ giúp một tay nhưng thân già lại lực bất tòng tâm...

"Không, nếu có đi thì để con đi... con không thể để mẹ vì con mà chịu cực khổ nữa..."- Từ Đan nghẹn ngào nhìn người phụ nữ đầy cam chịu

Từ Đan nợ bà ấy quá nhiều, từ ân tình cho đến một thằng con trai...

Nghĩ vậy liền làm, Từ Đan sau khi ăn xong bữa cơm trưa đạm bạc liền ra ngoài, cố gắng tìm cho mình một công việc để lo cho má Lâm và Xán Xán, hai nguồn sống cuối cùng của cô...

Nhưng rời khỏi nhà chưa được bao lâu thì Từ Đan lại gặp chuyện. Không biết cuộc đời cô gái này sẽ còn bao nhiêu cực khổ, bao nhiêu vất vả nữa đây...

Chiếc xe hơi thể thao bóng loáng kia đang lao thẳng về phía trước với tốc độ bàn thờ... dường như nó nhắm thẳng đến cô gái bé nhỏ đang thần thờ đi qua đường...

Cô gái đó đang muốn nhanh chóng tìm được việc làm nhưng vẫn tuân thủ quy tắc giao thông nhưng trời trở trời thay... và rồi

...

..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Tại Kim gia.

Người phụ nữ mặc trang phục hầu gái nghiêm trang đang vô cùng lo lắng vì căn bệnh của Kim lão gia đột nhiên tái phát giữa đường. Cũng may là nhờ có cô gái tốt bụng kia nếu không lão gia sẽ dữ nhiều lành ít.

"Gia Bảo... nó đã về chưa?"- Kim lão gia ồn ồn lên tiếng hỏi.

Thằng cháu ngộ nghịch này của ông luôn khiến thân già phải lo lắng, mặc dù đã lớn hơn hai mươi bảy tuổi đầu mà còn ham chơi như những đứa nhóc mới lớn.

Tập đoàn Kim Phát này không biết sẽ như thế nào khi rơi vào tay tên phá của này...

"Dạ thiếu gia... vẫn chưa về!"- người phụ nữ buồn buồn

Kim lão gia thở dài một hơi, thằng nghịch tử này từ đêm qua đến giờ vẫn chưa về nhà.

"Viên quản gia, mau tìm thông tin cô gái ấy. Ta muốn trả ơn!"

Vốn dĩ Kim lão gia là một người sống rất tình cảm, ông luôn đối xử hài hoà với tất cả mọi người. Duy chỉ riêng Kim Bảo là trái ngược hoàn toàn.

Hầu như mọi thói hư, tật xấu của tuổi thanh thiếu niên đều quy tụ lên Kim Gia Bảo...

Sau khi quản gia rời đi, ông cũng tạm khép hờ đôi mắt để nghỉ ngơi. Thân già này đã gần như quá sức rồi..

Vừa lúc đó một chiếc xe thể thao BMW Z4 dần dần tiến vào bên trong sân biệt thự. Đây là kiểu xe đời mới nhất, chỉ vừa ra mắt cách đây hai ngày.

"Thiếu gia!"- Người hầu cung kính cúi đầu

Một nam nhân lịch lãm, thân hình vạm vỡ với bộ tây trang bước xuống, hống hách vút cặp táp sang một bên, nơi đang có một tên vệ sĩ nghiêm trang đứng đợi. Dường như đây là bổn phận của vệ sĩ đó.

Hắn nói lỏng cái cà vạt chật chội trên cổ, cúc áo cũng bung ra trông vô cùng thư thả. Nhưng ngặt nỗi cho dù hắn có như thế nào thì cũng không thể phủ nhận vẻ đẹp khôi ngô mà biết bao nhiêu thiếu nữ say đắm.

"Thiếu gia, may quá cậu đã về!"- Viên quản gia vừa nhìn thấy liền mừng rỡ chạy đến

Nhưng ngay cả liếc nhìn hắn còn không thèm nữa huống chi là đáp lời.

Cứ thế làm bộ mặt lạnh lùng bước về phía cầu thang

"Lão gia ban sáng lên con đau tim!"

Vừa nghe đến đó, bước chân của hắn ngừng lại lập tức, mũi giày cũng xoay hướng bước sang bên trái, tiến đến một căn phòng khác.

Cửa phòng bật mở, bên trong một ông lão tuy đã lục tuần nhưng trông vẫn còn nét phong độ, uy nghiêm. Đang nằm nhắm mắt hồ hững như cố tìm giấc ngủ

"Ông nội!"- Hắn khẽ gọi

Kim lão gia vừa nghe đến liền mở mắt ra, nhìn thấy thằng cháu nghịch ngợm của mình liền giả vờ nhú mày giận dữ...

Hắn tính nghịch rón rén từng bước chân chạy đến, dụi đầu vào lưng ông như mèo con.

"Bây giờ mới chịu về?"- Kim lão gia gằn giọng

"Nội... con đi lo việc làm ăn, chứ có đi chơi đâu..."

"Làm ăn? Làm ăn mà ở quán bar suốt cả một đêm?"

"Ông nội cho người theo dõi con sao?"- Hắn giả vờ ngạc nhiên

Điều này đâu phải hắn không biết, chỉ là hắn không thèm quan tâm đến, mặc cho bọn chúng muốn quay, muốn chụp gì đó thì tùy

- "Ta không làm như vậy làm sao biết được đứa cháu ngoan của ta "chăm chỉ" đến mức nào!"- Kim lão gia cố tình mỉa mai

Hắn nghe vậy cũng không giận hay có thái độ khó chịu, chỉ là giả vờ chu môi phụng phịu bất lỗi

- "Con đã lớn rồi, gần ba mươi rồi... ông nội cứ cho người theo dõi như thế giống con nít quá không?"

Kim lão gia bức xúc, xoay trở người lại nhìn Kim Gia Bảo mà hằn học

- "Cũng biết bản thân đã lớn? Tại sao không mau nên người một chút? Tại sao không mau tìm cho ta một cô cháu dâu? Ta thêm bằng cháu lắm rồi đây này!"

Mỗi lần nghe đến đây là Kim Gia Bảo liền bật người dậy, tim có đau bụng, đau đầu, đau lục phủ ngũ tạng rồi chuồn lẹ.

Bởi vì hắn cho rằng lấy vợ thời điểm này là vô cùng sai lầm, đàn ông chưa 30 thì chưa nên lấy vợ.

Lần này cũng không ngoại lệ, chuẩn bị ôm bụng than đau thì lập tức đã bị Kim lão gia bắt bài.

- "Dừng có định dùng kế cũ, ta không mắc lừa nữa đâu!"- Kim lão gia cốc đầu hắn một cái rõ đau

- "Nội à... nữ nhân tốt đã chết hết rồi! Tìm một người toàn tâm toàn ý khó còn hơn lên trời. Ai cũng vì tài sản Kim gia của chúng ta mà xu nịnh... con khinh!"

Hắn thẳng thắn nói ra những điều này, bởi quả thực tầm nhìn của hắn không hề hạn hẹp. Đối với nữ nhân lại càng không. Nhưng bất quá trong thế giới này vẫn còn ít nhất một người như hắn muốn.

- "Gia Bảo, cha mẹ con trước khi qua đời đều luôn trông mong từng ngày có thể nhìn con thành gia lập thất. Nhưng rồi cũng không thể. Chỉ còn duy nhất mình ta, xem như con hãy vì thân già này mà trưởng thành hơn một tí có được không?"- Kim lão gia hết sức chân thành gần như là cầu xin Kim Gia Bảo

Nhưng hắn lại không muốn như thế, nếu bắt hắn hy sinh hạnh phúc cả đời để lấy một người hắn không yêu thì thà hắn không có gì cả.

- "Nội..."- Hắn cố gắng năn nỉ

- "Sáng nay ta đã lên con tìm trên đường về nhà, gần đây tần suất càng lúc càng nhiều... ta e là..."- Kim lão gia bi thương

- "Thôi... thôi được rồi... con hứa... con sẽ tìm cho nội một cháu dâu như ý nội mong muốn, được chưa..."- Hắn miễn cưỡng hứa

Rời khỏi phòng Kim lão gia, hắn hậm hực giậm chân từng bước mãnh liệt lên sân nhà, đóng cửa phòng thật mạnh rồi thở hồng hộc.

Ông nội hắn thì liên tục tạo sức ép, công ty thì lúc nào cũng phiền đến hắn... thật sự muốn tìm hiểu một cô gái có khi còn không có thời gian. Huống chi thành hôn là chuyện quan trọng cả đời người. Đầu thế nào qua loa được.

Vừa lúc đó điện thoại hắn liên reo lên

- "Thiếu gia, cô gái ấy không sao... chỉ là vết thương ngoài da và hoảng sợ quá độ!"- Thư ký riêng của hắn gọi thông báo tình hình

- "Bồi thường cho cô ta một số tiền rồi nhanh chóng về đây!"- Hắn lạnh băng ra lệnh

Nhưng chưa kịp tắt máy thì nghe được một giọng nói nhẹ nhàng, dễ nghe bên đầu dây kia...

- "Này anh, tiền của anh tất nhiên là tôi phải lấy, còn riêng anh nhất định phải có một lời nói cho thỏa đáng. Không phải cứ vung tiền ra là có tất cả!"

Cô gái nào đó giật phăng điện thoại tên thư ký mà điềm tĩnh nói, bản tính vui tươi năng động của cô gái ấy từ bao năm nay đã không còn nữa

Nếu là trước đây nhất định Kim Gia Bảo sẽ bị cô gái này chửi te tua một trận ra trò, còn phải làm lớn chuyện này, báo công an, thưa kiện cho rùm rả mới chịu.

Nhưng bây giờ đây ngay cả sức lực gây gổ cô cũng muốn giữ lại để dùng nó đi tìm việc làm nuôi con thơ và mẹ già.

- "Cái gì? Cô muốn tôi xin lỗi?"- Hắn khinh bỉ hỏi lại

- "Tôi chẳng muốn làm khó dễ ai, nhưng rõ ràng ban nãy đèn đỏ, anh còn phóng xe vun vút như vậy, may là tôi né được nhưng ngộ nhờ đó là một đứa bé hay người già nào đó thì sao?"- Âm điệu trong trẻo, điềm đạm

Kim Bảo hắn cũng một phen suy nghĩ, trên đời này ngoài ông nội của hắn ra thì chưa một ai dám lên mặt dạy đời hắn như thế.

- "Cô gái, cô nói những điều này có thấy dư thừa không? Cô dựa vào đâu mà muốn tôi xin lỗi?"- Hắn ngạo mạn

- "Dựa vào việc tôi là một con người!"

"Tút tut tut"

Hắn bây giờ không tin được là có người dám cúp máy trước hắn, với bản tính cao ngạo thì không cho phép Kim Gia Bảo hắn chấp nhận cứng họng.

Lập tức bấm gọi lại cho số máy của thư ký, hắn rất muốn nhìn xem cô gái này là ai, là người như thế nào mà ăn nói với hắn vô lễ đến thế.

- "Cậu đang ở đâu?"- Hắn thở hồng hộc như con bò đang lên con

- "Bệnh viện thành phố thừa thiếu gia!"- Thư ký lễ phép

- "Cô gái đó đâu? Giữ chân cô ta lại. Tôi đến ngay!"

- "Dạ thiếu gia!"

Trên suốt quãng đường lái xe, hắn thật sự thay vì tức giận mà chuyển sang hiếu kỳ. Chưa bao giờ có ai dám lên tiếng dạy dỗ đòi hắn ngoại trừ ông nội Kim Phát đáng kính.

Còn về phần cha mẹ của hắn thì từ bé nuông chiều, chẳng dám nói động đến dù chỉ là một lời quát nhẹ. Nhưng chẳng may đã chết trong một vụ đắm thuyền cách đây 20 năm..

Phía trước là bệnh viện thành phố, hắn nhanh chóng lui xe vào tầng hầm rồi bước đi với tâm trạng đầy tò mò và kích thích.

Địa điểm là sân sau của bệnh viện, mặc dù cô gái kia không muốn ở lại nhưng vì cậu thư ký năn nỉ quá nên mới đành bấm bụng ở lại. Chứ trong lòng cô đang lo cho mẹ và con gái bé nhỏ của mình ở nhà..

- "Thiếu gia, ở đây!"- Cậu thư ký vừa nhìn thấy đã vội vã chạy đến

Cô gái kia đang xoay lưng về phía hắn, không hề tỏ ra một tí gì là xem trọng người thiếu gia kia.

Hắn một lúc có vẻ khó chịu, cô gái này quả thực quá cao ngạo.

- "Tô tiểu thư, đây là phó Tổng của tập đoàn Kim Phát- Kim Gia Bảo"

Cậu thư ký xem ra cũng nhạy bén lắm trong vấn đề này, nhìn thấy hai người đều có vẻ không vừa lòng nhau liền lên tiếng giới thiệu

Từ Đan phút chốc xoay người lại, dưới ánh nắng cam đỏ của buổi hoàng hôn ngay lúc này thì trông cô gái ấy vô cùng dịu dàng.

Mái tóc dài được tết bím lại gọn gàng, vài sợi lưa thưa phía trước đang phất phơ dưới làn gió nhẹ...

- "Tô Từ Đan!"

Từ Đan đưa bàn tay ra phía trước, tỏ vẻ lịch sự, nhưng không biết là do vô tình hay cố ý mà bàn tay ấy lại bị băng bó đến đáng thương

Nhưng cái tên này thật kì quái, nhìn cái gì mà không chớp mắt, đến lúc cậu thư ký sợ mất mặt phải khều khều hắn vài cái để hắn tỉnh hồn.

- "À... à... Kim Đa Bảo... a không phải... Kim Gia Bảo!"

Cứ tưởng sự ngượng ngùng này sẽ khiến cô có thể cười nhưng tuyệt nhiên không, một chút cử động cũng không.

Ngay cả Kim Gia Bảo cũng phải một phen nhú mày vì thái độ không mấy thiện cảm của Từ Đan

- "Sao? Có phải cô muốn tôi xin lỗi?"- Hắn ngạo mạn cất lời, kèm theo một nụ cười sáng chói

- "Đúng, nhưng nếu anh không muốn thì thôi... không cần xin lỗi..."- Từ Đan không thèm nhìn thẳng mặt hắn mà thản nhiên lên tiếng.

Hắn cảm giác như bị sỉ nhục lần nữa, vẫn là ngoại trừ ông nội đáng kính kia thì chưa một ai dám nói chuyện với thái độ như thế với hắn cả.

Nhưng nghe Từ Đan nói câu này, mà mắt không nhìn thì hắn lại cho rằng cô đang run sợ.

Run sợ trước vẻ đẹp quá đỗi hoàn mỹ mà tạo hoá đã ban cho hắn, đến mức hắn có thể tự tin chỉ cần một nụ cười là mọi thứ tự động được hoá giải

- "Xem như cô cũng biết điều..."- Kim Gia Bảo hơi cúi mặt tự đắc rồi nhẹ vuốt tóc mình đúng kiểu làm màu.

Từ Đan chỉ cười khẩy một cái rồi mới trực diện nhìn hắn nói tiếp..

- "Nếu anh không phải con người!"

Câu nói này nếu suy nghĩ sâu xa một tí thì là chửi xéo hẳn không bằng loài súc sinh, cảm thú như nếu đơn giản hoá nó thì chỉ là nói hẳn giống ma quỷ.

Ngay cả cậu thư ký còn một phen toát mồ hôi hột nữa là, hướng hồ chỉ tên phó Tổng giám đốc cao ngạo kia

"Cô..."- Hẳn tức giận đỏ mặt

"Tôi thì sao?"

"Cô... cô lấy tư cách gì nói tôi không phải con người!!!"- Hẳn đưa ngón trỏ chỉ chỉ

Nhưng Từ Đan lập tức nhẹ nhàng chạm vào ngón trỏ đó gấp lại, gương mặt đầy vẻ thách thức.

"Vậy anh có thứ gì chứng minh anh là con người không?"

Nói rồi Từ Đan nhanh chân bước đi, để lại đây hai kẻ đang ngốc lảng vì vừa bị sỉ nhục trầm trọng.

Nhưng rồi Từ Đan cũng quay lại, từ tay móc lấy trong túi quần của hẳn ra một cái ví nam, xem sơ chất liệu bằng da cá sấu. Được tí mĩ từng đường kim mũi chỉ.

Móc ra trong đó một trăm đô la, rồi cẩn thận nhét lại chỗ cũ.

"Tiền bồi thường!"

Phe phẩy vài cái chứng thực rồi mới thực sự rời đi.

Kim Gia Bảo đến lúc hẳn nhận ra chuyện gì thì bóng Từ Đan cũng đã khuất xa.

Ban đầu còn tưởng hẳn sẽ hảo hảo cho cô gái này một trận mắt mặt nhưng xem ra vẫn là cô ấy cao tay hơn. Chỉ vài ba câu cũng có thể khiến hẳn cứng họng. Thật sự là khoá mõm lì luôn.

Nhưng đâu đó trong gió nhẹ vương vấn lại một mùi hương nhẹ nhẹ. Không nồng nặc như những nước hoa đắt tiền mà chỉ nhàn nhạt thoang thoang... cứ như hương lá trà dịu nhẹ...

*****

Từ Đan ngồi trên xe bus trở về nhà, hôm nay có được ít tiền, mua thêm sữa, thêm thức ăn cho mẹ và Xán Xán...

Nhớ lại giây phút sinh tử lúc chiều, thật sự rất khiến cô toát mồ hôi lạnh. Ngay khi mũi xe chỉ cách cô chừng vài centimet thì như có một bàn tay ai đó đẩy mạnh cô sang một bên.

Lúc đó tinh thần bất định, cô không thể cảm nhận được bàn tay đó là thật hay là một thể lực siêu nhiên nào đó đã ra tay giúp cô thoát chết... hoặc đó chính là linh hồn của Đinh Hựu Phong đã cứu cô.

Nghĩ đến đây nước mắt Từ Đan lại một lần nữa rơi, cô không phải vì những vết thương này mà khóc, thật sự là ngay lúc này cô đang nhớ đến Đinh Hựu Phong.

Hơn một năm nay rồi mà hình bóng Hựu Phong vẫn chưa thể nào phai nhạt trong tâm trí Từ Đan. Cô cứ có cảm giác lúc nào Đinh Hựu Phong cũng ở thật gần, thật gần bên cô.

"Mẹ ơi, Xán Xán ơi..."- Lúc nào cũng vậy

Mỗi khi về đến nhà thì Từ Đan luôn vút đi những thứ điều buồn khổ mà cả ngày lợm nhặt được sang một bên. Tươi cười, vui vẻ để má Lâm thấy rằng Từ Đan vẫn ổn, vẫn không sao...

Xán Xán đang nằm trong cái cũi gỗ đẹp nhất được thím Hà mua tặng hôm tân gia. Vừa nghe tiếng Từ Đan là liền lật người dậy, hai viên bi to tròn giống hệt như Từ Đan trở nên long lanh...

"Ma.... ma..."- con bé đang tập nói

Từ Đan mừng rỡ bước đến bên cạnh, bế Xán Xán lên vào lòng..

"Con vừa gọi ma mà phải không? Gọi lại đi... gọi ma mà lại một lần nữa đi... ma ma!"

"Ma.... ma...."

Con bé thật sự rất biết nghe lời, cái môi nhỏ chúm chím đang cố va vào nhau tạo nên tiếng gọi thiêng liêng ấy..

Từ Đan vui mừng hôn liên tục mấy cái vào má con bé, thật sự quá đáng yêu đi..

Má Lâm lúc này từ trong bếp chạy ra, nhìn thấy Từ Đan vui vẻ thì cũng phần nào được nhẹ nhõm, tươi cười bước đến thăm hỏi

Nhưng khi vừa nhìn thấy mu bàn tay Từ Đan băng bó một mảng trắng buốt, cánh tay bên ki cũng bị xước một mảng tuy không to lớn lắm nhưng cũng khiến bà đau xót.

- "Trời ơi, sao vậy con?"- Má Lâm như muốn khóc

- "À, tại người ta lái xe ẩu, may là con né kịp nên chỉ bị trầy sơ thôi!"- Từ Đan trấn an

- "Ai.. mẹ thật vô dụng..."

- "Kìa mẹ.... mẹ đừng nói vậy. Bồn phận của mẹ là ở nhà, bông cháu, hưởng thụ tuổi già. Con lo được!"- Từ Đan nắm chặt bàn tay má Lâm

Má Lâm thật sự trong lòng cũng chẳng yên, đứa con gái này quả thực rất đáng thương.

- "À đúng rồi, hôm nay con có mua thêm ít sữa cho Xán Xán và thịt bò mẹ thích ăn nhất. Chúng ta hôm nay ăn mừng nha..."- Từ Đan vui vẻ trêu đùa cùng Xán Xán

Má Lâm chỉ biết cười cười rồi mang thịt vào nấu, nếu con bé đã muốn vậy thì đành vậy...

Nhìn lại con bé Xán Xán đang cười tươi, Từ Đan đặt lại con bé vào cũi định bụng sẽ đi tắm..

- "Ba... ba..."

Bỗng dung Từ Đan khựng lại, vừa rồi có phải Xán Xán vừa gọi "ba ba" không?

Bỗng dung Từ Đan xoay người lại, đôi mắt con bé đang chăm chăm nhìn vào phía cửa trong góc, miệng thì gọi ba ba nhưng biểu cảm lại hớn hờ...

Má Lâm từ bên trong đi ra, nhìn thấy tình cảnh đó liền vội vàng lên tiếng giải thích.

- "À, mẹ bế con bé lại gần tấm hình, chỉ hình Hựu Phong cho nó xem thôi đó mà."

Thật sự gần đó có treo tấm ảnh cả nhà bốn người tươi cười hạnh phúc, Từ Đan cũng chỉ cười gượng gạo rồi xoay lưng đi về phía phòng mình...

Má Lâm lại thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhìn Xán Xán chỉ chỉ, cười cười...

Chắc có lẽ má Lâm sợ Từ Đan lo nghĩ quá nhiều thì phải.

*****

Buổi lễ thành hôn của Tần Triết và Khang Nhã Vân đã tri hoẵng hơn hai năm nay, con ả vẫn chưa có danh phận đó là điều khiến Khang Gia không mấy hài lòng

- "Cậu định kéo đến bao lâu?"- Hạ Trác Minh đảo ly rượu đỏ trong tay

- "Không hiểu cậu nói gì!"- Tần Triết ngửa cổ ực hết ly rượu.

Đã bao giờ hắn nói sẽ cưới Khang Nhã Vân đâu, chỉ là ả tự nghĩ thôi. Đối với ả chỉ có sự lợi dụng, Khang Gia có thể lực từ thương trường đến hắc đạo. Cũng chính vì thế hắn còn muốn nhờ ả rất nhiều.

Nhưng cưới Khang Nhã Vân thì không thể nào, hắn không yêu thì làm sao mà cưới, làm sao có thể để một con đàn bà như Khang Nhã Vân thay thế Từ Đan chứ.

- "Cậu đừng tưởng mình ngốc, đã hơn hai năm rồi... cậu định đợi khi nào Khang Nhã Vân mang thai một đứa nữa mới chịu?"- Hạ Trác Minh mỉa mai

- "Cậu thôi cái trò đó đi, vợ của Đình Hựu Phong sao rồi?"- Hắn cũng không quên vấn đề chính

Hạ Trác Minh đút hai tay vào túi, thư thái đứng lên rào bước trong căn phòng làm việc to lớn này...

- "Cô ta như bốc hơi! Không tìm thấy được!"

Nghe đến đây Tần Triết vội nhú mày, phàn những kẻ hắn muốn biết đều không gì là không thể. Duy chỉ có hai người này vậy mà không tìm được sao?

- "Trác Minh, xem ra cậu bị lực nghề rồi..."- Hắn mỉa mai

Nhưng câu nói đó không làm Hạ Trác Minh giận, mà trái lại càng vô cùng thích thú...

- "Cứ xem như vậy đi, dẫu sao thì cũng là cô nhi goá phụ, xem như cho họ con đường sống!"

- "Trác Minh ơi Trác Minh... cậu phạm phải quy tắc vàng do chính cậu đặt ra rồi. Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân. Ngày hôm nay cậu một câu cho bọn họ đường sống. Nhất định sau này cậu sẽ hối hận!"- Tần Triết châm điều thuốc kéo một hơi

Nhưng hẳn làm sao biết được Hạ Trác Minh đang cố muốn giấu gì đó...

- "Chỉ e nếu mình không nhân từ thì cậu mới chính là kẻ hối hận.... ai... đi xả nước cứu thân đã!"

Câu nói đầy thâm ý của Hạ Trác Minh thật cũng khiến Tần Triết cũng một phen suy nghĩ...

Nhưng chẳng bao lâu thì hẳn nhận được một cuộc gọi mà hẳn vô cùng chán ghét...

- "Alo Triết, anh đang ở đâu? Hôm nay chúng ta đi thử đồ cưới!"- Khang Nhã Vân nũng nịu

Mặc dù bất mãn nhưng hẳn cũng không muốn nói thẳng ra, dẫu sao kế hoạch của hẳn cũng sắp thành công, đến lúc đó chỉ cần búng tay một phát thì mọi thứ của Khang gia sẽ thuộc về hẳn

- "Thật tiếc quá, anh sắp bay sang Nhật ký hợp đồng với công ty bên đó. Hay là khi nào anh về anh sẽ cho em hay... vậy nha..."

- "Alo... khoan đã... Triết... Triết...!"

Hắn tiện tay ném cái điện thoại sang một bên, nghiêm nghị ngồi lên ghế thư thái nhìn ra hướng cửa sổ.

Từ tầng này, có thể quan sát tất cả hoạt động của nơi thành phố này, hẳn thường như thế mỗi khi đang cảm thấy trống rỗng.

- "Từ Đan... em nơi đó có khoẻ không? Con của chúng ta... chắc cũng có thể gọi ba ba rồi nhỉ?"

....

Có vẻ hơi ngắn □

Thôi kệ, phần sau bù nhiaaaa □

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hôm nay trời không quang đãng như những buổi sáng khác, từng giọt mưa không nặng, không nhẹ cứ thoải mái rơi xuống từ phía trên cao.

Bóng dáng một cô gái ngồi dưới mái hiên nhà chờ xe bus cô đơn đến đáng thương. Đồng đến, lại thêm mưa, cơn gió rét đến nổi tưởng chừng như có thể cắt da, cắt thịt.

- "Hello..."

Tiếng còi bấm in ỏi đang vang lên, Từ Đan bực bội phải xoay người lại xem kẻ nào lại điên khùng như vậy.

Nhìn thấy người này, Từ Đan lập tức nhíu mày, kẻ này không bao giờ cô muốn nhìn thấy một lần nào nữa. Hẳn vô cùng đáng ghét

- "Chờ xe bus chi bằng lên đây tôi cho đi nhờ nè!"- Hẳn kéo nhẹ cửa kính xuống, nhướn nhướn đôi chân mày

- "Cảm ơn, nhưng không cần!"- Từ Đan vẫn ngồi đó, tầm mắt đảo về phía khác

- "Sao thế? Cô sợ gì? Tôi lái xe an toàn lắm a.." - Hẳn vẫn còn chưa muốn bỏ cuộc.

- "Anh phiền thật đấy!"- Từ Đan không thể nhịn nổi nữa đành phải bước đến gần gần giọng

Hẳn vẫn một bộ mặt tỉnh queo, cười tươi như mình vô tội..

Trời cũng đã không còn mưa nữa, Từ Đan cũng chẳng thèm đôi co với loại này làm chi cho thêm mệt. Cứ thế mà bước đi, mặc cho hẳn có đi theo phía sau như âm hồn bất tán.

Bây giờ cô chỉ muốn đập thẳng vào mặt tên này một trận cho đã tay. Đàn ông mà sao đáng ghét thế không biết.

Bỗng dung hần thấy Từ Đan chạy đến bên viên cảnh sát đứng gần đó, thì thầm gì đó rồi chỉ tay về phía hần ra về hoảng sợ lắm...

Viên cảnh sát thấy thế liền oai nghiêm bước đến, trừng mắt nhìn hần ra lệnh.

- "Cô gái kia nói rằng nghi ngờ anh có vấn đề về tinh thần, phiền anh cho tôi xem chứng minh."

Hần bây giờ mới tức giận đỏ mặt, nhìn Từ Đan đang vô cùng đắc ý, khoanh tay tựa vào tường thư thả xem trò vui.

- "Này, anh có nghe không? Tôi cần xem giấy tờ tùy thân của anh!"

Viên cảnh sát gằn giọng, quát lên một tiếng khiến Kim Gia Bảo giật mình, phải lấy giấy tờ ra cho viên cảnh sát xem xét.

Đến khi mọi thứ ổn thỏa rồi thì không thấy Từ Đan đâu nữa, hần tức giận đập vào vô lăng một cái rồi hậm hực lái xe đi...

****

Nhờ trời thương xót, Từ Đan đã được nhận vào làm tại một tiệm cà phê. Cách nhà một quãng không quá xa nhưng đi bộ cũng mất hơn 15 phút.

Công việc của Từ Đan là phục vụ, rửa ly, lau dọn. Tuy không ít nhưng bù lại lương khá cao nên Từ Đan chấp nhận ngay.

Tiệm tuy lớn nhưng chỉ có vài nhân viên, nên mỗi người phải tận dụng hết tối đa năng suất làm việc của mình. Chỉ mong có được tiền lương sống qua ngày.

- "Đan Đan, em mệt không?"

Mới vào làm chưa được bao lâu, Từ Đan đã nhanh chóng chiếm được cảm tình của những nhân viên ở đây. Đặc biệt là Nhĩ Tinh. Quản lý ở đây

- "Em không mệt..." - Từ Đan cười dịu dàng

Cô gái kia là Trang Nhĩ Tinh, lớn hơn Từ Đan hai tuổi nhưng tính tình lại rất dí dỏm, hài hước, năng động có khi còn hơn cả những lứa tuổi teen.

Nhĩ Tinh thương xót cho hoàn cảnh của Từ Đan nên lúc nào cũng đặc biệt chiều cô, thường mang những món ngon, vặt lạ chia sẻ Từ Đan.

- "À phải rồi, hôm nay tiệm chúng ta đông chị nhỉ?"

Từ Đan xem xét tình hình từ sáng đến giờ, quả thật hôm nay tiệm đông như lần đầu cô đến xin việc.

- "Tất nhiên, ông chủ tiệm này đâu phải là người tầm thường..." - Nhĩ Tinh hí hửng

Hai người cùng nhau rửa ly, tâm sự đủ thứ mọi chuyện trên trời, dưới đất, ấy vậy mà lại hợp ý nhau đến bất ngờ...

- "Cuối cùng cũng xong..." - Từ Đan vờn vai

Nhĩ Tinh cũng lắc đầu rồi cười cười...

- "A đúng rồi, làm ở đây cũng hơn tuần rồi mà em không thấy ông chủ ha!" - Từ Đan tò mò

- "Ông chủ cũng ít khi đến đây, hầu như là quan sát qua camera là nhiều!"

- "Ấy chết, chị quên một điều quan trọng!" - Nhĩ Tinh cũng bỗng hô to khiến Từ Đan cũng phải giật mình...

- "Điều gì?"

- "Ông chủ rất là đẹp trai a...!!!"

Từ Đan thật sự rất muốn té xỉu tại đây bà chị này quả thật rất háo sắc a...

Cũng đúng thôi, đàn ông vừa có tiền, vừa có tài thì làm sao nữ nhân không mê cho được chứ.

Nhưng đối với cô, trên cuộc đời này có vẻ như chỉ có Đinh Hựu Phong là người khiến cô cảm thấy đẹp nhất, hoàn hảo nhất...

Nghĩ đến Hựu Phong, nước mắt Từ Đan lại lặng lẽ rơi...

Vô tình để Nhĩ Tinh nhìn thấy được những giọt lệ đau thương ấy...

- "Đan Đan... chị xin lỗi..."

- "Không... không sao... chỉ là em nhớ lại chuyện cũ thôi!"

Từ Đan vội vã gạt đi nước mắt, tiếp tục công việc lau dọn của mình. Trời cũng sắp mưa rồi, Từ Đan phải tranh thủ thật nhanh để về nhà...

Đang chất lại bàn ghế, Từ Đan bỗng nghe thấy tiếng còi vang in ỏi

- "Ai bất lịch sự thế không biết!" - Từ Đan thờ dãi.

Nhĩ Tinh cũng cùng một tâm trạng bước ra phía trước.

- "Ông... ông chủ!"

Một nam nhân lịch lãm tuổi ngoài ba mươi mà trông vô cùng phong độ, đôi giày bóng loáng đang từng bước tiến vào trong.

Hắn không thèm nhìn đến Nhĩ Tinh mà chỉ hằm hằm bước vào trong. Nhìn thấy Từ Đan nhưng cũng không để mắt quá một giây.

- "Chị Tinh, đó là ông chủ sao?" - Từ Đan khẽ hỏi

- "Đúng a, thấy sao? Có đẹp trai không?"

- "Không! Hoàn toàn không!"

Từ Đan lắc đầu, chếp miệng. Nhưng quả thực vẫn phải một lần nhìn nhận là ông chủ này rất có khí phách. Đâu đó từ hần Từ Đan lại cảm thấy có chút gì quen thuộc.

Tiếp tục công việc rửa ly của mình, Từ Đan chẳng mán đến việc câu nói kia của mình đã vô tình lọt vào tai người nam nhân ban nãy.

Công việc vẫn đang diễn ra trôi chảy như thường lệ, bỗng nhiên Từ Đan có cảm giác bất an vô cùng.

- "Đan Đan, mang cà phê vào phòng ông chủ đi em!" - Nhĩ Tinh tươi cười.

- "Sao lại là em?" - Từ Đan ngu ngơ

- "Thì nhân viên ở đây ai cũng bận rộn, chỉ còn em thôi, giúp đỡ cho chị đi... nha.."- Nhĩ Tinh năn nỉ

- "Thôi được rồi, chị để đó đi..."

Từ Đan lau vội tay mình rồi miễn cưỡng bước đến, nhắc lấy mâm đựng cà phê bước vào trong.

Căn phòng này Từ Đan chỉ có dịp nhìn sơ qua một lần khi Nhĩ Tinh vào để báo cáo trên bàn thôi. Nhưng lần này cô đã có dịp chiêm ngưỡng rồi.

Vươn cánh tay gõ cửa, Từ Đan bỗng cảm thấy rất run... nhưng vì bốn phận nên cô nhất định phải làm.

- "Vào đi!" - Tiếng nói bên trong vọng ra.

Từ Đan một phen giật mình nhưng vẫn rất nhanh lấy lại bình tĩnh mà mang vào. Chỉ dám lăm lăm đặt lên bàn rồi cúi mặt lui đi ra sau...

- "Nhân viên mới à?" - Hắn hỏi

Từ Đan lại giật mình, ngó nghiêng trái phải xem có phải đích thị là hỏi mình hay không rồi sau đó mới dám khẽ lên tiếng

- "Dạ..."

- "Cô nên cẩn trọng lời ăn tiếng nói của mình!" - Hắn không nhìn cô mà lại thản nhiên nói

Mất thì chăm chú hồ sơ, còn miệng thì cất tiếng có ý như đang hăm dọa

- "Nếu cẩn trọng lời nói mà bẽ cong sự thật thì xin lỗi tôi không làm được.!"

Từ Đan không thích những kẻ tỏ ra nguy hiểm như hắn, thấy sao thì nói thế thôi. Không đẹp thì bảo không đẹp chứ.

Dù hắn có là tài tử, ảnh đế, oppa đi chăng nữa thì trong mắt Từ Đan vẫn thua Đinh Hựu Phong thôi...

Lập tức lui chân định đi ra ngoài, thì hắn đã hô lên một tiếng ngăn cản.

Cái nhũ mày cùng biểu cảm không mấy thân thiện của hắn khiến Từ Đan có cảm giác bất an.

- "Cô có tin hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của cô không?"- Hân hưng hăng gằn giọng

- "Tin... tất nhiên là tin, nhưng tôi vẫn nói sự thật! Anh không hề đẹp trai!"

Tên đó vừa ngạc nhiên vừa tức giận, hân chưa bao giờ mất mặt như thế nhưng lần này lại là trước mặt một nữ nhân.

Biết bao nhiêu tức giận dồn hết vào cái nắm đấm đặt yên vị trên bàn. Nhưng rồi hân lại buông lỏng, môi nhếch lên tạo ra một đường cong hoàn hảo.

- "Đề xem tôi như thế nào dạy dỗ cô!"

Tiếng gót giày nện lên sàn nghe bộp bộp vô cùng nặng nề nhưng trái ngược lại với từng cú giậm chân thì tâm trạng của Từ Đan là vô cùng sung sướng.

Ai bảo hân sĩ diện, rảnh mà chịu.

Nhưng nếu lỡ hân thật sự đuổi việc cô thì sẽ ra sao đây?

Bây giờ Từ Đan mới nhận ra cái ngốc của mình, nhưng lời cũng đã lỡ nói ra rồi... làm sao thu hồi lại được đây.

Từ Đan thất thủ đi về phía Nhĩ Tinh đang đứng, vẻ mặt u sầu thấy rõ.

- "Sao vậy? Sao buồn hiu vậy?"- Nhĩ Tinh lo lắng

- "Em sắp bị đuổi việc rồi..."- Từ Đan nãy nề kể

- "Trời ạ! Con bé này... ai bảo em thế?"

- "Thì lúc nãy em nói ông chủ không đẹp, hân nghe được... còn hăm dọa rằng sẽ đuổi việc em! Nếu vậy thì em phải làm sao đây? Còn mẹ, còn Xán Xán..."

Từ Đan buồn rầu úp mặt lên bàn thờ dài..

Đúng là cái miệng hại cái thân mà...

Nhưng Nhĩ Tinh chỉ mỉm môi cười cười vài cái rồi quay sang chắc nịch hứa với Từ Đan một câu.

- "Chị dám bảo đảm ông chủ Tiêu sẽ không đuổi việc em!"

Ngắn đôi mắt long lanh không có một giọt lệ nào đọng lại, Từ Đan như thắc mắc lý do vì sao Nhĩ Tinh có thể chắc ăn như vậy?

Nhưng chỉ thấy Nhĩ Tinh cười cười, rồi vỗ vai cô mấy cái trấn an sau đó tiếp tục công việc của mình...

Chẳng hiểu sau từ hôm đó trở đi, Từ Đan luôn trở nên bận rộn hơn bất kì lúc nào, ngay cả một phút nghỉ ngơi cũng không có.

Nào là phục vụ, dọn dẹp, còn phải lau chùi trong phòng ông chủ, lau chùi phòng nhân viên, giặt quần áo của ông chủ. Những thứ này đều do ơn phước của ông chủ Tiêu đó gây ra.

- "Tiêu Chính! Anh là đang bóc lột sức lao động của người ta đó!"

Nhĩ Tinh bực bội, khoanh tay hân học với ông chủ Tiêu cao cao tại thượng đang ngồi trước bàn máy tính kia.

- "Cô ấy làm việc cho anh, dĩ nhiên anh có quyền nhờ vả!"- hân thư thả ngã lưng ra ghế

- "Anh thật quá đáng, Từ Đan đâu sao cũng là con gái, anh làm vậy có cảm thấy mình tàn nhẫn quá không?"

- "Em đừng có lắm chuyện, cùng lắm thì trả thêm cho cô ta vài đồng, nhận tiền lương cao thì phải làm sao cho đáng chứ!"

- "Tiêu Chính! Anh còn quá đáng nữa thì đừng hối hận."

Nhĩ Tinh tức giận bước ra ngoài, tiện tay đóng rầm thật mạnh cánh cửa... suýt nữa là cái bản lề cũng văng ra luôn.

Nếu không phải do Từ Đan muốn Nhĩ Tinh giữ bí mật về chuyện của mình thì lúc nãy đã đem ra giáo huấn tên anh họ ngang ngược kia rồi.

Tội cho Từ Đan bình thường đã cực, bây giờ còn cực gấp đôi, mỗi tối về nhà chỉ có thể gắng gượng chơi cùng Xán Xán một lát rồi sau đó mới được ngủ. Cô sợ con bé sẽ dần có khoảng cách với mẹ...

Nhưng tên Tiêu Chính này làm sao mà biết, mỗi ngày hân sai vặt Từ Đan không biết bao nhiêu là việc, từ nhân viên mà chuyển sang thành người hầu đúng nghĩa. Nhân viên trong tiệm bây giờ chỉ còn lại mỗi cô và Nhĩ Tinh...

- "Từ Đan, mua cho tôi thức ăn trưa!"- Hấn bước ra ngoài lạnh lùng nói một câu rồi hờ hững bỏ vào trong phòng.

Từ Đan còn đang dở với mớ ly chưa rửa xong, lập tức lấy tiền chạy đi ra ngoài.

Thật sự giờ đây Nhi Tinh rất muốn đắm vào mặt tên khốn đó nhưng suy đi nghĩ lại cũng vì công việc mà cô phải cắn răng nhẫn nhịn.

Trên đường đi, tay trái xách hộp cơm gà Hải Nam cách tiệm cà phê bốn con phố. Tay trái là chè trôi nước Mật Ký cách chỗ bán cơm thêm hai ngã tư nữa...

Trưa nắng, Từ Đan phải để đầu trần chạy rong ruổi khắp trên đường phố đông đúc chỉ để mua đúng món mà Tiêu Chính muốn ăn.

Nhưng đi chưa được vài bước là đã bị ai đó nắm tay lôi đi...

- "Chạy đi, chạy đi... đừng nhìn lại phía sau!"

Từ Đan chẳng hiểu chuyện gì cũng phải cầm đầu chạy theo

Nhưng liền nhận ra người đang kéo mình chạy lại chính là Kim Gia Bảo.

- "Anh làm gì mà để người ta rượt như thế?"- Từ Đan vừa chạy vừa hỏi

Hấn không vội trả lời, chỉ nắm tay cô tiếp tục chạy đến khi cảm thấy bản thân thấm mệt, khi đó mới dừng lại... thở hổn hển

- "Tôi đâu có bị ai đuổi theo đâu!"

Hấn bật cười ha ha, nhớ lại vẻ mặt ban nãy sợ hãi của Từ Đan cùng hấn chạy thì lại càng khiến hấn buồn cười hơn nữa.

Từ Đan bây giờ mới biết bản thân mình bị người ta chơi khăm nhưng bây giờ không còn tí sức để nóng giận nữa. Chỉ có thể ngồi xuống cố hít thở đều đặn lấy lại hơi thở...

- "Anh... anh hết chuyện... hết chuyện làm sao?"

Hấn nhìn Từ Đan tức giận mà không thể nhịn nổi nhưng cũng cố mím môi.

- "Đúng đó, tôi vì thấy mình không có việc gì làm nên mới rủ cô tập thể dục!"

Từ Đan sau một lúc nghỉ ngơi đã có thể bình ổn, nhắm mắt hít một hơi thật sâu rồi thở ra một hơi thật dài...

Trùng mắt nhìn Kim Gia Bảo, đầy oán hận...

- "Anh rảnh rồi nhưng tôi cần làm việc. Làm ơn để tôi yên!"

Từ Đan hằng học quay lưng bước đi, mặc dù ảm ức đến mức phát khóc, nhưng cô vẫn không muốn để hấn thấy. Cô không muốn bất kì ai thấy cô yếu đuối trong hoàn cảnh này.

Nhưng đi được vài bước thì cảm giác rất choáng váng, tựa hồ như mọi thứ đang trở nên mờ nhạt.

Ngay lúc cô đang dần mất đi ý thức đã cảm nhận được một ai đó đã hào tâm đỡ lấy mình...

Đến khi Từ Đan tỉnh dậy thì đã ngủi được mùi thuốc sát trùng của bệnh viện vô cùng khó chịu.

Đôi môi tái nhợt, cả cơ thể không một chút sức lực...

- "Cô tỉnh rồi sao?"

Thì ra là tên Kim Gia Bảo, hấn đã ngồi đó từ bao giờ? Vậy hấn là người hào tâm ban nãy đưa cô đến bệnh viện sao?

- "Tôi... tôi sao lại ở đây?"- Từ Đan thều thào

- "À thì... thì... bác sĩ nói cô vận động quá sức, lại không ăn uống đầy đủ nên..."- Hấn đáp ứng

Có vẻ như đang hỏi lỗi đây mà, nhưng cho dù hấn hỏi lỗi cỡ nào cũng không thể khiến Từ Đan cảm thấy vừa lòng.

Vội lấy điện thoại của mình, Từ Đan vội tái mặt khi nhìn thấy số lượng cuộc gọi lên đến hàng nghìn bố.

Nhìn lại thời gian đã qua hơn một giờ rồi, chắc chắn cô sẽ bị đuổi việc mất. Nghĩ thế Từ Đan liền lật đật phóng xuống giường bệnh tìm kiếm hai túi thức ăn của mình.

- "Này này, sao không ở lại nghỉ ngơi, cô định đi đâu?"- Kim Gia Bảo khẩn trương

- "Tôi còn việc phải làm, không rảnh rồi như anh đâu!"

Câu nói như đang đánh vào tâm lý khiến hấn cảm thấy áy náy, hồi hận vô cùng

- "Cô tìm cái này?"- Kim Gia Bảo cầm hai cái túi phe phẩy trước mặt.

Từ Đan hậm hực bước đến giật lấy, nhưng do hấn cao quá nên cô không thể nào với tới.

- "Ha... cô cũng thật biết hưởng thụ a... cơm gà Hải Nam, trôi nước Mật Ký!"

- "Nếu tôi có tiền thì thứ đầu tiên tôi ăn là thịt của anh!"

Từ Đan nhanh chân bước đi, nhưng chỉ được vài bước là liền suýt ngã, may có Kim Gia Bảo đỡ lấy...

- "Xem cô kia, muốn đi đâu để tôi đưa cô đi!"

- "Làm sao tôi biết anh sẽ lại không rảnh rồi đem tôi ra làm trò?"- Từ Đan nhẹ giọng mỉa mai

- "Cô...."

Hấn tức giận không nói nên lời, chỉ biết thay lời nói bằng hành động, bẻ ngang Từ Đan như công chúa trước ngực, rồi từng bước hiện ngang rồi khỏi bệnh viện với bao ánh mắt nhìn chăm chăm vào họ.

*****

Tiêu Chính đang bắt đầu cảm thấy khó chịu, chẳng hiểu sao hấn đang có cảm giác nôn nao gì đó mà ngay cả hấn cũng chẳng hiểu.

Bình thường Từ Đan chỉ mất hơn ba mươi phút để mua thức ăn nhưng hôm nay đã qua hơn một tiếng rồi vẫn chưa thấy về.

Hấn cùng Nhĩ Tinh một trạng thái chờ đợi, hơn ai hết Nhĩ Tinh luôn lo sợ cô sẽ gặp chuyện không may. Bởi vì từ sáng nay cô đã thấy vẻ mặt Từ Đan không được ổn cho lắm.

- "Tiêu Chính, nếu Từ Đan có chuyện gì em hận anh cả đời!" - Nhĩ Tinh quát lớn

Ngay cả Tiêu Chính cũng phải bất ngờ, chưa bao giờ hấn thấy cô em gái này quan tâm đến ai như thế. Ngay cả hấn cũng đang nôn nao ngóng trông thì xem ra cô gái tên Từ Đan này rất có sức thu hút.

- "Em có cần thái độ với anh như thế không?"- Tiêu Chính gượng gạo

- "Anh thử nghĩ xem?"

Bỗng nhiên bên ngoài chiếc BMW đen bóng vừa dừng trước cửa tiệm cà phê.

Bước xuống là Từ Đan, tay còn xách hai túi thức ăn, còn bên kia cũng có một tên vừa bước xuống, ăn mặc tây trang lịch sự không thua kém Tiêu Chính đang tươi cười với Từ Đan

Chỉ thấy người kia liên tục gãi đầu còn Từ Đan vì xoay lưng lại nên không thấy được rõ biểu cảm. Lại còn nhìn thấy kẻ đó móc trong ví ra một xấp tiền ra cho Từ Đan.

Và lại do cách một lớp kính nên bên trong khó mà nghe được hai người này đang nói gì.

Nhưng Tiêu Chính vừa nhìn thấy màn đó liền trở nên hậm hực. Ban nãy nhìn thấy Từ Đan là trong lòng liền thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng khi tên kia bước xuống nữa thì lại khiến hấn cảm thấy có gì đó tức giận.

Trong đầu không khỏi nghĩ xấu về cô...

Hừ lạnh một tiếng bỏ đi về phòng, Nhĩ Tinh bỗng bật cười vì phần nào cô cũng có thể hiểu được lý do.

- "Làm ơn lần sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi với anh coi như không ai nợ ai!"- Từ Đan nhún nhó quát lớn

- "Từ Đan... tôi xin lỗi... tôi thật sự không biết..."- Hấn cười giả lả

- "Lần nào gặp anh cũng đều vào bệnh viện, tốt nhất là anh nên bồi thường cho tôi thoải đáng!"

- "Được được, tôi sẽ bồi thường... sẽ bồi thường!"

Hắn móc trong ví ra một sấp tiền đô định đưa hết cho Từ Đan...

"Cảm ơn, tôi chỉ lấy bao nhiêu đây thôi, số còn lại xem như tôi thuê anh đừng đến làm phiền tôi!"

Từ Đan giật lấy một tờ rồi đi thẳng vào bên trong tiệm, Kim Gia Bảo sau khi nhìn thấy cô an toàn vào tận trong mới lái xe rời đi.

Nhĩ Tinh lo lắng chạy đến hỏi han...

Nhưng Từ Đan chỉ qua loa trả lời rồi gấp rút đem thức ăn vào cho Tiêu Chính.

"Ông chủ, tôi mang thức ăn về rồi!"- Từ Đan rụt rè

Tiêu Chính chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi hừ lạnh một tiếng...

"Cô không đợi chiều hãy mang về, bây giờ ăn uống gì nữa!"

"VẬY.... vậy tôi đem ra!"- Từ Đan cố giữ bình tĩnh...

"Tôi có bảo cô đem ra sao?"

Từ Đan thật sự không hiểu ông chủ này muốn gì? Tại sao lại muốn làm khó dễ cô chứ? Rõ ràng phải đợi nắng đi mưa cho hần vậy mà hần lại mĩa mai cô như thế.

Tiêu Chính hậm hực mở gói thức ăn ra, cứ tưởng được ăn bữa ngon lành nhưng đâu ngờ...

"Tô Từ Đan, cô xem mình làm cái gì với hộp cơm này?"

Hắn giận dữ gầm lên, Từ Đan nhón chân nhìn đến... ôi mẹ ơi, cơm vương vãi gần hết ra ngoài túi ni lông. Còn gà thì cũng chỉ vương vãi vài miếng trong hộp.

Sang đến hộp chè thì chỉ còn vài viên, nước chè cũng rơi vãi đầy mắt.

Chắc có lẽ lúc nãy do chạy vội quá nên Từ Đan đã làm đổ cũng nên

"Tôi... tôi xin lỗi... để tôi đi mua lại"

"Không cần!"

Hắn đập bàn, hung hăng trừng mắt nhìn Từ Đan, gạt tay một cái, thức ăn trên bàn rơi xuống đất toàn bộ.

"Cô nên nhớ mình đang trong giờ làm việc ở đây, còn cô muốn đi làm thêm thì đợi tối. Nếu không thì cũng phải hoàn thành nhiệm vụ tôi giao cho rồi muốn đi bao nhiêu khách thì đi! Rẻ tiền!"

Từ Đan vội nhú mồm, hắn nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ hắn nghĩ cô về trễ là do cô bận đi khách sao? Thì ra ban nãy là Kim Gia Bảo móc tiền ra đưa cô nên hắn cho rằng đó là tiền công của cô sau khi giúp người khác thoải mái.

Tiền có thể cô không có, nhưng danh dự nhất định cô không thể không có. Cô đã từng thề rằng mai này dù có cùng đường thì cũng sẽ không làm cái nghề này.

Nhưng ngày hôm nay tên khốn kiếp này lại dám sỉ nhục cô như thế....

"Tiêu Chính! Tôi nhịn anh đủ rồi!"- Từ Đan bước đến gần hắn oai hùng quát lớn

"Cô nhịn? Cô nhịn là phải, bởi tôi đâu có như Kim thiếu gia ăn tạp loại người như cô!"

Lời vừa dứt cũng là một cái tát thật mạnh áp lên má Tiêu Chính.

Hắn thật sự ngỡ ngàng, chưa bao giờ có ai dám vô lễ với hắn như vậy. Cô gái này hôm nay lại dám tát tai hắn sao?

"Tôi cho anh biết, dù tôi là một con điểm thì tôi cũng có cái lòng tự trọng của tôi. Anh nghĩ bản thân mình là ai mà tôi phải thêm khất anh? Đừng ý mình bỏ ra một vài đồng lẻ mà có thể coi thường người khác. Tôi nhẫn nhịn anh chỉ vì tôi không muốn mất đi công việc này!"

Từ Đan mạnh mẽ cao giọng, chưa bao giờ cô cảm thấy phấn khích đến mức này...

Cởi bỏ cái tạp dề đồng phục ra, vút mạnh vào người Tiêu Chính. Từ Đan hùng hồn một câu tuyên bố.

"Hôm nay anh không cần đuổi tôi! Là tôi tự nghỉ việc.!"

Nhĩ Tinh nghe bên trong lớn tiếng cũng đành phải chạy vào xem thử, vừa lúc chứng kiến cảnh Tử Đan ném tạp dề vào người Tiêu Chính, hùng hồn nói nghỉ việc thì bỗng đứng lại cảm thấy rất nề phục Tử Đan.

Nhưng thật sự Nhĩ Tinh không hề muốn Tử Đan bỏ đi, bởi cô là người duy nhất mà Nhĩ Tinh tâm sự được nhiều đến thế. Hơn nữa Tử Đan tuy còn trẻ nhưng những lời nói của cô đều rất có ý nghĩa.

- "Tử Đan, Tử Đan... em đi thật sao?"

- "Chị Tinh, em xin lỗi! Chị ở lại bình an!"

Tử Đan lấy túi của mình rồi bỏ đi, mặc cho Nhĩ Tinh phía sau gọi lớn cỡ nào.

Làm ở đây cũng đã gần một tháng, mà Tử Đan lại có thể chấp nhận cắn răng nhẫn nhịn ngần ấy thời gian cũng đủ hiểu cô đã phải hạ thấp mình như thế nào.

Tối đó Nhĩ Tinh liên tục gọi hỏi thăm tình hình của Tử Đan, không quên nhắc nhở cô trở lại làm việc

- "Đan Đan... tiệm không có em chị không thể xoay sở nổi..."

- "Em xin lỗi nhưng em sẽ không quay lại đâu!"

- "Nhưng em cũng nên cho chị một lời giải thích chứ?"

- "Điều đó chị nên hỏi Tiêu Chính. Xán Xán đang khóc, khi khác em sẽ gọi lại!"

Tử Đan cụp máy, chẳng biết từ bao giờ cô lại học cách nói dối, rõ ràng Xán Xán đã ngủ từ rất lâu nhưng cô lại nói rằng con bé khóc

Chẳng qua là cô không muốn cả hai phải khó xử...

Đêm nay, Tử Đan không thể ngủ được, cô chợt nhận ra đã lâu rồi cô không ngồi ngắm trời đêm.

Còn nhớ khi ở Tần gia, mỗi buổi tối Tử Đan đều lên sân thượng một mình hóng gió.

Bất kể là trời có lạnh hay có mưa, Tử Đan đều dành ra hơn hai tiếng để ngồi đây nhìn thời gian trôi.

Trên trời có sao, có trăng... bên dưới thì một màu yên tĩnh, chỉ còn tiếng chó sủa khi gặp trộm hay chỉ là do nó buồn nên sủa. Bỗng dưng cảm giác màn đêm thật đáng sợ.

Tử Đan hết nhìn trời rồi lại nhìn đất, nhưng đến khi cô chú ý được ở dưới đường đang có một người đang đứng yên đó mà nhìn lên phía cô.

Hắn mặc quần áo mưa đông nên hầu như cả cơ thể đều bị che hết, chỉ để lộ đôi mắt.

Dường như Tử Đan để ý rằng hắn đã đứng đây khá lâu rồi...

Vì khoảng cách là không xa nên Tử Đan có thể nhìn rõ đôi mắt ấy đang chớp chớp nhìn mình. Nhưng sao đôi mắt này, quen thuộc quá... nó có vẻ rất giống của...

- "Hựu Phong..." Tử Đan khẽ gọi

Cô cố nhú mày để thu hẹp tâm điểm nhìn cho thật rõ và cuối cùng cô xác định được đôi mắt đó chính là của Đinh Hựu Phong, mỗi khi hắn nhìn cô là đều chớp liên tục năm cái rồi nhoẻn miệng cười hạnh phúc...

Nhân dáng này có vẻ như gầy hơn Hựu Phong một tí, nhưng cô có thể khẳng định đây là Đinh Hựu Phong.

- "Hựu Phong.... Hựu Phong..." Tử Đan gọi lớn

Má Lâm bên cạnh cũng vì nghe tiếng con mình kêu gào nên lật đật chạy sang.

- "Đan Đan... chuyện gì vậy con?"- Má Lâm lo lắng

Tử Đan vui mừng quay đầu sang nhìn má Lâm mừng rỡ, phấn khích đứng dậy...

- "Mẹ... Hựu Phong... con nhìn thấy Hựu Phong... anh ấy..."

- "Đan Đan... Hựu Phong đã chết rồi... đã chết rồi..."- Má Lâm ghen ngào

Tử Đan vừa lúc đang định tung cửa chạy đi ra ngoài thì xoay người lại đã không thấy người kia nữa. Con đường chỉ lẳng lẳng những vật vô tri...

- "Không... con vừa thấy Hựu Phong... anh ấy đứng đó... mẹ... mẹ tin con đi... Hựu Phong chưa chết... mẹ..."

Từ Đan nức nở, cô không tin Đinh Hựu Phong đã chết, cô không tin, rõ ràng ban nãy cô nhìn thấy người đó cơ mà...

Bật dậy tung cửa chạy đi, Từ Đan đứng nơi con đường vắng lặng đó mà kêu gào...

- "Hựu Phong, có phải là anh không... anh mau ra đây đi... làm ơn đừng trốn em nữa... em nhớ anh đến sắp phát điên rồi... làm ơn đừng trốn... đừng trốn em nữa mà..."

Từ Đan đau lòng đến mức quỵ gối xuống mặt đường mà khóc nức, cô không tin mình nhìn lầm, cô càng không tin năm cái chớp mắt của người bịt kín kia chỉ là vô tình.

Má Lâm đau lòng không kém, đứa con gái bé nhỏ của bà đã phải chịu biết bao đau thương nhưng đổi lại chỉ toàn là máu và nước mắt.

Ngay cả người nó yêu cũng đã không còn bên cạnh nữa rồi...

- "Đan Đan, vào trong đi con... lạnh lắm..." - Má Lâm lấy vội cái áo khoát mang ra cho Từ Đan

- "Không mẹ ơi, rõ ràng con thấy Hựu Phong, anh ấy đứng tại đây... anh ấy nhìn con... anh ấy cười... mẹ... mẹ tin con đi... con không nói dối đâu....."

- "Được... được... mẹ tin... mẹ tin..."

Má Lâm dịu dàng dìu Từ Đan vào trong nhà, gió lạnh thổi từng đợt đến buốt da thịt.

Cô gái đáng thương bây giờ ngồi thất thần bên bàn, ngay cả cô đang làm gì cũng chẳng biết. Trong đầu chỉ mỗi hình ảnh của Đinh Hựu Phong mà thôi...

Là một người mẹ thì không thể nào cảm lòng được khi con mình kích động như thế. Nhưng má Lâm biết rằng mọi việc sẽ là tốt đẹp sau này nên phần nào cũng có thể an tâm

- "Đan Đan, uống ly sữa nóng rồi ngủ sẽ ngon giấc hơn!" - Má Lâm tận tình, chu đáo...

- "Cảm ơn mẹ..." - Từ Đan như cái xác không hồn.

- "Đan Đan, con nên bình tĩnh lại. Dầu sao Hựu Phong nó cũng đã chết. Con đừng nên làm vậy..."

- "Không phải đâu mẹ, con..... à mà thôi... con biết rồi, mẹ đừng lo..... mẹ ngủ sớm đi..."

Từ Đan thúc giục má Lâm vào trong, ly sữa trong tay từ nóng hâm hấp mà chuyển sang nguội lạnh mà Từ Đan vẫn chưa về phòng...

- "Hựu Phong, đó có phải là anh không? Anh vẫn chưa chết đúng không?"

...

.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Sáng nay bầu trời có vẻ thoáng đãng hơn một tí, rất thích hợp để ra ngoài sưởi nắng. Thế nên Từ Đan quyết định cùng má Lâm bế Xán Xán dạo chơi một ngày. Sẵn tiện ôn lại kỉ niệm...

Tính đến nay đã hơn một năm ngày mà Đinh Hựu Phong rời bỏ hai mẹ con Từ Đan ra đi, nhưng cô vẫn tin chắc rằng có kẻ đứng sau gây nên chuyện này.

Bởi vì Hựu Phong vẫn còn một người vợ đang mang thai, một gia đình hạnh phúc thì làm sao có thể tự tử được. Nhưng dù sao bản thân cũng thấp cổ bé họng... cô có thể làm được gì ngoại trừ đứng trơ mắt nhìn thôi chứ...

- "Xán Xán, con nhìn xem... nơi đây ba mẹ đã từng hẹn hò, cũng chính nơi đây là nơi cuối cùng mẹ có thể ở cạnh ba con..." - Từ Đan khẽ thì thầm với bé con

Nhưng làm sao bé con ấy hiểu, chỉ hơn một tuổi mà thôi, nhìn nhận được mọi thứ xung quanh đã là hay lắm rồi..

Má Lâm buồn buồn, đặt tay lên vai Từ Đan an ủi... bà cũng chẳng biết dùng lời nào để nói, bởi suốt thời gian này bao nhiêu điều cần nói bà cũng đã khuyên hết lời. Thôi thì cứ như thế, phía sau làm chỗ dựa tinh thần cho Từ Đan là đủ.

"Mẹ này, mẹ còn nhớ.... lần đầu tiên mẹ gặp Hựu Phong... anh ấy như thế nào không?"- Từ Đan nhìn xa xăm..

Má Lâm cũng như cô mà nhìn một khoảng không vô định. Bà biết bây giờ Từ Đan muốn gì...

"Mẹ nhớ chứ, một cậu thanh niên đẹp trai, lịch lãm, vô cùng lễ phép..."

Từ Đan nghe đến đó liền bật cười, bàn tay áp lên bàn tay nhăn nhúm của má Lâm..

"Còn nhớ hôm đó, con cùng Hựu Phong đứng trên sân thượng, anh ấy đã cầu hôn con dưới mưa. Không hoa, không nhẫn... chỉ có mỗi tấm chân tình hơn mười năm anh ấy dành cho con..."

Nước mắt Từ Đan lặng lẽ rơi, hình ảnh đó cứ như một cuốn phim đang vô cùng rõ nét được đại não tái hiện lại. Chính Hựu Phong làm ấm lại con tim đau khổ đến lạnh băng của cô.

Nhưng cũng chính vì Hựu Phong mà trái tim này một lần nữa tan vỡ, anh đã từ già cõi đời này để lại cô bơ vơ giữa dòng đời này...

"Đan Đan, con phải thật mạnh mẽ... con còn mẹ, còn Xán Xán... Hựu Phong sẽ rất đau lòng khi nhìn thấy con như thế..."

Nhưng lời của má Lâm có gì đó hơi lạ, sao Hựu Phong lại có thể đau lòng được chứ...

Mà thôi, buồn thì nhớ, nhớ thì khóc nhưng khóc rồi lại thôi. Xem như là một cơn ác mộng thoáng quá. Bất quá cơn ác mộng này ảnh hưởng rất lớn thôi.

Từ Đan đưa tay nhẹ lau nước mắt của mình, cũng như của má Lâm..

"Con ngồi đây! Mẹ đi mua nước..."

"Không... mẹ ngồi đây đi, bé Xán Xán hộ con nhé. Chuyện nhỏ như thế mà cũng phiền đến mẹ thì đứa con gái này có thể làm được gì nữa đây!"

Từ Đan trở nên lạnh lợi, đưa Xán Xán cho má Lâm bế, còn bản thân thì cố gượng người để tỏ ra mình mạnh mẽ...

Một mình lang thang trên con đường trong công viên đầy nắng và gió, mặc dù gió đông lạnh chút se lạnh như nó lại vô cùng hợp với tâm trạng cũng như tình cảnh của Từ Đan ngay lúc này.

Nhưng lúc nào cô cũng có cảm giác như mình bị theo dõi...

"Hello!"

Từ Đan vừa nghe tiếng chào đó vội quay sang nhìn theo hướng ai đó kêu mình thì lập tức nhú mày.. kẻ mà cô không thích gặp cứ nhiên lại xuất hiện trước mặt cô.

Cứ thế mà giả ngu giả ngơ vờ như không thấy rồi tiếp tục bước đi...

"Này... cô ngó lơ sao?"- Hấn lẻo đẻo phía sau.

"Ừ! Tôi ngó lơ anh đó! Thì sao?"- Từ Đan đứng khựng lại.

Bây giờ đối với hấn chỉ là sự chán ghét đến phiên phức.

"Một người đẹp trai, cao to, mạnh mẽ như tôi vậy mà cô nữ ngó lơ sao?"

"Oaa... nghe anh nói thì giống với hình mẫu soái ca nhỉ?"- Từ Đan giả vờ kinh ngạc

Điều đó khiến Kim Gia Bảo trở nên đắc ý, vuốt nhẹ mái tóc được tỉ mỉ undercut, vẻ mặt vô cùng hài lòng...

"Tôi đích thực là một soái ca!"- Hấn tự tin ưỡn ngực

"Diên khùng!"

Từ Đan liếc mắt một cái vô cùng bất mãn mà bỏ đi... trên tay xiết chặt túi đựng nước tương như nó sắp rách mất.

"Từ Đan, cô đi đâu vậy?"- Hấn vẫn mặt dày đi theo

"Đi đâu mặc tôi, phiền anh tránh xa tôi đi!"

- "Cô đừng đi nhanh quá, lờ như vận động quá sức rồi lại ngất đi..."

Bỗng dung Tử Đan đứng lại, quay đầu trừng mắt nhìn Kim Gia Bảo như đang cố tỏ vẻ hung hăng nhất có thể.

- "Chỉ cần anh đứng cách xa tôi 10 mét là tự dừng tôi sẽ khoẻ ngay!"

Nói rồi còn hung hăng giẫm lên chân Kim Gia Bảo một cái rồi đau... khiến hắn biến đổi sắc diện từ đỏ sang tím..

Nhờ vậy mà Tử Đan mới chắc chắn rằng hắn không thể đi theo cô nữa. Cô sẽ không cần hao tốn thêm một tí sức lực nào để bức tức nữa. Nhưng cái cảm giác có người theo dõi vẫn còn hiện hữu.

- "Xán Xán, có nhớ mẹ không?"

Tử Đan vừa về đến chỗ má Lâm là đã lập tức bế lấy Xán Xán, hôn liên tục vài cái như đã lâu không gặp...

Con bé Xán Xán cũng khá thông minh, hai bàn tay nhỏ bé xinh xinh liên tục co bóp trên mặt Tử Đan như đang muốn cung nụng..

- "Ma.... ma ma.... ba... ba... ba....ba..."

Tử Đan khẽ nhủ mày, tại sao ở đây mà Xán Xán lại gọi ba ba? Nếu ở nhà có ảnh của Hựu Phong thì gọi cũng chẳng có gì lạ. Nhưng đây là ở công viên... chẳng lẽ...

Vốn định quay đầu tìm kiếm nhưng má Lâm đã vội lên tiếng đánh trống lảng...

- "A phải rồi Đan Đan, con đi mua nước sao lâu vậy?"

- "Mẹ đừng nhắc, con đã gặp phải một tên điên khùng..."

- "Ai... ở công viên cũng có biến thái nữa sao?"- Má Lâm lo lắng

- "Hắn còn đáng sợ hơn biến thái! Nhưng làm sao có thể làm khó được mẹ Đan Đan đúng không?"

Tử Đan nhìn Xán Xán treu đùa, chỉ có những lúc ở bên cạnh con gái mình, mới có thể thấy được nụ cười tươi tắn, đẹp tựa nắng mai kia. Cũng đã lâu rồi cô không cười tươi như thế.

Từ xa xa có một người đang lặng lẽ đứng nhìn, người đó thật sự đang mê mẩn với nụ cười hồn nhiên đó. Ngay cả đứa bé trắng trẻo đáng yêu kia nữa... trái tim người đó bỗng chốc tan chảy...

*****

Sau một ngày vui chơi thoải thích, cuối cùng Tử Đan cũng đã có thể về nhà, an an ổn ổn nằm cạnh bé con của mình tận hưởng một đêm ấm áp...

- "Bé cưng, sau này con nhất định phải mạnh mẽ như ba ba của con, xinh đẹp như mẹ, hài hước như cậu A Phi và nấu ăn ngon như bà ngoại nhà..."

Tử Đan thì thầm bên tai Xán Xán trong khi con bé đã say ngủ từ lúc nào.

Người ta thường nói, khi trẻ con ngủ, nếu chúng ta thì thầm thì chúng có thể tiếp thu và theo ý chúng ta mong muốn.

Bên ngoài má Lâm từ từ tiến vào, trên tay còn cầm một hộp gắm cũ kỹ... bà nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Tử Đan, đặt hộp gắm lên tay như trao lễ vật.

- "Mẹ... đây là..."- Tử Đan khẽ hỏi khi mở hộp ra thấy được một tấm thẻ tín dụng.

- "Đan Đan, con đã nghỉ việc ở tiệm cà phê, số tiền này có thể sẽ giúp chúng ta trong thời gian tới."

- "Nhưng nó ở đâu ra?"

- "Cái này... cái này.... à do mẹ tiết kiệm được..."

Tử Đan cầm tấm thẻ lên vô cùng nghi ngờ. Đúng thật đó là thẻ có mang tên của má Lâm. Nhưng cô không tin má Lâm có thể tiết kiệm được ngần ấy tiền...

- "Tiền của mẹ, con sẽ không dùng đến. Con đâu sao cũng đã lớn, không nuôi được mẹ, lại còn dùng tiền của mẹ... con không làm được đâu!"

Tử Đan đóng kín lại hộp gắm, trả lại cho má Lâm.

Những lời Tử Đan nói quả thật rất đúng, con gái đã lớn sao có thể dùng tiền của mẹ mãi như thế chứ. Trả lại cũng là việc nên làm...

Má Lâm thừa biết bản tính Từ Đan cũng cứng đầu lắm, nên bà không vội năn nỉ, mà là thỏa thuận

- "Con xem như tạm thời mượn của mẹ, khi nào có công việc ổn định rồi trả lại sau! Có được không?"

Nhìn thấy Từ Đan có vẻ gì đó hơi suy nghĩ, má Lâm chắc chắn rằng cô cũng đã đồng ý nên lập tức nói.

- "Chúng ta đã là mẹ con bao lâu nay, chẳng lẽ mẹ không thể giúp đỡ con sao?"

Từ Đan muốn rơi lệ vì tình cảm chân thành này của bà. Bà là một người xa lạ, đối với cô không bà con thân thuộc nhưng những lúc cô gặp chuyện đều luôn bên cạnh cô động viên giúp đỡ.

Ấy vậy mà có người lại muốn đẩy cô vào chỗ chết... cô cứ nghĩ người đó là người thân cũng như người duy nhất cô yêu trước đây nhưng rồi người đó lại nhẫn tâm đẩy cô vào con đường chết.

Bỗng dung chuông điện thoại cô vang lên...

- "Hello..."

Từ Đan cúp máy...

Lại một lần nữa số điện thoại đó gọi đến, đợi thật lâu Từ Đan mới bắt máy.

- "Xin chào..."

- "Muốn gì nữa đây Kim Thiếu Gia?"

- "Không, chỉ là tôi đang đứng trước nhà cô..."

Từ Đan lập tức giật mình, chạy đến cửa sổ nhìn ra ngoài, quả thật hán đang ở đó cùng con xe đáng ghét kia nữa...

Vội tắt máy, hậm hực đi đến cửa chính, hung hăng xắn tay áo tiến đến chỗ Kim Gia Bảo đang đứng.

- "Tại sao lại theo dõi tôi?"- Từ Đan tức giận

- "Cô đã nghỉ việc tại cà phê Roxy?"- Hán tươi cười khi nhìn thấy cô, không quan tâm lắm với câu cô vừa hỏi

- "Thì sao?"

- "Có phải vì tôi không?"- Hán hào hứng hỏi...

- "Anh nghĩ mình là ai?"- Từ Đan lộ rõ vẻ khinh thường

- "Bản thân tôi vốn là một người đẹp trai phong độ, những nam nhân khác ghen ghét tôi là chuyện thường!"

Từ Đan thật sự muốn gục ngã với hán, cư nhiên hán có thể trơ trên đến vậy...

- "Tôi không rảnh đứng đây nói nhảm với anh! Tôi cấm anh phiền đến gia đình tôi!"

Từ Đan cầm chặt cái cà vạt, rút một cái thật mạnh đến tận sát trái cổ của Kim Gia Bảo khiến hán ngạt thở nói không ra lời...

Thế rồi cô phui phui hai tay, hất mặt ngạo mạn bước vào trong nhà, nhưng được mấy bước liền khựng lại vì câu nói của hán.

- "Tôi có công việc mới cho cô!"

Có phải cô nghe nhầm không? Công việc mới sao? Hán tốt bụng như thế sao?

Dường như thấy Từ Đan có vẻ không tin tưởng lắm, nên hán liền lên tiếng để tạo niềm tin.

- "Bảo đảm tiền công đủ để cô cùng mẹ và con gái sống an nhàn đến tận vài năm..."

Haaa nếu hán nói vậy thì chắc chắn hán đã cho người theo dõi cô nên mới biết được việc cô có con và đang cần tiền như thế nào.

Quả nhiên tên này cũng thật nguy hiểm, tốt nhất không nên day dưa. Nhưng số tiền hán nói có thể đủ để má Lâm và Xán Xán sống thoải mái hơn vào những năm sắp tới... vậy liệu cô có nên liều một phen không?

- "Công việc cụ thể là gì?"- Từ Đan xoay đầu lại nhìn hán.

Kim Gia Bảo thấy con mèo hoang bé nhỏ này thật thú vị, xem ra hán đã chọn không nhầm đối tượng.

- "Ồ đây nói sẽ không tiện, tôi nghĩ chúng ta cần tìm một nơi thích hợp hơn!"

Từ Đan nghe mùi mùi kể đầu đây, hẳn là kẻ như thế nào thì báo chí đã đưa tin đầy đủ, làm sao Từ Đan có thể mắc bẫy được cơ chứ...

Khoanh tay trước ngực tạo ra bộ dáng nguy hiểm không kém, Từ Đan nhếch môi

- "Kim thiếu gia, nếu anh đến giờ động dục thì vui lòng đến Lam Quế Phụng. Tôi không phải đối tượng anh cần!"

Đang lúc Từ Đan định trở lại vào nhà thì hắn đã chạy đến nắm tay cô lôi lại, nhưng lực đạo không nhẹ nên cô đã ngã vào lòng hắn.

Lập tức tình cảnh trở nên thật lãng mạn, mặc dù sau đó Kim Gia Bảo bị Từ Đan liên tục đánh đập.

- "Khoan... khoan... nghe tôi nói... nghe tôi nói đi được không..."

- "Nói... nói cái con khi! Cút ngay và luôn, cút!"

Từ Đan tức giận, tay chân đầm đìa túi bụi, khiến Kim Gia Bảo muốn nói cũng không thể.

Hắn vẫn cứ thế im lặng để mặc cho cô đánh, không kêu đau, không năn nỉ đến khi Từ Đan tự động đuối sức rồi tự động ngưng tay.

- "Đánh đã chưa?"- hắn nhú mày hỏi

- "Anh còn dám... dám một lần nữa... tôi sẽ... sẽ không nhẹ tay vậy đâu..."

Từ Đan vừa thở hổn hển vừa nói, cô thật sự chưa bao giờ đã tay đến thế, hắn đúng như một cái bao cát vậy.

- "Lúc này chỉ là hiểu lầm thôi... tôi chắc chắn sẽ không có lần sau..."- Hắn hậm hực gần giọng

Từ Đan cũng vì nhìn thấy thái độ đó của hắn và có phần tin tưởng...

Nhưng cô vẫn cố giữ khoảng cách với người này, loại lòng dạ hẹp hòi như hắn sẽ có thể quay lại cắn cô bất cứ lúc nào.

- "Tôi cho anh ba phút!"

Hắn cuối cùng cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng đã chịu nghe lời hắn nói...

- "Chuyện này tôi bảo đảm không ảnh hưởng gì đến cô!"

Từ Đan nhướng mày, nhún vai

Hắn từng bước tiến lại gần, Từ Đan lại càng lúc càng lui lại. Nhưng phía sau cô đã là chiếc xe của hắn...

- "Nhà tôi vừa vặn đang thiếu người hầu, nếu cô không ngại thì cứ đến Kim Gia mà làm việc!"

- "Cái gì? Làm người hầu sao?"- Từ Đan nhú mày, nghiêng đầu

- "Đúng vậy, tiền lương gấp ba lần mức lương mà Tiêu Chính trả cho cô!"

Sao? Lương gấp ba sao? Thật sự có công việc lợi như vậy sao?

Nhưng tên này cũng rất lăm lăm, nên cẩn thận vẫn hơn. Nếu như về đó hắn phát dục bất ngờ thì chẳng phải cô sẽ gặp nguy hiểm sao? Thân thể này tuy không trong sạch nhưng cô cũng không muốn bán rẻ thân mình

- "Cô yên tâm. Công việc của cô chỉ là dọn dẹp, nấu nướng, tôi sẽ không bắt cô làm những điều quá đáng đâu!"

- "Anh mà tốt đến thế sao? Lần đầu tiên tôi thấy có một ông chủ đến tận nhà để thuê người giúp việc đó nha!"- Từ Đan khoanh tay trước ngực thư thả bỏ đi.

Hắn cười khẩy một tiếng, hai tay rút túi quần thư thả...

- "Tất nhiên cũng có một điều kiện!"

Cuối cùng cáo cũng lòi mặt ra, bởi vì trên đời này làm gì có việc hời như thế chứ. Lương còn cao gấp ba lần.

- "Mỗi ngày cuối tuần đến làm phải bé Xán Xán theo!"

Hử? Tại sao lại phải bé Xán Xán đến?

- "Anh muốn gì? Con bé còn nhỏ lắm... tôi cảm anh có suy nghĩ đó với con tôi!"- Từ Đan gần giọng

Nhưng bỗng dung Kim Gia Bảo cười lớn, thì ra là hấn cười vì Từ Đan hiểu nhầm ý của hấn, lại còn tưởng rằng hấn có ý đồ xấu với trẻ con nữa chứ.

- "Ha ha ha cô nghĩ đi đâu vậy? Tôi biến thái như vậy sao?"

- "Anh chỉ bệnh hoạn thôi, cũng không biến thái lắm đâu!"

Nụ cười của hấn ngưng bặt, bị mắng là bệnh hoạn, biến thái thật sự rất khó chịu, nhưng chẳng hiểu nổi vì sao hấn lại không thể tức giận được với cô.

- "Cuối tuần tôi rảnh nên muốn cùng ông tôi có thêm niềm vui..."

Từ Đan đưa tay lên bịt miệng lại, không tin những gì mình vừa nghe được.

- "Ôi trời, anh bệnh hoạn đã đành còn rù thêm ông của anh nữa sao?..."

- "Cô điên sao? Nghĩ cái gì vậy?"- Hấn đen mặt

- "Chẳng phải vậy sao? Anh mới nói còn gì?"

Kim Gia Bảo bắt lực thờ dài một hơi lấy bình tĩnh, hấn sợ không kiềm chế được mà nổi điên lên mất, người gì đâu mà ngốc nghếch thế không biết. Lại còn hung dữ chẳng ra dáng nữ nhân gì cả.

- "Có rảnh cùng tôi đi dạo không?"- Hấn gượng gạo cất lời

- "Được, một phút 10 đô la!"- Từ Đan ra giá

Thật sự thì cô chỉ muốn hấn đừng làm phiền thôi, ai đâu mà lại ngốc như vậy chứ. Nhưng hấn móc trong ví ra một xấp tiền dày cộm, đặt lên tay Từ Đan.

Đang còn ngu ngơ chưa hiểu chuyện gì thì cô đã bị hấn câu cổ lôi đi.

Nơi Từ Đan sống không quá nhộn nhịp, nó sở hữu sự yên bình đến lạ thường, đèn đường vẫn mở sáng, nhưng tuyệt nhiên không có ai qua lại.

Bây giờ cũng chỉ hơn 7 giờ tối, cũng còn khá sớm để có thể tản bộ dạo phố như thế này

- "Ông tôi đã có tuổi, muốn có cháu ảm bông..."

Đi được một đoạn Kim Gia Bảo mới cất lời...

- "Vậy anh mau cưới vợ rồi sinh cho lão gia một đứa đi..."- Từ Đan ngu ngơ..

- "Dễ như cô nói thì tôi đã lấy vợ từ lâu rồi, con gái bây giờ có mấy ai thật lòng? Đều vì cái gia sản nhà tôi hết!"

- "Nếu anh nói họ đến với anh vì có mục đích, vậy chắc anh không có sao?"

Hấn nhú mày, gương mặt hấn dưới ánh đèn cũng có phần tuấn mỹ...

- "Không phải chỉ vì anh muốn có một gia đình, có một đứa con rồi thừa kế tài sản Kim Gia sao? Anh với họ ai cũng có mục đích như nhau thôi!"

Thật sự những lời nói này trước đây chưa ai từng thẳng thắn nói ra với hấn, có lẽ bởi thế nên hấn đã phải cho rằng nữ nhân không ai thật sự là tốt cả.

Lần đầu tiên cô gái này mỉa mai hấn, lần thứ hai cô gái này mắng chửi hấn, lần thứ ba cô gái này đánh đập hấn và lần này cô nói lý lẽ với hấn.

Bỗng chốc hấn lại xuất hiện những tia tâm tình đầy phức tạp.

- "Có lẽ cô nói đúng!"- Hấn cười cười

- "Anh cũng đừng vội cho rằng những cô gái đó đều nhắm vào tài sản nhà anh. Thật sự thì con gái ai mà không muốn sau này mình lấy được một tấm chồng giàu sang để bản thân được an nhàn cơ chứ. Huống chi họ lại có nhan sắc xinh đẹp. Nhưng tùy vào mức độ tham lam của mỗi người thôi!"

- "Vậy cô cũng như bọn họ sao?"

- "Tất nhiên... nhưng mà số tôi là Thiên Sát Cô Tinh, không thể có chồng. Xác định là cô độc đến già!"- Từ Đan thờ dài

Cả hai mãi mê nói chuyện mà không để ý mình đã đi cách nhà rất rất xa, Từ Đan cũng dần thôi không còn thái độ bài xích với Kim Gia Bảo. Vì nghe qua những lời hấn nói, cô phần nào cũng đoán được hấn là một kẻ khá nội tâm và cô độc.

- "Chuyện lần trước.... tôi... tôi xin lỗi..."- Hấn áp ứng

Cô có lẽ là người đầu tiên mà hấn thật sự cảm thấy áy náy, lời xin lỗi cũng là từ tận đáy lòng phát ra...

- "Lần trước? Là lần nào nhỉ? Anh có lỗi với tôi không ít lần đâu!"

Từ Đan vẫn cứ cái thái độ mĩa mai đến vô tình, hấn đã thành tâm như vật rồi mà nữ lòng nào bắt bẻ cho được.

- "VẬY... hôm nay tôi xin lỗi luôn một thể!"

- "Haaa như vậy lời cho anh quá rồi còn gì!"

- "VẬY TÔI TIÊU THỤ MUỐN SAO ĐÂY?"

Từ Đan suy nghĩ một lúc, lấy trong túi ra số tiền ban nãy Kim Gia Bảo đưa mà trả lại cho hấn.

Hấn một lần nữa ngốc lảng vì hành động của Từ Đan...

- "Tiền không dễ dàng có được. Anh đừng nên phung phí!"

Nói rồi Từ Đan nhanh hơn hấn vài bước chân mà đi lên trước, thướt tha đánh tay lên xuống như đang tập thể dục. Dẫu sao cũng đã lâu rồi cô không được đi dạo phố đêm thế này. Quả nhiên ban đêm vẫn là thứ mà cô thích nhất

Kim Gia Bảo nhìn xấp tiền mà miệng cười tươi như hình trăng khuyết, hấn thật sự rất bất ngờ về cô, không hiểu tại sao tìm lại lỗi mất một nhịp, dường như hấn còn thấy sau lưng Từ Đan xuất hiện những bong bóng trái tim màu hồng đang bay bay...

Tâm trạng kẻ đang yêu có khác...

Đến khi hấn nhận thức lại thì Từ Đan đã bỏ hấn một quãng rồi...

- "Nè... chờ tôi với..."

....

..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tại thành phố A

Khang Nhã Vân đang đứng lặng lẽ tại sân thượng đầy gió, vuốt ve cái bụng phẳng lì chẳng có tí gì gọi là nhịp đập của thai nhi..

Ả đứng đó đắm chiều mỗi đêm, đây cũng là nơi Từ Đan đứng đây chờ đợi Tàn Triết vào mỗi buổi tối. Nhưng bây giờ thay vào là Khang Nhã Vân...

Nhưng trái ngược lại với Từ Đan là ả đứng đó để tính toán suy nghĩ những âm mưu tiếp theo. Sở dĩ Khang Nhã Vân lựa chọn nơi đây là bởi vì ả biết Từ Đan từng rất thích nơi này.

- "Từ Đan, Từ Đan... cô mãi mãi là kẻ thua cuộc!"- Khang Nhã Vân đảo ly rượu trong tay môi nhếch lên đắc ý vô cùng.

Trên tay ả còn cầm thêm một sấp ảnh chụp, nhân vật đó không ai khác chính là Từ Đan, từ lúc cô còn mang thai cho đến lúc cô đi làm ở tiệm cà phê Roxy. Thì ra bấy lâu nay ả luôn cho người theo dõi cô. ả chưa bao giờ rời mắt...

- "TÔI Từ Đan, cô yên tâm... Tàn Triết mãi mãi không bao giờ biết được sự tồn tại của cô và cả đứa con nghiệt chủng kia nữa ha ha ha ha..."

Khang Nhã Vân như một mụ phù thủy độc ác, tiếng cười vang lên giữa màn đêm đang mang con gió lạnh buốt...

Ngay lúc này đây Tàn Triết đang ở quán bar Lavour's. Nơi mà hấn thích đến nhất mỗi tối bởi đây là thứ hấn lấy từ tay Đinh Hựu Phong... kẻ mà hấn ghét cay ghét đắng từ bé đến giờ.

Nhưng đối với cái chết của Đinh Hựu Phong cũng là một ân số đối với Tàn Triết, bởi ngay cả hấn cũng không hề nhúng tay vào sự việc này...

- "Cậu trễ 17 phút!"

Âm thanh băng lãnh của Tần Triết vang lên lúc Hạ Trác Minh mở cửa phòng bước vào.

Hạ Trác Minh đã quen với hình ảnh của Tần Triết không mấy thân thiện nên cười xoa giải thích vội vài lý do...

Nhưng đối với Tần Triết thì vẫn là một mảng lạnh nhạt không quan tâm..

- "Có một tin vui và một tin rất vui!"- Hạ Trác Minh tự tay rót rượu

Thái độ tươi vui hẳn ra...

Tần Triết chỉ nhếch môi hờ hững rồi tiếp tục im lặng chờ đợi, bởi hẳn biết không cần hỏi thì Hạ Trác Minh cũng sẽ tự nói mà thôi

- "Tin vui là dự án hạng mục của chúng ta ở thành phố Y đã thành công. Cuối tuần này sẽ có một cuộc hội thảo diễn ra ở đó. Và Kim Phát cũng sẽ có mặt!"

Hạ Trác Minh nhấp nhấp từng ngụm rượu rồi chầm rãi cất lời...

- "Kim Phát... lão già đó chưa chết?"

- "Cậu có cần ác độc vậy không? Kim lão gia còn khoẻ mạnh như thế sao có thể chết được. Lão đầu nỡ nằm xuống nhìn thẳng cháu đích tôn của mình huỷ hoại sản nghiệp của lão ha ha ha..."

Hạ Trác Minh vô cùng thích thú với suy nghĩ của mình, quả thật trong giới làm ăn, Kim Phát là một trong những tập đoàn gạo cội. Đã có hơn ba mươi năm đứng vững trên thị trường.

Nhưng giờ đây đối với kẻ như Tần Triết, thì Kim Phát cũng đang ở bờ vực nguy hiểm. Bao nhiêu công ty đều lăm le, chực chờ xâu xé.

- "Còn tin rất vui?"- Tần Triết vẫn một bộ dáng cao cao tại thượng đó băng lãnh cất lời...

- "Tin rất vui là chúng ta sẽ đến thành phố Y du lịch một chuyến... oh yeah..."- Hạ Trác Minh mừng rỡ ra mặt.

Nhưng Tần Triết cùng lắm thì chỉ là cái cười khẩy vô vị như hẳn vẫn thường làm... du lịch sao? Hẳn không có hứng thú. Mặc dù thành phố Y cũng là nơi phát triển du lịch nhưng đối với hẳn tất cả đều không có ý nghĩa.

Bên ngoài bỗng dung có một người mặc vest hối hả chạy vào thông báo

- "Tần Tổng, bên ngoài có một đám người đến gây sự. Đòi gặp Đinh Hựu Phong!"

Tần Triết bấy giờ mới nhú chặt mi tâm, ly rượu thủy tinh trong tay cũng bị bóp nát...

Nơi đây là của Tần Triết, vậy mà bọn chó nào lại đến tìm Đinh Hựu Phong.

Nhưng rồi hẳn cũng chỉ phát nhẹ tay vài cái rồi nhẹ nhàng trả lời...

- "Mộ của Đinh Hựu Phong ở Nghĩa Trang Thành Phố. Tiễn bọn chúng một đoạn đi"

- "Dạ Tần Tổng!"

Trong lòng Tần Triết vẫn mang một nỗi tức giận không tên nhưng Hạ Trác Minh hầu như có thể hiểu được hoàn toàn lý do.

Hạ Trác Minh lắc đầu vài cái rồi cười thầm, lấy một cái ly khác mang đến cho Tần Triết rồi cùng nhau tiếp tục nhâm nhi cho hết đêm...

- "À phải rồi... hình cưới cũng đã chụp, cậu định khi nào sẽ tổ chức công khai đây?"

Có lẽ chỉ mỗi Hạ Trác Minh mới can đảm trêu tức Tần Triết vào lúc này, bởi không chỉ riêng Khang Nhã Vân muốn hôn lễ mau chóng diễn ra mà Hạ Trác Minh cũng rất mong chờ...

- "Vào ngày Khang Diệp phá sản!"

- "Cậu thật tàn nhẫn a..."

*****

Trở lại nơi thành phố Y

Nơi đang có một cô gái nhỏ bé nhưng lại chịu không ít đau thương..

- "Đến nhà rồi, anh về đi!"- Từ Đan đuổi thẳng cổ Kim Gia Bảo

Nhìn nét mặt Kim Gia Bảo có nét gì đó không vừa ý, có lẽ như hắn đang trầm trặc đoạn đường sao ngắn quá. Hắn còn muốn đi bên cạnh cô một lát nữa...

- "VẬY... sáng mai.... tôi đến đón cô..."- Kim Gia Bảo lắp lửng

- "Đón tôi? Đi đâu?"- Từ Đan ngu ngơ

- "Đi làm!!! chẳng lẽ cô quên chuyện ban nãy tôi nói sao?"- Kim Gia Bảo có vẻ khá khó chịu

- "Tôi đã nói sẽ đồng ý đâu?"

- "Cô..."- Hắn tức nhưng nói không nên lời

Từ Đan bây giờ mới cảm thấy hắn rất buồn cười, nghĩ rằng với cái lý do củ chuối đó có thể lừa được cô sao?

Kim gia là một nơi như thế nào? Một lý do đơn giản rằng không thuê được người giúp việc là một điều phi lý. Biết bao người muốn xin vào làm mà không được..

- "Hảo ý của anh, tôi xin nhận. Nhưng tôi đã tìm được việc làm rồi. Anh không cần phải vì áy náy mà làm thế để tạ lỗi. Tôi không nhỏ mọn vậy đâu!"

Nói rồi Từ Đan còn tốt bụng tặng cho hắn một nụ cười nắng mai, xem như đã bỏ qua cho hắn

- "Ồ nhưng mà..."

- "Không có nhưng gì hết, anh cứ trở về làm tiếp công việc của một Kim thiếu gia đi... tôi với anh không ai nợ ai!"

Nói rồi Từ Đan vui vẻ bước vào nhà, mạnh tay đóng chặt cửa lại. Nhưng mấy ai biết ngay khi cánh cửa vừa đóng thì nụ cười trên môi Từ Đan tắt lịm.

Cô không muốn bị người khác thương hại, cô không muốn người ta chỉ vì thương cho hoàn cảnh của cô mà đối xử tốt. Cô tự tin rằng bản thân đủ nghị lực để lo cho má Lâm một cuộc sống an nhàn về sau...

Má Lâm từ trong bếp bước ra, trên tay cầm một mâm bánh trứng, thêm một ly trà sữa nóng hổi gia truyền của bà. Định bụng sẽ dùng nó đãi khách nhưng chỉ thấy mỗi Từ Đan đứng ngoài cửa..

- "Ủa... cậu ấy về rồi sao?"- Má Lâm thắc mắc

- "Dạ, anh ta đến nhờ con khai sáng tuệ nhãn đó mà..."

Má Lâm thật sự một phen bất ngờ, từ ngày Đinh Hựu Phong mất đến nay chưa bao giờ thấy Từ Đan buông lời hài hước như thế. Bà cũng khá tò mò cậu trai này là người như thế nào...

- "Lại đây, thím Hà vừa dạy mẹ làm bánh trứng, con xem có ngon không!"

Từ Đan vui vẻ bước đến bên bàn ăn, nhìn những cái bánh trứng được bày trí đẹp mắt trên đĩa có đến 5 cái xếp hài hoà với nhau bỗng Từ Đan lại có cảm giác buồn buồn

Ngày trước khi còn sống, Đinh Hựu Phong rất thích món bánh này, ngay cả... Tàn Triết cũng thích... nhưng sao cô lại nhớ đến tên đàn ông tàn nhẫn đó? Không được... cô không thể nhớ...

Nhìn thấy Từ Đan đăm chiêu mà vẻ mặt có nét khó chịu lắm nên má Lâm vội lay người kéo Từ Đan về thực tại...

Cầm một miếng bánh trứng vàng óng, bóng lưỡng, mặt trên lớp trứng còn có vài đốm nâu đen do khi nướng. Nhưng tuyệt nhiên không hề thấy ghê mà trái lại rất bắt mắt...

- "Ummmm..."

Từ Đan cắn thử một miếng... mắt khép hờ mơ màng, các giác quan đang dần bị khuấy động bởi hương thơm bơ nhàn nhạt của bánh...

- "Sao hả?"- Má Lâm mong chờ...

- "Bánh xốp nhẹ, có độ dai vừa phải, rất thơm... phần kem trứng lại rất mịn, không quá béo, cũng không quá ngọt!"- Từ Đan tham lam cắn thêm vài miếng nữa..

Má Lâm cười rạng rỡ, lần đầu tiên bà làm bánh mà lại được một cô bé kén ăn như Từ Đan khen ngon thật sự là rất vui

Bà lại hí hửng đưa thêm ly trà sữa nóng ấm bà mới pha từ công thức gia truyền của người nhà bà để lại cho Tử Đan đánh giá...

"Ummm..."

Cảm giác ấm nóng vừa chạm vào môi đã khiến Tử Đan thích thú vô cùng muốn nếm thử. Hương thơm nhàn nhạt của trà mang theo chút thoang thoảng của mùi hương hoa lài... vị béo ngậy nhưng vừa phải của sữa khiến người ta uống một miếng rồi lại tiếp một miếng..

"Mẹ à... cứ cái đà này... con sẽ trở thành tiểu hợi mất thôi..." - Tử Đan phụng phịu

Ngẫm nghĩ một lúc thật lâu Tử Đan mới nảy ra được một ý vô cùng sáng tạo

"À đúng rồi, tại sao chúng ta không mở ra một tiệm trà sữa nhỏ, bán kèm theo bánh trứng nhỉ?"

Má Lâm vừa nghe cũng đã gật gù suy nghĩ, nếu có quán nhỏ riêng như thế thì Tử Đan sẽ không phải đi làm, không phải bị người ta mỉa mai nữa. Bà cũng có thể gần con gái nhiều hơn

"Mẹ thấy ý kiến này cũng rất hay đó nha..."

"Ha ha vậy từ nay về sau hai mẹ con chúng ta sẽ có thể ở gần nhau nhiều hơn, con cũng có nhiều thời gian dành cho Xán Xán hơn..."

Chưa bao giờ bà cảm thấy vui như hôm nay, con gái bà sau cùng cũng vui tươi lại như trước, hơn nữa là những món bà làm đều được khen nhiệt tình...

Nhờ vào số tiền của má Lâm thì cũng chưa đủ để thực hiện ước mơ này nhưng Kim Gia Bảo thì có thể, cũng nhờ hần mà tiệm trà sữa nhỏ kia cũng đã hoàn thiện, tất cả mọi thứ đều được tiến hành rất êm đẹp.

Hần còn chu đáo mua hần một căn hộ hai tầng, ở dưới để buôn bán còn tầng trên để cô và má Lâm ở, tiện lợi hơn là cứ phải đi đi lại lại.

Ban đầu Tử Đan có vẻ không muốn nhận nhưng vì hần tha thuận rằng đây là cho cô thuê nên cũng đỡ phải ngại...

Hôm nay chính là ngày khai trương của tiệm trà sữa Xán Xán... Tử Đan cùng má Lâm thống nhất là dùng tên của Xán Xán đặt cho bảng hiệu.

"Xin chào!"

"Anh không đi làm sao?" - Tử Đan mặc dù đang bận tối mắt nhưng cũng khá bất ngờ vị sự xuất hiện của hần.

"Cô nói gì vậy? Tôi đến làm việc đây này... tiệm này cũng một phần là của tôi mà..."

Kim Gia Bảo hí hửng đi vào bên trong, cởi bỏ áo vest sang trọng của mình, để lại cái sơ mi trắng rồi nhanh nhẹn mặc tạp dề vào...

Chưa bao giờ hần có hứng thú đi làm việc như thế...

Trong quán bỗng dưng xuất hiện một anh chàng đẹp trai làm nhân viên phục vụ, tự động trở thành tâm điểm của sự chú ý, khách càng lúc càng đông, bánh vừa nướng đã phải đem ngay ra ngoài...

"Anh đẹp trai à, anh đã có bạn gái chưa?" - Những cô gái đến đây đều một phần vì muốn thưởng thức bánh, một phần là muốn nhìn ngắm Kim Gia Bảo

Câu hỏi như thế này sáng giờ Tử Đan nghe không ít a...

Kim Gia Bảo giả vờ nghiêm trọng, thì thầm...

"Các em thấy cô chị gái đứng trong quầy không?"

"Thấy... thấy... thì sao?"

"Bà xã anh đó, rất hung dữ a..." - Kim Gia Bảo nhìn về phía Tử Đan

Cô đang bận với việc thanh toán cho khách nhưng vừa thấy anh mắt của Kim Gia Bảo nhìn mình không mấy thiện ý thì liền trừng mắt hùng hổ hù dọa

Bên này Kim Gia Bảo cũng giả vờ sợ hãi mà nhìn những cô gái kia, với giọng điệu nghiêm trọng...

"Đó, thấy chưa... dữ ghê hôn..."

Mấy cô gái kia vô cùng thích thú với sự hài hước của Kim Gia Bảo nên lúc nào cũng cười khúc khích lại còn nhìn mãi nơi Tử Đan khiến cô rất khó chịu.

"Chị ấy dữ đáng quá thì anh bỏ chị ấy đi... theo em nè, em hứa sẽ ngoan!" - Một nữ nhân không biết liêm sỉ lên tiếng

"Đúng a... chị ấy nhìn sao cũng không xinh đẹp bằng em đâu!" - Nữ nhân khác cũng bàn lên tiếng.

Kim Gia Bảo chắc chắn vài tiếng, tay còn là lời nựng cảm những cô gái này trên ghẹo

- "Không được, cô ấy mặc dù rất hung dữ, nhưng anh đã yêu rồi thì không thể buông bỏ được... các em là mỹ nhân thì nên để những chàng trai may mắn khác chứ đúng không?"

Cùng lúc đó Từ Đan từ phía sau đằng đằng sát khí đi đến, néo lỗ tai Kim Gia Bảo gần giọng

- "Công việc chưa xong mà đứng đây tán gái?"

Thật ra từ nãy đến giờ Từ Đan không hề biết cuộc hội thoại có nội dung gì nhưng xung quanh khách gọi liên tục mà hắn còn có tâm trí đứng đó tán gái thì thật đáng giận

- "Anh... anh biết rồi... anh đi ngay... đi ngay..."

Kim Gia Bảo chẳng hề thấy ngại hay mất mặt mà có vẻ như rất vui vẻ và thích thú, hắn còn cười hề hề được nữa..

Ngay lúc Kim Gia Bảo lảng xảng chạy đi thì Từ Đan ở đây mới tươi cười nhìn những cô gái này...

- "Bánh hợp khẩu vị mọi người chứ?"- Từ Đan thân thiện

- "Bánh rất ngon, trà sữa cũng rất hợp ý tôi... xem ra tối sẽ ghé quán thường xuyên rồi..."

- "Phải a... cô chủ thân thiện như vậy chúng tôi rất hài lòng..."

- "Còn cả ông chủ nhiệt tình nữa chứ..."

Từ Đan vừa nghe đến đây liền cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao lại có anh chủ? Rõ ràng quán này chỉ có cô và má Lâm thôi mà...

- "Cô nói... ông chủ hả?"- Từ Đan cố gắng cười tươi

- "Phải đó, anh chàng đẹp trai lúc nãy nói rằng cô là vợ của anh ấy, vậy chẳng phải ông chủ còn gì?"

À thì ra là vậy, bây giờ thì Từ Đan hiểu được ban nãy họ nói gì rồi, nhưng đầu sao nơi đây cũng đông người đợi đến khi nào rảnh rồi mới tính sổ với hắn sau...

Kim Gia Bảo chạy tới chạy lui đến nỗi mồ hôi thấm ướt đầm áo sơ mi trắng, nhưng mỗi khi nhìn thấy nụ cười của Từ Đan bỗng chốc hắn như có thêm động lực..

Từ sáng đến giờ quán lúc nào cũng đông khách, ngày khai trương thuận lợi như vậy thật sự khiến Từ Đan vô cùng cảm động...

- "Mẹ, nghỉ tay ăn trưa đi..."- Từ Đan mang cơm vào trong bếp cho má Lâm

Nhìn má Lâm hăng say nhồi bột, Từ Đan càng lúc càng thương bà nhiều hơn...

- "Mẹ nướng xong mớ bánh này đã... nếu không lát nữa không đủ bánh để bán đâu..."

Từ Đan roi lệ vì sự nhiệt tình của má Lâm, từ ngày làm mẹ của cô, chưa bao giờ bà than cực, chưa bao giờ bà dăm than mệt mỏi.

Bởi bà sợ cô sẽ không có chỗ dựa tinh thần, bà nhất định phải cố mạnh mẽ, thân già này dù có lao lực bao nhiêu cũng đáng...

- "Bác gái, bác nên ăn cho có sức làm... cái đó để con..."- Kim Gia Bảo hào hứng...

Từ Đan rất sợ bản tính ồn ào náo nhiệt lại còn nhiệt tình thái quá của Kim Gia Bảo nên nhanh chóng ngăn cản...

- "Thôi thôi, anh đi ra ngoài ăn cơm đi... cái này tôi làm được!"

- "Không, tôi làm được, để tôi làm cho cô xem..."

Cả hai kẻ tranh người giành phút chốc cả căn bếp trở nên trắng xoá, bột bay tứ tung... một cặp nam nữ đang chí chèo đồ lố cho nhau...

- "Tất cả là tại anh!"- Từ Đan tức giận

- "Sao tại tôi, ban nãy tôi bảo cho thêm bột cô không nghe!"- hắn gân cổ cãi

- "Thêm cái đầu anh... mẹ dặn để ít bột thôi nếu không bánh sẽ bị khô..."

- "Mẹ có dặn thế bao giờ đâu?"

- "Mẹ của tôi ai cho anh gọi???"

- "Tôi vừa nhận má Lâm làm mẹ nuôi, nên mẹ cũng là của tôi!"

Má Lâm chỉ mới ra ngoài ăn trưa có hơn 5 phút mà căn bếp của bà đã bị biến dạng ra thế này....

Bà nhìn hai đứa nhỏ từ trên xuống dưới toàn thân đều phủ bột trắng xoá thì không khỏi bật cười...

- "Ôi trời, hai đứa đang giúp mẹ như thế sao?"- má Lâm giả vờ than vãn

- "Mẹ, tất cả là tại tên đầu gỗ đó!"

- "Nè, tôi không có đầu gỗ!"- Kim Gia Bảo cố nói lớn để khẳng định mình không phải đầu gỗ

- "Thôi thôi hai đứa đi ra ngoài đi, khách đã vào đông nghẹt rồi kìa..."- Má Lâm cố gắng hoà giải

Tránh chiến tranh bùng nổ...

Từ Đan hậm hực phui phui bột rồi bước ra ngoài, Kim Gia Bảo thích thú cười hắc hắc.

Thật ra thì hấn chính là cố tình gây sự để cô mắng chửi hấn, bột trên người Từ Đan cũng là do một tay hấn bày đầu...

- "Mẹ Lâm, con đi ra ngoài đây!"- Kim Gia Bảo lễ phép

Má Lâm âm thầm lắc đầu cười cười, nhưng rồi sau đó bỗng dưng bà nhận được một cuộc gọi...

Bên ngoài Từ Đan cố gắng phui bớt lớp bột trên người, chứ như vậy mà đi phục vụ khách thì có hơi thất lễ.

- "Đan Đan, hết trứng rồi..."- Má Lâm bên trong khăn trương gọi với

Thôi chết rồi, khách đông như vậy mà hết trứng vào ngay lúc này, không biết phải làm sao đây nữa...

- "Gia Bảo, anh ở đây coi tiệm, tôi đi mua trứng!"- Từ Đan vội vã cời tạp dề

- "Đề tôi đi cho, trưa nắng như thế..."- Hấn là đang lo lắng cho cô sao?

- "Anh ở lại dùng nhan sắc trời ban giữ chân khách, tôi đi rồi về ngay!"

Từ Đan hối hả chạy đi, cũng may nơi đây cách chợ cũng không quá xa...

Từ Đan vừa chạy vừa cố phui phui mớ bột trên người, trông cô khổ sở trong màu trắng của bột thật buồn cười...

Cuối cùng cũng mua được trứng, tay xách mấy giỏ trứng tươi vợ vã trở về, đến nỗi cô đã va vào một chiếc xe đang chạy nhưng cũng may là vận tốc không lớn lắm...

- "Ôi... tôi... tôi xin lỗi... xin lỗi..."- Từ Đan nhìn vào chỉ thấy tài xế chứ không thấy được rõ mặt người ngồi sau

Cúi người vài cái lễ phép xin lỗi rồi tiếp tục chạy đi...

Nhưng liền đó người trên xe bước xuống. Ngay từ lúc nhìn thấy cô là hấn đã chết trân, đến khi hoàng hôn lại thì bóng dáng của cô đã xa khuất...

- "Sao vậy?"- Hạ Trác Minh nhíu mày...

- "Mình vừa thấy Từ Đan..."- Tần Triết gương mặt khăn trương thấy rõ

Hạ Trác Minh bật cười...

- "Có phải cậu hoa mắt không? Từ Đan đã mất cách đây hai năm rồi..."

Tất nhiên là Hạ Trác Minh tin rằng người Tần Triết thấy chính là Từ Đan, bởi vì hấn cũng biết rất rõ Từ Đan ở thành phố này. Chẳng qua hấn không nghĩ là có thể gặp nhanh đến thế thôi

- "Mình không dám chắc, trên người cô gái đó toàn là bột nhưng giọng nói thì..."

- "Haaa cậu nhớ vợ quá nên bị ảo giác rồi, cách tốt nhất là nên đi uống chút rượu lấy lại tinh thần đi!"

Hạ Trác Minh thư thái ngồi tựa lưng ra ghế tận hưởng sự mát lạnh trong xe, mặc cho Tần Triết đang đầy ưu tư lo lắng...

Từ Đan hốt hải chạy về, mang trứng vào trong cho má Lâm, còn bản thân thì tiếp tục ra làm nhiệm vụ của mình...

Kim Gia Bảo nhìn thấy Từ Đan mồ hôi đầm đìa hần liền không tự chủ được mà đưa tay lên lau...

Từ Đan cũng vì bất ngờ mà đứng yên bất động.

- "Cảm... cảm ơn."

Từ Đan đỏ mặt đi vào trong...

Kim Gia Bảo thì cứ tủm tỉm cười suốt cả ngày...

Chẳng mấy chốc trời cũng đã đến gần khuya, quán cũng đã đến lúc đóng cửa..

Từ Đan vui sướng đếm số tiền hôm nay thu được quả là rất nhiều, ngày đầu khai trương mà nhận được sự ủng hộ nhiệt tình như thế hỏi sao không mừng cho được.

- "Haaa mẹ xem này... bấy nhiêu đây cũng đủ để hoàn vốn nguyên liệu rồi hí hí..."

Kim Gia Bảo chống cằm ngồi gần đó nhìn Từ Đan cười tươi mà trong lòng tràn đầy hạnh phúc... nhưng đôi mắt hần nặng trĩu... không thể gắng gượng được nữa.

Má Lâm nhìn thấy liền chỉ chỉ cho Từ Đan..

- "Cứ để anh ta ngủ đi, mẹ con mình dọn xong rồi gọi cũng được!"

Mọi thứ đều đầu vào đấy, riêng Kim Gia Bảo vẫn cứ giữ nguyên tư thế đó mà ngủ thật sự khiến Từ Đan cũng cảm thấy đáng thương

Kể từ hôm đó, Kim Gia Bảo thường xuyên lui đến tiệm bánh, bỏ bê hẳn việc ở Kim Phát... điều này khiến cho Kim lão gia có vẻ không vui.

Ngay khi xe của Kim Gia Bảo đỗ vào trong sân thì ông đã vội vàng bước ra phòng khách chờ đợi.

- "Con đi đâu mới về?" - Kim lão gia khó chịu hỏi

- "Con đi làm..." - Hần tỉnh queo trả lời

- "Mấy hôm nay con đến công ty chưa đầy 10 phút là đã rời đi, con có thật sự xem trọng công việc này không?"

- "Nội à, sao lại hỏi như vậy, chẳng qua là con vừa cùng một người bạn hùng vốn làm ăn, công việc thuận lợi nên con mới qua phụ thôi..."

Nếu ai không biết còn tưởng Kim Gia Bảo thật sự rất tài giỏi, đủ bản lĩnh để thành lập công ty riêng nhưng thật chất là mở một tiệm bánh nhỏ....

- "Con đừng quên cuối tuần này sẽ có cuộc hội thảo, hạng mục này con mà để trượt mất thì chuẩn bị quần áo ra khỏi nhà đi!"

Đây là lần đầu Kim Lão Gia thật sự tức giận, làm sao ông không biết thằng cháu nghịch ngợm của mình làm gì những ngày qua, nhưng thật sự ông không thể nào trơ mắt nhìn gia sản ông một tay gây dựng sụp đổ, càng không muốn nhìn đứa cháu tâm phúc của mình trở nên trắng tay....

Kim Gia Bảo còn tưởng ông nói đùa hăm dọa nên cứ tỉnh bơ như không có gì xảy ra...

*****

Tối hôm sau.

Chính vì không muốn Kim Gia Bảo lại đi đến tiệm bánh mà làm chuyện không đâu, Kim lão gia đã dùng mọi cách để giữ chân hần lại công ty

Mặc dù trời cũng đã tối nhưng tiệm vẫn còn đông khách

Tiệm bánh Xán Xán cũng vẫn như ngày đầu, khách đều ngồi kín bàn, Từ Đan vừa thu tiền vừa phải chạy tới chạy lui..

- "Dạ thưa bác, bác muốn dùng gì?" - Từ Đan đứng trước một người đàn ông chờ gọi món

Nhưng bỗng Từ Đan thấy dường như người đàn ông này có vẻ khá quen mắt, dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải..

Người đàn ông này cũng ngẩn mặt lên nhìn Từ Đan, mi tâm ông liền nhíu chặt lại..

- "Cô là..."

- "Bác là..."

Cả hai không hẹn mà cùng đồng thanh...

- "Cô là cô gái cứu tôi hôm đó?"

- "A con nhận ra bác rồi, hôm đó bác lên con đau tim..."

Từ Đan thật sự vui mừng, không ngờ trái đất lại tròn như thế, có thể gặp lại người đàn ông ấy...

Còn đối với người đàn ông kia giờ đây quả thật là sự bất ngờ lớn. Cũng bởi vì ông tưởng rằng ở đây có người quyến rũ cháu trai mình nhưng khi gặp Từ Đan thì suy nghĩ của ông có chút thay đổi.

- "Ta tìm được con thật may quá, hôm đó chưa gì con đã bỏ đi rồi..." - Kim lão gia thân thiện

- "Bác thông cảm, hôm đó con có việc gấp nên..." - Từ Đan cười xoa

Một lúc sau Kim lão gia mới bắt đầu hỏi dò...

- "Tiệm này của con mở sao?"

- "Dạ thật sự thì cũng không hẳn, con hùng vốn với một người bạn..."

Từ Đan thật thà trả lời, đối với cô những việc như thế chẳng có gì xấu hổ để phải giấu diếm

Kim lão gia gật đầu cười có vẻ như vừa ý lắm, thì ra Kim Gia Bảo không hề nói dối...

- "À phải rồi, quán con đặc biệt nhất là bánh trứng và trà sữa, bác ngồi đợi một lát con mang ra ngay..."

Từ Đan từ ngày ra buôn bán cũng đã có phần cải thiện tâm trạng, bây giờ cô lúc nào cũng tươi cười với mọi người, bộ dáng u uất ngày trước không còn nữa...

- "À khoan đã... con có thể ở lại trò chuyện cùng ta một lát có được không?"

Ban đầu Từ Đan có vẻ hơi e dè nhưng dầu sao tiệm cũng gần đến giờ đóng cửa nên chắc sẽ không quá đông...

- "Dạ được!"

- "Con tên gì?" - Kim lão gia cười hiền

- "Dạ con tên Từ Đan, bác gọi con là Đan Đan cũng được!"

Kim lão gia lắc đầu cười cười nhìn con bé này, theo như những gì vệ sĩ ông báo lại thì cô gái này khá trầm uất, nhưng xem ra không hẳn là vậy.

- "Con và Kim Gia Bảo quen nhau lâu chưa?"

- "Dạ?" - Từ Đan thật sự bất ngờ, hình như bác trai này hiểu lắm gì đó rồi

Cô với Kim Gia Bảo không có gì ngoài mối quan hệ giữa bạn hợp tác làm ăn, nói đúng hơn là cô đang nợ tiền của Kim Gia Bảo...

- "Bác ơi, có lẽ bác hiểu nhầm rồi, con với Gia Bảo chỉ là bạn bình thường thôi!"

- "Bình thường sao? Ta không nghĩ vậy?"

Thật sự Kim lão gia nói vậy cũng có cái lý riêng của ông, cũng bởi vì chưa bao giờ ông thấy thằng cháu của mình siêng năng như vậy.

- "Bác đây là...?"

- "Đúng, ta là ông nội của Gia Bảo!"

Từ Đan bây giờ mới biết người mình cứu lại là một người có gia thế hùng mạnh như vậy. Cô cũng không ngờ rằng có một ngày Kim lão gia đáng kính lại đến tận nơi đây...

- "Kim lão gia, con nghĩ người đã hiểu lầm rồi... con và Gia Bảo chỉ là bạn làm ăn, không như người nghĩ đâu!"

Từ Đan vội vàng giải thích, cô thật sự không muốn bản thân mình có liên quan với những người giàu có, nói đúng hơn là cô đã chọn cho mình cuộc sống cô đơn nên lần này bị gán ghép như thế cũng hơi khó chịu.

- "Hai đứa có yêu nhau như thế nào đi chẳng nữa ta cũng không cấm, nhưng Gia Bảo vì những công việc ở đây làm cản trở thành công thì ta không thể chấp nhận được. Mong cháu hiểu!"

Kim lão gia luôn là một người rất thẳng thắn, ông không muốn vì vài lời úp mở mà ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này của Gia Bảo cũng như Kim Phát.

- "Kim lão gia, người yên tâm... con đã hiểu và biết mình phải làm gì!"

Vừa dứt lời Kim lão gia đã đứng dậy, cây gậy gỗ sang trọng đang giúp ông đứng vững hơn, cũng bởi vì tuổi ông cũng đã không còn trẻ.

Nhìn ông như thế, Từ Đan không hề cảm thấy buồn giận mà cảm thấy đáng thương. Có mỗi thằng cháu đích tôn mà lại vô tích sự như thế...

Thờ dài một hơi Từ Đan mới đứng dậy dọn dẹp lại bàn ghế...

Ngay khi xe của Kim lão gia vừa rời đi không lâu thì Kim Gia Bảo cũng vừa lái đến...

- "Xin chào... tôi đã đến rồi đây..."

Từ Đan cũng chỉ nhìn hẩn rồi cười nhẹ, nhưng đó lại là điều khiến hẩn cảm thấy phi thường bất thường...

- "Từ Đan, cô sao vậy? Cô bệnh sao? Thấy chỗ nào không khỏe?" - Hẩn cứ khẩn trương hỏi tới tấp...

- "Tôi không sao, phụ tôi dọn dẹp đi, hôm nay tôi muốn ra ngoài dạo phố!"

Đây là lần đầu tiên Từ Đan chủ động như thế, Kim Gia Bảo vui không thể tưởng được hẩn cứ lẩn xăn dọn dẹp...

Đêm nay Từ Đan bỗng dưng lại nổi hứng, muốn đi dạo, chẳng qua vì cô không muốn việc Kim lão gia đến tìm mình sẽ làm ảnh hưởng đến má Lâm nên cùng hẩn ra ngoài tiện nói hơn

Khỏi phải nói Kim Gia Bảo vui đến ra mặt, hẩn cứ tùm tùm suốt...

- "Ngồi xuống đó đi!" - Từ Đan chỉ vào một cái ghế đá được đặt ven đường...

Cả hai chậm rãi bước đến đó, Kim Gia Bảo chu áo cời bỏ lớp áo vest của mình khoát lên vai vì sợ gió đêm sẽ làm Từ Đan lạnh.

Im lặng một lúc lâu Từ Đan mới chậm rãi cất lời...

- "Chắc hôm nay công việc nhiều lắm hả?"

- "Đúng vậy, chẳng hiểu sao lại nhiều đến vậy, giờ mới có thể về..." - Kim Gia Bảo vươn vai ra về mệt mỏi lắm...

- "Thật ra anh không cần đến mỗi ngày đâu, ở đây tôi và má Lâm có thể tự lo được!"

Kim Gia Bảo cảm thấy từ lời nói của Từ Đan có vẻ như khá kì lạ. Mỗi lần hẩn đến cô rất vui mừng nhưng sao hôm nay lại...

- "Từ Đan, có phải có người đã nói gì với cô đúng không?" - Kim Gia Bảo nhíu mày...

Từ Đan đáp lại chỉ là nụ cười nhạt, nhìn thẳng vào mắt Kim Gia Bảo

- "Anh đừng đa nghi quá, chẳng qua tôi thấy anh nên chú tâm đến công việc của mình, đừng vì thú vui nhất thời mà đánh mất thành công của mình!"

Bây giờ thật sự thì Kim Gia Bảo có thể khẳng định người đã nói những điều này với Từ Đan là ai...

- "Có phải ông tôi đã đến đây?"

Từ Đan không trả lời, nhưng người ta thường nói không trả lời xem như là đồng ý. Vậy có nghĩa lời hẩn nói là đúng.

Ngay lúc đó Kim Gia Bảo đứng lên, về mặt vô cùng tức giận hẩn đang định bỏ đi...

- "Anh bình tĩnh lại đi! Nghe tôi nói hết đã..."

Chỉ khi nghe câu nói đó của Từ Đan hẩn mới hạ một phần lửa giận trong lòng... nhưng ông nội hẩn đến tìm Từ Đan là điều hẩn không thể ngờ. Hẩn sợ ông sẽ làm hại đến cô..

- "Ông tôi không làm gì cô chứ?" - Hẩn nắm hai vai Từ Đan một lượt dò xét...

- "Không, Kim lão gia rất dễ mến... chỉ là..."

Lời đáp ứng của Từ Đan khiến trong lòng Kim Gia Bảo từng đợt dậy sóng, lo lắng không yên.

- "Chỉ là sao?"

- "Chỉ là Kim lão gia muốn anh tập trung vào công ty chứ không phải là những công việc này.."

Hắn bây giờ mới thờ dài... thì ra chỉ có thế, làm hắn lo lắng bấy giờ...

- "Cô không hiểu đâu..." - Hắn nhíu chặt mi tâm

Từ Đan lại một lần nữa cười nhạt, cô đang cho rằng bản thân mình là một giáo viên dạy môn tâm lý. Và cạnh cô là một học sinh vô cùng cứng đầu...

- "Đúng vậy, chuyện gia đình anh tôi có thể không hiểu nhưng đứng trong tình thế của Kim lão gia tôi cũng sẽ làm như người..."

Im lặng một chút Từ Đan lại nói tiếp

- "Anh không thể hiểu được cái cảm giác trông chờ, hy vọng tất cả mọi thứ đặt lên một người nào đó để rồi người đó đập đổ hoàn toàn. Cái Kim lão gia cần là sự trưởng thành của anh, sự thành công của anh..."

Từ Đan cầm lấy bàn tay nam tính đầy mạnh mẽ của Kim Gia Bảo

- "Anh nên cảm thấy may mắn vì mình còn người thân và nên trân quý đó, vì biết đâu mai này anh sẽ không còn cơ hội để nhìn thấy họ đâu!"

Kim Gia Bảo mắt vẫn không rời bàn tay của Từ Đan đang nắm lấy tay mình, tim hắn đập càng lúc càng nhanh. Chưa bao giờ hắn lại có cảm giác như thế...

Bây giờ đây bàn tay hắn đang trở ngược lại nắm chặt bàn tay Từ Đan, hắn nhìn cô với đôi mắt đong đầy sự hi vọng

- "Từ Đan, ý của em... anh đã hiểu... nhưng nếu như vậy em có thể trở thành động lực cho anh... có được không?"

...

.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Trở thành động lực?

Ý của Mạc Gia Bảo có phải là đang muốn tỏ tình với cô không?

- "Cái này...." - Từ Đan áp úng

Mạc Gia Bảo nhìn thái độ cũng đủ hiểu Từ Đan nghĩ gì trong đầu. Hắn làm sao không biết trong tim Từ Đan vẫn còn hình bóng của người chồng quá cố chứ.

Nhưng bây giờ đây hắn thật sự rất muốn sẽ là người chăm sóc cho mẹ con cô, sẽ là người thay Đinh Hựu Phong lo lắng cho quãng đời còn lại của Từ Đan

Hắn dịu dàng ôm Từ Đan vào lòng, mái tóc mềm và mùi hương tự nhiên từ người cô toả ra khiến hắn cảm thấy rất nhẹ nhõm..

- "Anh biết bản thân mình vẫn chưa đủ thành đạt để có thể lo cho cuộc sống ổn định sau này. Nhưng anh hứa rằng kể từ hôm nay anh sẽ tập trung vào công việc, ngày anh có tất cả cũng là ngày anh cầu hôn em!"

Lời nói chắc nịch của Kim Gia Bảo khiến trái tim Từ Đan một lần nữa đau nhói.

Hồi ức lại cách đây hơn một năm Đinh Hựu Phong cũng đã bày tỏ chân ý với cô như thế. Ngày hôm đó là ngày hạnh phúc nhất đời cô nhưng rồi thì sao? Hựu Phong cũng đã rời bỏ cô đi mà không có lấy một lời từ biệt.

- "Gia Bảo, anh cũng biết đến bây giờ em vẫn còn mong chờ ngày Hựu Phong quay lại, em tin chắc rằng Hựu Phong không chết. Tình cảm của anh.... "

Từ Đan không biết mình rất tàn nhẫn khi nói lên câu này, bởi nó đã phần nào khiến tâm can Kim Gia Bảo tổn thương. Thật sự chưa bao giờ hắn lại có

cảm giác đau lòng như thế.

- "Đan Đan, Đình Hựu Phong thật sự đã chết rồi, nếu hắn còn sống đã quay lại tìm em rồi. Em đừng cố chấp như vậy có được không!!!"

- "Không! Hựu Phong chưa chết, em tin chắc rằng Hựu Phong chưa chết! Anh ấy vẫn còn sống..."- Từ Đan hét lớn

Từ hôm tưởng mình ảo giác nhìn thấy Đình Hựu Phong cô đã tin chắc rằng Hựu Phong không hề chết.

- "Đan Đan, em bình tĩnh lại đi... Đình Hựu Phong đã chết cách đây hơn một năm rồi, sự việc đó anh cũng đã có tìm hiểu... thật sự đã chết rồi!"- Kim Gia Bảo buồn buồn

Tìm hiểu? Hắn có tìm hiểu?

- "Anh đã tìm ra được gì? Có phải có người hại chết Hựu Phong đúng không? Cái chết của Hựu Phong là có người sắp đặt? Anh mau nói cho em biết đi..."

Bỗng dưng Từ Đan mất kiểm soát đến lạ thường, ngay cả cô cũng không hiểu lý do vì sao mỗi khi ai đó nhắc đến cái chết của Đình Hựu Phong là bản thân lại như thế.

Kim Gia Bảo lo sợ tinh thần của Từ Đan kích động quá mức sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe nên đã cố gắng trấn tĩnh cô.

Hắn cũng đang phân vân không biết có nên nói cho cô nghe việc công ty của Đình Hựu Phong và cả gia sản Đình gia đều có liên quan đến Tàn Triết không nữa...

- "Gia Bảo, có phải anh biết được gì không? Nói cho em nghe đi!"- Từ Đan cố thấp giọng năn nỉ

Không thể nào giấu được nữa nên hắn cũng đành phải nói ra...

- "Thật sự thì chuyện này có liên quan đến Tàn Triết! Năm đó Đình Hựu Phong đang hợp tác với Kim Phát nên cái chết của anh ấy... anh cũng biết được phần nào!"

Vừa nghe đến Tàn Triết là Từ Đan biến sắc hoàn toàn, cái tên tàn nhẫn này ám ảnh cô suốt mấy năm nay...

Nhớ lại ánh mắt vô tình ngày hôm đó hắn dành cho cô thì bao nhiêu nỗi uất hận trong lòng dâng trào. Chính hắn đã khiến cô phải trốn chui trốn nhủi.

Ngày hôm nay cũng chính hắn là kẻ phá nát gia đình cô.

- "Tàn Triết!!!"- Từ Đan nghiến răng

Chưa bao giờ Kim Gia Bảo nhìn thấy biểu cảm như thế của Từ Đan, trông cô bây giờ như đang muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đó. Hai bàn tay xiết chặt tưởng chừng như có thể bóp nát mọi thứ

- "Em biết hắn sao?"- Kim Gia Bảo lo sợ

- "Không... không biết!"

- "Đan Đan... em đừng làm anh sợ mà Đan Đan..."

Đầu Từ Đan cúi thấp, rồi bỗng dưng ngẩng lên cao, xoay người sang nhìn Kim Gia Bảo cười tươi như không có gì xảy ra. Vẫn là nụ cười tựa nắng mai mà hắn thầm thương nhớ...

Từ Đan bước đến sát bên cạnh Kim Gia Bảo, không nói gì chỉ cười tươi rồi vòng tay ôm lấy hắn, thì thầm bên tai...

- "Từ hôm nay, em sẽ là động lực của anh!"

****

Từ Đan được Kim Gia Bảo gỡ lời mời đi dự buổi hội thảo với các thương nhân.

Thật sự mà nói phải gọi là năn nỉ mới đúng...

Cũng chính vì nghe nói Tàn Triết có tham gia nên Từ Đan mới nhận lời đi cùng...

Kim Gia Bảo đưa Từ Đan dạo trung tâm mua sắm, sẵn tiện lựa thêm vài bộ váy lộng lẫy cho đêm nay..

- "Em đẹp lắm..."

Kim Gia Bảo nhìn thấy trên người Từ Đan diện cái váy màu đen tuyền thời thượng, phần ngực được xẻ sâu mập mờ huyền bí.

Dường như nó được thiết kế riêng cho cô vậy, những đường nét hoàn mỹ mà ngày thường Từ Đan không để ý cũng đã được lộ rõ... làn da trắng nõn cũng nhờ cái váy mà tôn hẳn lên..

Đứng trước gương ngắm nghía thật lâu, Từ Đan chợt nhận ra rằng chưa bao giờ cô được diện váy đẹp như thế ngoại trừ ngày cưới.

"Thật sự là rất đẹp..."- Từ Đan khẽ thì thầm chỉ vừa đủ bản thân nghe...

Những ngày còn là vợ của Tần Triết thì cô chỉ biết suốt ngày ra vào trong ngôi biệt thự lạnh lẽo. Hắn cứ thế ra ngoài từ sáng và đến tối mới về, lần nào cũng say đến bết nhè...

Chưa một lần nào hắn đưa cô đến những bữa tiệc dù là lớn hay nhỏ, có khi người ta còn không biết Tô Từ Đan là ai nữa kia...

Ngày hôm nay được sự đối đãi nồng hậu của Kim Gia Bảo như thế, Từ Đan mới nhận ra được bản thân mình là ai...

"Váy... lấy cái này!"- Kim Gia Bảo bước đến gần ôm lấy vòng eo mảnh mai của Từ Đan

Thái độ vô cùng sùng nịnh như đôi vợ chồng thực sự...

Hắn thật sự mong đến ngày được nhìn cô trong bộ váy cưới thì không biết sẽ còn đẹp và lộng lẫy cỡ nào...

Ngay cả những nhân viên trong cửa hàng cũng một phen ganh tị vì thái độ quá ư là soái của Kim Gia Bảo dành cho cô.

Nhưng đối với Từ Đan thì đó cũng chỉ là một bộ phận giúp cô thực hiện được kế hoạch của mình..

"Gia Bảo, chỉ là một bữa tiệc thôi, có cần phải mua nhiều vậy không?..."- Từ Đan nhẹ giọng

"Không nhiều đâu, em xứng đáng mà..."

Ngay vào lúc Từ Đan bị Kim Gia Bảo kéo vào một cửa hàng khác thì cũng vừa vặn nhìn thấy bóng dáng của Khang Nhã Vân đang loay hoay thử đồ

Thật đúng lúc...

Từ Đan cứ thế mà hiên ngang khoát tay Kim Gia Bảo đi vào, những nhân viên ở đây ai cũng trầm trồ khen ngợi cặp đôi này...

Nhìn thấy trên tay Khang Nhã Vân cầm một cái váy màu sắc khá khó nhìn nhưng Từ Đan lại vô cùng muốn có nó. Nhất là khi nhìn thấy nụ cười của Khang Nhã Vân có vẻ rất vừa ý với nó.

"Em gặp người quen, anh ở đây đợi em!"- Từ Đan cười hiền nhìn Kim Gia Bảo

Từng bước, từng bước đi đến gần nơi Khang Nhã Vân đang đứng, trên môi nở lên nụ cười đầy âm hiểm

Khang Nhã Vân cũng có thể đã thấy được hình ảnh phản chiếu của cô gái đang tiến gần về phía mình. Chỉ là ả không nghĩ rằng cô dám xuất đầu lộ diện lại còn hiên ngang như vậy.

"Chào Khang tiểu thư... đã lâu không gặp..."

Ban đầu Khang Nhã Vân còn bất ngờ nhưng sau đó liền giả vờ vui vẻ như gặp lại bạn cũ, thân thiết ôm Từ Đan kèm theo đó là lời thì thầm vào tai.

"Cô cũng gan thật, ngang nhiên xuất hiện ở đây, không sợ Tần Triết nhìn thấy sao?"

"Có sợ cũng là cô... chứ không phải tôi!"- Từ Đan đáp trả nhẹ nhàng...

Câu nói đó như một cú đánh thẳng tâm điểm của Khang Nhã Vân khiến ả bỗng dưng biến sắc...

Con ả lui chân về sau mấy bước, ả không tin một cô gái lúc nào cũng bẽn lẽn, nội tâm như Từ Đan hôm nay lại có thể gắt đến như vậy.

"Có những thứ nếu chỉ nhìn bên ngoài thì thấy rất đẹp nhưng có vừa với mình hay không thì là một chuyện khác!"

Khang Nhã Vân gần như có thể cảm nhận được sự khác thường nơi Từ Đan, trước đây ngay cả lời mỉa mai cô cũng không dám nói.

"Con khốn! Mày muốn nói gì?"- Khang Nhã Vân như bị đập trúng đuôi mà ăng ẳng sủa lên

"Đừng nóng, tôi chỉ muốn nói cái váy đó quá nhỏ so với thân hình của cô thôi... đừng suy nghĩ quá nhiều!"

Từ Đan quay đầu bỏ đi nhưng liền đó lại quay sang nhắc nhở nhẹ một câu nữa đầy thâm ý...

"Cường cầu vô ý, cho dù cô có cố gắng cỡ nào thì không vừa vẫn là không vừa!"

Sáng khoái bước ra ngoài với nụ cười không một mảy thân thiện. Ngày hôm nay ông trời cũng khiến cho cô gặp được Khang Nhã Vân ở nơi này thì đồng nghĩa với việc trả thù Tàn Triết là chuyện sớm muộn

Kim Gia Bảo đối với Từ Đan là sự ôn nhu nhẹ nhàng và sủng nịch đến tận mây xanh, bởi hắn đã thề rằng sẽ mang cho cô những thứ tốt đẹp nhất và làm cô hạnh phúc nhất...

- "Em thấy đói bụng quá... hay là chúng ta đi ăn gì đó đi!"

Cả hai cứ như thế vui vẻ trở ra... mặc cho nữ nhân kia đang vô cùng tức giận mà xé rách cái váy khiến nó trở thành phế phẩm

Trong đầu Khang Nhã Vân suy nghĩ không biết bao nhiêu thứ hỗn loạn, ả sợ... ả sợ Từ Đan sẽ cướp mất Tàn Triết...

- "Không... tiện nhân... mà không có quyền giành Tàn Triết... không..."

Lái xe một mạch thẳng về khách sạn, nơi mà ả và Tàn Triết ở trong mấy ngày du lịch tại thành phố này.

Vừa vào đến đã nhìn thấy Tàn Triết đang ngồi đắm chiêu trên ghế, tay còn cầm tấm ảnh của Từ Đan...

- "Triết..." - Khang Nhã Vân khẽ gọi...

Tàn Triết không hề vội vã hay sợ hãi mà chỉ chậm rãi úp tấm ảnh xuống mặt bàn rồi tươi cười nhìn Khang Nhã Vân như không có chuyện gì.

Mặc dù cảnh tượng này Khang Nhã Vân đã thấy không ít lần nhưng ả vẫn cố tự nhủ với lòng rằng chỉ là Tàn Triết tình cảm phong phú.

- "Tối nay đi dự hội thảo, anh có thể cho em theo cùng không?" - Khang Nhã Vân cố nhẹ giọng

Tàn Triết khẽ nhíu mày, hẳn thật sự không muốn có bất kì sự vướng bận nào...

- "Em không phải không biết, quy tắc của anh là không mang theo nữ nhân đi dự tiệc mà..."

Khang Nhã Vân biết chứ, biết rõ quy tắc của hắn chứ... nhưng thực chất quy tắc là không dẫn vợ theo chứ những cô gái khác thì hắn tha hồ ôm ấp vui vẻ.

Ngay cả điều này mà ả vẫn tự cho rằng chỉ là Tàn Triết muốn bảo vệ ả. Xem ra thật sự Khang Nhã Vân đã bị Tàn Triết khiến cho ngu muội...

- "Hay là anh tranh thủ về sớm được không? Xong tiệc là về ngay với em?"

- "Được rồi, được rồi... anh hứa..."

Hắn nhếch môi một cái ôm lấy Khang Nhã Vân vào lòng, trong đầu hắn suy nghĩ gì thì có trời mới biết.

Con cáo già như hắn mỗi khi nhẹ giọng thì chỉ có sự nguy hiểm rình rập chứ chẳng có gì tốt lành

Nếu hạng mục tối nay hắn có được thì Khang Diệp sẽ nằm gọn trong tay hắn. Rồi từ từ sẽ là Kim Phát, Tiêu Văn Nam...

- "Nhã Vân, em có tin trên đời này có chuyện người giống người không?"

Câu hỏi của Tàn Triết khiến Khang Nhã Vân một lần nữa sắc mặt tái nhợt... ý của Tàn Triết là gì? Có phải hắn đã biết được gì về sự tồn tại của Từ Đan rồi không...

- "Tin chứ... có thể lắm... có người giống gần như hoàn toàn... nhưng sao anh lại hỏi vậy?" - Khang Nhã Vân run rẩy

- "À không, chỉ là anh thắc mắc thế thôi..."

*****

Buổi tiệc đêm đó nhanh chóng được diễn ra, tất cả những doanh nhân nổi tiếng cũng đã xuất hiện gần như đầy đủ. Chỉ còn thiếu mỗi đại diện của tập đoàn Kim Phát và Tàn Thị...

Khoảng sân rộng có thảm cỏ xanh mướt làm dịu nhẹ không gian nơi đây, thảm đỏ được trải dài từ tiền sảnh ra đến khuôn viên bên ngoài tạo sự uy nghiêm.

Các nhà báo cũng thủ sẵn máy ảnh chờ đợi hai nhân vật quan trọng nhất xuất hiện...

Vừa lúc đó bên ngoài phía sân có một chiếc Roll-Royce Phantom Series II đỗ đến. Màu đen bóng sang trọng của nó đang khiến tất cả mọi người chuyển ánh nhìn vào...

Tất cả mọi người dường như đang nín thở chờ đợi nhân vật nào sẽ xuất hiện bên trong chiếc xe đó.

Cuối cùng thì cũng đã có người xuất hiện, một nam nhân tây trang lịch lãm màu đen tuyền, mái tóc được cắt tỉa thời thượng càng khiến vẻ hoà hoa, phong nhã của hắn được tôn lên bội phần.

Tiếp theo đó là đôi giày cao gót được tỉ mỉ đo ni từng chút sao cho thật vừa vặn với người mang xuất hiện. Dần dần là gương mặt xinh đẹp được trang điểm nhẹ nhàng lộ diện.

- "Đó có phải đại thiếu gia tập đoàn Kim Phát không? Thật sự rất điển trai..."

- "Còn cô gái kia là ai vậy nhỉ?"

- "Thật xinh đẹp, quả là một đôi trời sinh..."

Biết bao nhiêu lời bàn tán cũng như thì thầm khen ngợi dành cho hai nhân vật bí ẩn kia

Từ Đan cũng là lần đầu đứng trước bao nhiêu con người như thế này, lần đầu tiên cô thấy có nhiều người đang nhắm thẳng ống kính về cô như vậy...

- "Em đã sẵn sàng chưa?" - Kim Gia Bảo thẳng lưng đưa tay mình ra

- "Anh nghĩ em có thể nói chưa sao?"

Nụ cười của Từ Đan cũng như đáp án cho thấy rằng cô đã thật sự sẵn sàng...

Cánh tay thon thả của Từ Đan khoát vào tay Kim Gia Bảo vô cùng tinh tú, từng bước đi trên thảm đỏ.

Ngay lúc cô vừa xuất hiện đã thu hút biết bao nhiêu ánh nhìn. Đó không phải vì trước kia Từ Đan không đẹp mà là do cô sống quá đơn giản, bản tính ôn nhu, trầm tĩnh lạnh nhạt cũng phần nào khiến cô không có nhiều điều kiện nhìn thế giới bên ngoài...

- "Kim thiếu gia, đây có phải là vợ sắp cưới của anh không?"

- "Hai người đã dự định khi nào sẽ tiến hành hôn lễ?"

- "Kim thiếu gia, anh có nghĩ hạng mục lần này sẽ thắng được không?"

Biết bao nhiêu câu hỏi mà các nhà báo liên tục đặt ra để hỏi suốt cả đoạn đường hắn và cô bước đi. Nhưng hắn cũng chỉ đáp lại là cái mỉm cười chào hỏi rồi nhanh chân đi vào bên trong...

Vừa vặn lúc đó là hai nam nhân cũng nói bước đằng sau. Những ống kính kia lại quay mũi sang phía hai nam nhân tuần mỹ kia.

Một người mang vẻ đẹp bí ẩn đầy thâm hiểm cùng gương mặt lạnh lùng bước đi, bộ tây trang xanh biển của hắn đang nổi bật toàn bộ nơi đây.

Phía sau là một nam nhân khác không kém cạnh, môi bạc luôn cười rất tươi nhưng mấy ai biết đằng sau nụ cười đầy là cả một con cáo gian xảo...

- "Tần Tổng, anh có nghĩ rằng hạng mục lần này sẽ thuộc về mình không?"

- "Tần Tổng có thể cho biết mối quan hệ giữa anh và Khang tiểu thư không..."

- "Tần Tổng... Tần Tổng..."

Hắn đã chán ngấy với những câu hỏi vô vị này, tất nhiên hạng mục lần này thuộc về hắn rồi. Thừa thôi.

Đôi chân mày kiếm uy nghiêm khẽ nhíu lại, hắn cứ đứng đung như thế mà tiến bước vào bên trong đại sảnh.

Nhưng điều khiến hắn chú ý nhất là tấm lưng trần trắng nõn phía trước mắt mình. Đầu đó hình ảnh người vợ quá cố của hắn đang ẩn hiện nơi đó.

Hắn cứ ngẩn ngơ mãi cho đến khi Kim Gia Bảo xoay người lại nhìn hắn và cô gái kia cũng vậy...

- "Tần Tổng lâu quá không gặp!" - Kim Gia Bảo giả là vui mừng

Ngay lúc này đây Tần Triết chỉ nhìn thấy trước mắt là một mảng mờ mịt. Cô gái kia có dung mạo quá giống vợ của hắn. Đôi mắt... đôi mắt đó chính là thứ mà hắn khó có thể nào quên được

Ngay cả Hạ Trác Minh cũng khá bất ngờ về sự xuất hiện của Từ Đan tại nơi này, càng bất ngờ hơn là cô đi cùng Kim Gia Bảo

- "Tần Tổng??" - Kim Gia Bảo gọi lại một lần nữa...

Bây giờ Tần Triết mới lấy lại được ý thức, đưa tay ra bắt chào với Kim Gia Bảo nhưng mắt vẫn thủy chung nhìn vào Từ Đan

Kim Gia Bảo khẽ nhếch môi vì nghĩ rằng Tần Triết đang mê mẩn sắc đẹp của cô.

"Xin giới thiệu với anh đây là Từ Đan, bạn gái cũng là vợ tương lai của tôi!"

Đôi đồng tử đen láy giãy nở cực độ nhìn Từ Đan như không tin điều hần vừa nghe được là sự thật.

Hần trên thương trường tự tin, quyết đoán bao nhiêu nhưng giờ đây là cứng đờ cả người không nói được lời nào...

"Tần Tổng, đã lâu không gặp... anh vẫn khoẻ chứ?"

Từ Đan nhếch nhẹ môi hồng, đối với cô giờ đây kẻ đứng trước mặt không còn là chồng mình nữa mà là một con ác quỷ mang đầy tham vọng...

Chính hần là kẻ cướp đi tất cả của cô, từ tình yêu, thanh xuân, đến cả đứa con bé nhỏ vô tội vạ của cô.

Hạ Trác Minh càng không ngờ Từ Đan lại có thái độ thần nhiên chào hỏi như thế, đáng lý ra cô nên sợ hãi mới đúng chứ...

"Đan Đan..."- Tần Triết khẽ gọi.

Kim Gia Bảo cũng ngỡ ngàng không kém, hần không nghĩ rằng Từ Đan lại có thể quen biết và khiến cho Tần Triết đóng băng như thế. Rốt cuộc giữa họ có mối quan hệ gì?

Bàn tay Tần Triết đang xiết chặt bàn tay Từ Đan, hần thật sự rất muốn ôm ngay cô vào lòng, cảm nhận mùi hương tự nhiên từ cơ thể của cô

Kim Gia Bảo khá sốt ruột khi thấy lực xiết của Tần Triết mỗi lúc một mạnh nên liền đó cất tiếng làm giảm bớt đi sự căng thẳng

"Hai người quen nhau sao?"- Kim Gia Bảo ngu ngơ

Hạ Trác Minh đứng bên ngoài có vẻ như khó chịu lắm nhưng khi nghe câu hỏi ngu ngốc đó của Kim Gia Bảo thì không nhin được mà cười khẩy.

"Tất nhiên là quen, mà còn rất thân nữa là..."

Từ Đan vẫn cứ thế vui vẻ gật đầu cười tươi nhìn Hạ Trác Minh cứ như là chẳng hề gì.

"Tôi nghe nói Tần Tổng đây sắp lấy vợ, chúc mừng anh!"

Câu nói đầy mỉa mai từ Từ Đan khiến tâm can Tần Triết đau nhói từng cơn. Hần trăm tính ngàn tính cũng không tính được đến một ngày mình có thể gặp lại vợ mình tại đây.

Nhưng bất quá hai người lại trở nên vô cùng xa lạ...

"Đan Đan... em..."- Tần Triết như muốn nói gì đó nhưng Từ Đan đã vội cắt lời

"Tần Tổng, tôi nghĩ là anh nên chú tâm vào hạng mục lần này... đừng để trượt mắt... bởi vì Gia Bảo cũng hứa rằng đây là món quà anh ấy tặng cho tôi!"

Kim Gia Bảo mặc dù chưa hiểu vấn đề giữa hai người này là gì nhưng nếu Từ Đan đã nói vậy thì hần nhất định phải đạt được hạng mục này.

"Xin phép!"

Từ Đan vô tình rút nhẹ bàn tay mình lại, khoát lên tay Kim Gia Bảo mà bước đi... để lại đây Tần Triết với mớ xúc cảm hỗn độn

Hần chưa bao giờ nhìn thấy nét mặt đầy sự thách thức của cô như thế. Cũng không bao giờ hần nghĩ đến việc có một ngày cô lại dùng ngữ điệu đó mà nói chuyện với hần

Với cái khí chất cao cao tại thượng đó của hần thì tuyệt đối là không được phép như thế. Hần nhất định không cho cô toại nguyện. Bằng mọi giá hạng mục này là của hần.

Cuộc hội thảo diễn ra vô cùng gay gắt và hồi hộp bởi sự tranh đấu giữa hai tập đoàn danh tiếng nhất cả nước.

"Gia Bảo, nhường cho hần đi!"- Từ Đan khẽ thì thầm bên tai Kim Gia Bảo

"Nhưng ông nội kỳ vọng rất nhiều vào hạng mục lần này!"- Kim Gia Bảo có vẻ không hài lòng với điều Từ Đan muốn

"Phải để hần đắc thắng một lần, còn về phần ông nội thì anh cứ yên tâm đi..."

Từ Đan không hề biết ngay lúc này đây gương mặt cô thánh thiện đến mức động lòng người như thế nào nhưng cô biết rõ nhất nội tâm cô đang muốn gì.

Kim Gia Bảo mặc dù rất muốn chứng minh cho ông nội mình thấy được bản thân không phải là phế sai. Hần cũng có thể lấy được vinh dự về nhưng lần

này hẳn quyết định tin vào Tử Đan.

Vào phút cuối cùng của cuộc biểu quyết thì Kim Gia Bảo đã cố tình không nâng mức giá để Tần Triết có thể đường đường chính chính đứng đầu hạng mục.

Ánh mắt Tần Triết đến bây giờ vẫn còn thủy chung nhìn Tử Đan... trong đầu hẳn lại âm thầm đánh giá cô. Những thứ mà trước đây hẳn chưa một lần nhìn kỹ thì hôm nay đã được cô phơi bày...

Hắn lần này nhất định phải hỏi cô cho ra lẽ, tại vì sao suốt hai năm nay cô trốn chạy hắn, tại sao cô lại không chết?

Nhưng Kim Gia Bảo cứ như một con kỳ đã không lộ cán đường, ngay cả muốn nói chuyện riêng tư với cô cũng là một vấn đề khó.

"Em xin phép một lát!"- Tử Đan nhẹ nhàng lễ phép cúi chào

Kim Gia Bảo đang cùng một số doanh nhân đứng trò chuyện nên cũng qua loa gật đầu..

Vừa vặn Tần Triết nhìn thấy bóng lưng Tử Đan hướng về nhà vệ sinh nên hắn cũng nhanh chân đuổi theo.

Ngay vào lúc Tử Đan bước vào bên trong định đóng cửa lại thì có một bàn tay rất nhanh lách vào làm vật cản

"Tần..."

Tử Đan chưa kịp kêu lên là đã bị bàn tay đó bịt chặt miệng lúi vào trong... bây giờ đây cho dù Tử Đan có vùng vẫy đi chăng nữa cũng không thể thoát với diện tích nơi đây chỉ vừa đủ cho hai người...

Tần Triết khẽ thì thầm bên tai Tử Đan với âm thanh vô cùng ám muội...

"Ai cho em dùng thái độ đó với tôi?"

...

..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tử Đan biết sức mình muốn trốn chạy hay phản kháng cũng chỉ là lực bất tòng tâm, chỉ còn cách hạ đẳng một lần cho hắn biết đau mà buông ra.

Nhanh chóng co chân góc 90 độ nhắm thẳng hạ bộ Tần Triết mà lên gối.

Đúng như Tử Đan dự đoán hẳn thật sự đau đớn ôm lấy đùi quần, sắc diện đỏ như Quan Công.

"Tử Đan...."- Hắn trừng mắt, nghiêng răng

Tử Đan cười khẩy một cái mang đầy sự khinh bỉ nhìn Tần Triết mặc dù đầu đó trong thâm tâm vẫn còn một chút đau lòng.

"Tần tổng, anh nên biết rằng giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa. Tôi có thể kiện anh tội cưỡng bức!"

Bước nhanh ra khỏi phòng vệ sinh, Tử Đan không muốn thêm một giây một phút nào đối diện với tên cầm thú này. Bởi cô thật sự sợ...

Cô sợ bản thân mình không thể kiềm chế được mà mũi lòng, vì dấu sao đây cũng từng là người mà cô dành cả thanh xuân để yêu thương và hy vọng...

Tần Triết cũng đã qua cơn đau nơi hạ bộ, hắn cố gắng đứng dậy... nặng nhọc cất lời.

"Đan Đan..."

"Anh im đi! Anh không có tư cách gọi tôi như thế!"- Tử Đan vừa nghe hai từ Đan Đan phát ra từ miệng của Tần Triết là lửa hận sôi sục

Tần Triết cũng biết bản thân mình mang lỗi lầm, nên nhẹ giọng đổi cách xưng hô. Hắn bỗng dưng cảm thấy ở nơi Tử Đan có sự khác lạ... cứng cỏi hơn trước đây rất nhiều

- "Từ Đan... hơn hai năm qua... lúc nào anh cũng nhớ đến em!"

- "Nhớ tôi? Ha ha ha ha nhớ tôi? Tàn triết! Anh đừng quên ngày hôm đó anh tàn nhẫn như thế nào khi nhốt tôi ở căn nhà đó! Anh đừng quên anh ra lệnh cho những tên đó... "

Nói đến đây Từ Đan bỗng khựng lại, bàn tay sờ lên cái bụng mảnh khảnh của mình... từng giọt lệ rung rung hồi ức lại cái ngày kinh hoàng đó

- "Con tôi... anh có biết ngày hôm đó chính anh đã ra tay giết chết đứa con của mình. Đứa con mà tôi dự định sẽ tạo cho anh sự bất ngờ nhưng rồi thì sao? Anh tàn nhẫn lắm... Tàn triết cả cuộc đời Tô Từ Đan này sẽ không tha thứ cho anh... không bao giờ!"

Bây giờ đây mấy ai nhìn thấy được nơi Tàn triết cũng rơi vài giọt lệ đau thương. Đúng!

Là hân! Chính hân đã gián tiếp giết chết đứa con bé nhỏ của mình, Từ Đan hận hân cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng điều khiến hân bất ngờ nhất là sự mạnh mẽ cùng thái độ quật cường của Từ Đan. Thứ mà chưa bao giờ hân nhìn thấy trước đây.

- "Từ Đan... anh xin lỗi... anh xin lỗi..."

Tàn triết nắm lấy cánh tay Từ Đan lôi về phía mình, ôm lấy cô vào lòng...

Hân lại một lần nữa cảm nhận được mùi hương lá trà nhàn nhạt từ cơ thể và mái tóc của cô. Mặc dù hương nước hoa lẩn át nhưng đâu đó phảng phất mùi hương mà hân đã bấy năm gần bó...

Nhưng rồi bỗng dưng đồng tử hân giãn nở cực độ. Gương mặt từ đỏ hồng chuyển sang tái xanh...

- "Em..."- Hân thờ không ra hơi nhìn Từ Đan

- "Tàn triết! Ngày hôm nay tôi phải trả thù cho Đinh Hựu Phong, cậu Phi và cả sinh linh bé nhỏ mệnh yếu của tôi!"

Từ Đan lạnh lùng đến vô tình, câu nói thập phần sát khí... ngay cả cây dao trong tay cũng được cô mạnh dạn rút ra khỏi người Tàn triết.

Bàn tay cô nhuộm đầy máu tươi từ bụng Tàn triết nhưng cô không hề có chút hoảng sợ. Ngược lại như có một thế lực nào đó đang mạnh mẽ thúc giục Từ Đan giết chết tên lòng lang dạ thú này...

- "Em... em và Đinh Hựu Phong..."- Tàn triết môi tái nhợt cô gắng bịt chặt vết thương...

- "Ha ha ha ha... anh thấy sao hả? Hơn hai năm bị tôi lừa dối anh cảm giác như thế nào? Nói cho anh biết... tôi và Đinh Hựu Phong còn có với nhau một đứa con gái! Còn anh... mãi mãi tuyệt tử tuyệt tôn!"

Ngay vào lúc Từ Đan thần trí hỗn loạn, giờ cao con dao cầm trong tay định đâm thêm vào Tàn triết một lần nữa nhưng cánh tay đã bị ai đó nhanh chóng giữ chặt.

- "Từ Đan... em điên sao?"

- "Buông ra! Hôm nay tôi phải giết tên cầm thú này!"

Từ Đan hét lớn, bao nhiêu đau khổ, uất ức cô dồn nén bấy lâu nay đều đem trút hết vào nơi Tàn triết...

Con chó nếu dồn nó đến đường cùng thì cũng có ngày nó quay lại mà cắn. Huống chi hết lần này đến lần khác Tàn triết hại người thân của cô.

Cùng lúc đó Hạ Trác Minh chạy đến, nhìn thấy tình cảnh vô cùng hỗn loạn trong nhà vệ sinh thì lo sợ vô cùng.

Hân nhanh chóng bước vào, Tàn triết đang ôm một bụng đầy máu yếu ớt... còn Từ Đan hung hăng cầm cây dao nhỏ nhưng vô cùng sắc bén đang bị Kim Gia Bảo khống chế.

- "Từ Đan... em làm gì vậy?" Hạ Trác Minh khẩn trương đỡ lấy Tàn triết

- "Làm gì? Anh nghĩ tôi đang làm gì? Hân trả thù cho cha mẹ hân thì tôi trả thù cho chồng con tôi! Năm xưa hân như thế nào dồn tôi vào chỗ chết thì hôm nay Tô Từ Đan này sẽ trả lại hân tất cả!"

- "Em điên rồi sao? Tàn triết cũng là chồng em mà!"

- "Chồng sao? Ha ha ha ha chồng sao? Anh có thấy trên đời này có người chồng nào lấy vợ chỉ vì muốn trả thù gia tộc chưa? Anh có thấy người chồng nào cho người cưỡng bức vợ mình rồi cùng tình nhân vui vẻ chứng kiến chưa?"

Kim Gia Bảo mơ hồ không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra với Từ Đan nhưng hân biết cô đã chịu cú sốc rất lớn mới dẫn đến sự phản nộ điên cuồng ngày hôm nay.

Điều làm hấn hoang mang nhất đó chính là biết được Tàn Triết là chồng của Tử Đan...

"Hạ Trác Minh... anh cũng như hấn! Đồng hội đồng thuyền, cá mè một lứa... chuyện của Đinh Hựu Phong cũng do bàn tay anh sắp đặt!"

Tử Đan kích động dữ dội, chưa bao giờ lửa hận trong lòng cô lại trào dâng mãnh liệt đến thế! Cô hận bản thân mình yếu ớt không đủ mạnh mẽ để thoát khỏi vòng tay của Kim Gia Bảo mà đến bên kia giết chết hai tên khốn đó.

"Tử Đan... cái chết của Đinh Hựu Phong không liên quan đến Tàn Triết!"- Hạ Trác Minh bất mãn

"Anh im đi! Đừng xảo biện! Tô Tử Đan tôi sai lầm nhất chính là quá tin tưởng các người... tôi..."

Ngay vào lúc Tử Đan không thể khống chế được bản thân mình nữa thì Kim Gia Bảo đã đập vào gáy cô một cái không quá mạnh như đủ khiến cô tạm thời ngừng kích động mà ngất đi.

Kim Gia Bảo bế Tử Đan định đi ra ngoài thì Tàn Triết bấy giờ mới gắng gượng lên tiếng...

"Kim Gia Bảo... anh... muốn đưa... đưa Đan Đan... đi đâu?"

Ngay cả đứng hấn đứng còn không vững, tay vẫn còn cố định nơi vết thương, môi tái nhợt vô cùng yếu ớt nương theo lực đỡ của Hạ Trác Minh hoàn toàn...

"Tôi sẽ không cảm thù như anh làm hại cô ấy đâu!"

Kim Gia Bảo không nói quá nhiều rồi lạnh lùng bước đi về phía cổng sau của nơi này. Hấn không muốn dư luận báo chí đưa tin rùm beng làm ảnh hưởng đến danh tiếng hấn cũng như Tử Đan.

Nơi đây Hạ Trác Minh cũng khấn trương đưa Tàn Triết ra cửa sau chạy thẳng đến bệnh viện...

Máu của Tàn Triết bây giờ thấm ướt cả cái áo sơ mi trắng... trông kinh dị vô cùng...

Nhưng trước khi hấn mất đi ý thức chìm vào hôn mê thì còn cố gắng dặn dò Hạ Trác Minh một câu...

"Bảo... bảo vệ cô ấy..."

*****

Tử Đan được Kim Gia Bảo đưa về tiệm bánh Xán Xán, nơi đó đầu sao cũng là nhà của Tử Đan, hơn nữa còn có má Lâm chăm sóc có thể sẽ an tâm hơn.

Cùng lúc đó má Lâm đang đi đi lại lại trước cửa, chẳng hiểu vì sao má Lâm lại nhanh chóng nhận được tin tức như vậy...

Vừa nhìn thấy Tử Đan được Kim Gia Bảo bế xuống xe thì bà lập tức chạy đến

"Sao lại ra nông nổi này?"- Má Lâm khấn trương

"Cô ấy chỉ ngất thôi, chúng ta vào trong đi..."

Kim Gia Bảo cẩn thận đặt Tử Đan lên giường, cảm nhận đầu tiên của hấn là sự xót xa trong lòng

Nhìn cô gái bé nhỏ nhưng đầy nghị lực và mạnh mẽ đang trở nên yếu ớt nằm thờ nhè nhẹ, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng khả ái..

Bàn tay Kim Gia Bảo không tự chủ được mà đưa lên khẽ vuốt...

"Con bé đã phải chịu uất ức nhiều rồi... bây giờ nó hành xử như vậy cũng khó trách!"

Má Lâm thờ dài đầy đau xót, đứa con gái bé nhỏ của bà đã rất mạnh mẽ để vượt qua rào cản đau đớn trong tình yêu nhưng rồi lại bị Tàn Triết tước đi hi vọng...

Bà cũng đã kể lại cho Kim Gia Bảo nghe về sự uly khuất suốt mấy năm nay của Tử Đan... bà không muốn đứa con gái khờ này của bà phải mang hận mãi trong lòng..

Ít ra vẫn nên có người cùng nó san sẻ...

"Má Lâm... thì ra suốt hơn hai năm nay Tử Đan phải chịu không ít đau khổ..."- Kim Gia Bảo buồn buồn cất lời...

"Ay... ngày hôm nay may nhờ có con kịp thời ngăn cản... nếu không thì..."

Đầu đó trong ánh mắt cũng như lời nói và cử chỉ của bà rất lạ. Dường như có điều gì đó đang muốn che giấu...

Nhưng nếu bà muốn giấu thì hẳn cũng không muốn biết làm gì...

"À phải rồi... con có đói không? Ăn tí gì đi..."- Má Lâm hào ý mời hẳn ra ngoài

"Dạ con không đói... con muốn ở đây đợi em ấy tỉnh lại!"- Kim Gia Bảo bi thương nhìn Từ Đan.

"A vậy thì ra đây... ra đây ta kể cho nghe chuyện về Từ Đan..."

Có vẻ như má Lâm đang không thích sự hiện diện của Kim Gia Bảo trong căn phòng này? Hoặc cũng có lẽ chỉ là má Lâm hào ý muốn để Từ Đan yên tĩnh nghỉ ngơi...

Kim Gia Bảo cũng không suy nghĩ quá nhiều, cũng bởi cho dù có biết được má Lâm muốn gì thì hẳn cũng không muốn cản trở.

Hắn vui vẻ ra ngoài, cẩn thận đóng kín cánh cửa phòng lại... trước khi rời đi còn ngoái đầu lại nhìn Từ Đan một lần nữa như muốn kiểm tra an toàn rồi mới đóng cửa đi ra...

Má Lâm làm một ít thức ăn nhẹ cho Kim Gia Bảo rồi cùng nhau ngồi ngoài phòng khách trò chuyện...

Bên trong căn phòng thoang thoảng hương lá trà nhẹ cùng ánh đèn vàng mờ ảo đủ để nhìn thấy quang cảnh xung quanh phòng.

Từ trong tủ quần áo của Từ Đan bước ra một nam nhân

Khoát trên người cái áo có mũ che đầu, nam nhân đó chậm rãi từng bước tiến đến bên giường, nơi đang có một cô gái xinh đẹp nằm thờ ờ...

Bàn tay nam nhân đó áp lên má của cô gái, ngón cái nhẹ di chuyển lên đôi mắt đang nhắm chặt... vuốt ve...

"Em ngốc lắm..."

Bỗng dung mi mắt cô gái đó nhẹ lay... có vẻ như cô đang dần hồi tỉnh... ngay vào lúc nam nhân đó định đứng dậy rời đi thì bàn tay cô gái yếu ớt níu lại...

"Hạ Phong... có phải anh không?... anh về thăm em đúng không?"

Cô gái mờ ảo cho rằng mình đang nằm mơ bởi vì nam nhân này mang dung mạo quá giống Đinh Hạ Phong... nên cô không muốn người này bỏ đi nhanh như vậy...

Nam nhân vừa nghe đến đó là trái tim quặn thắt... đã lâu rồi hẳn không được gần cô đến như vậy... đã lâu rồi hẳn không được nắm bàn tay cô... đã lâu rồi hẳn không được ôm cô...

"Là anh..."

Đôi mắt mờ mịt đọng nước...

Cả hai gần nhau nhưng chẳng dám làm gì quá phận cho thỏa nỗi nhớ...

"Em biết là anh... em biết là anh mà... anh đừng đi... dù là trong mơ cũng đừng đi... hãy để em được nắm tay anh lâu một chút nữa..."

Từ Đan yếu ớt khẽ mấp máy môi, ngay cả bây giờ cô không biết phân biệt đâu là thật, đâu là mơ...

"Được... anh không đi... anh vẫn ở đây... với em!"

Nam nhân cố nén sự ghen ngào nơi cổ họng nhưng không sao ngăn nổi nước mắt đang tuôn trào...

"Hạ Phong... em nhớ anh lắm... nhớ anh nhiều lắm..."

"Anh cũng vậy... anh cũng nhớ em... nhớ em nhiều lắm..."

"Hạ Phong... anh biết không... hôm nay em đã trả thù cho anh rồi..."

Nam nhân đó cắn chặt môi cố gắng giữ bình tĩnh... không cho tiếng nấc ghen ngào phát ra... bàn tay hắn lại nhẹ nhàng đặt lên má của Từ Đan

"Đan Đan... em đừng khóc như vậy... đừng trả thù nữa... có được không? Em cứ bình yên sống và nuôi dưỡng Xán Xán thật tốt... như vậy anh đã mãn nguyện rồi!"

"Hạ Phong..."- Từ Đan đau lòng

Bàn tay cô nắm lấy bàn tay nam nhân đó mà xiết chặt...

Đến khi nam nhân đó biết mình không thể ở lại thêm được nữa mới vội vàng nói lời từ biệt

"Anh phải đi rồi... em ở lại ngoan ngoãn... nghe lời anh... đừng làm những chuyện khờ dại như vậy... anh không... anh không an lòng"

Từ Đan hoảng sợ....

Vừa mới gặp chưa được bao lâu lại phải chia xa... cô không muốn..

Đây là mơ... cô chưa muốn thức dậy... cô muốn ngủ thêm nữa để có thể nhìn thấy Đinh Hựu Phong..

"Không... anh đừng đi... làm ơn.... đừng bỏ em... đừng bỏ em một lần nào nữa hết..."- Từ Đan nước nở

Mặc dù không muốn nhưng nam nhân đó cũng đành phải cắn răng mà gỡ tay Từ Đan ra, nhảy khỏi cửa sổ mà chạy đi...

Ở nơi đây Từ Đan vẫn còn chưa lấy lại ý thức còn mơ hồ cho rằng đây là một giấc mộng không ngừng gọi với

"Hựu Phong... đừng đi mà.... Hựu Phong... đừng bỏ em... Hựu Phong..."

Tiếng gào nước nở đầy ai oán của Từ Đan đã đến tai của hai người ngồi bên ngoài. Cả hai nhanh chóng chạy vào...

Nhìn thấy Từ Đan gào khóc thê lương thì hơn ai hết má Lâm là người hiểu rất rõ...

Kim Gia Bảo cũng tan nát tâm can...

Hắn vừa đau lòng vì cô đang khóc và còn đau lòng hơn là người cô nhắc đến chính là Đinh Hựu Phong..

"Đan Đan... có anh... có anh ở đây.."- Hắn dịu giọng

*****

Hạ Trác Minh lao xe như tên bắn đến thẳng bệnh viện..

Hắn cũng chẳng thèm nói cho Khang Nhã Vân biết bởi vì hắn không muốn nhìn thấy bộ mặt giả tạo đó

Nhưng chẳng hiểu vì sao con ả bất tin rất nhanh, ngay khi đưa Tần Triết vào cấp cứu thì ả đã nhanh chóng có mặt...

"Trác Minh... anh ấy sao rồi?"- Khang Nhã Vân khẩn trương..

"Mới vào cấp cứu... chưa biết ra sao!"

Hạ Trác Minh đáp lời với thái độ vô cùng chán ghét...

Khang Nhã Vân cũng thừa biết lý do vì sao Gân Triết phải vào đây và cũng thừa biết Hạ Trác Minh không vừa mắt ả. Nhưng biết làm sao? ả là Tần phu nhân tương lai cơ mà...

"Tại sao lại ra nông nổi này chứ..."- Khang Nhã Vân đau lòng

"Do ân huệ của cô ban đó Khang tiểu thư! Biết điều thì cứ về ngay đi! Giả tạo!"

Hạ Trác Minh càng nhìn càng thấy Khang Nhã Vân vô cùng chướng mắt... năm ấy cũng chính vì ả mà Từ Đan mới ra nông nổi này...

Sự việc ngày hôm ấy cũng chính là do Khang Nhã Vân cố tình bảo Tần Triết sai Hạ Trác Minh đi làm việc nên không thể kịp thời ngăn cản

Ả làm sao không biết Hạ Trác Minh cũng có tình cảm với cô gái gốc gác quê nhà Tô Từ Đan kia...

"Hạ Trác Minh, cậu cũng nên ăn nói tử tế một chút! Tôi đâu sao cũng sắp là vợ của Tần Triết... là cấp trên của anh!"- Khang Nhã Vân mỉa mai

Nhưng Hạ Trác Minh cũng chẳng phải dạng thương hoa tiếc ngọc nên đối với những con đàn bà giả tạo như Khang Nhã Vân thì chẳng có gì cần phải kiêng dè

"Muốn tôi tử tế? Được! Đợi khi nào cô Từ thì tôi đi tế!"

"Anh!!!!...Hạ Trác Minh... anh đừng quá lộng hành! Nên biết thân phận mình là ai!"

"Câu nói này tôi dành cho cô mới phải... mang ả đi! Nhốt kĩ trong phòng! Chưa có lệnh của tôi không ai được thả ra!"

Hạ Trác Minh oai phong ra lệnh cho bọn vệ sĩ lôi Khang Nhã Vân đi...

Tất nhiên là à chống cự quyết liệt, miệng la hét không ngừng...

"Buông ra... các người nhận tiền của ai... có biết tôi là ai không hả? Buông ra...."

Tiếng la hét càng lúc càng nhỏ dần... Hạ Trác Minh hừ lạnh một cái rồi chậm rãi ngồi xuống chờ đợi...

Hắn bỗng nhớ đến hình ảnh ban nãy...

Đôi mắt trong veo lúc nào cũng long lanh như những giọt sương mai của Tử Đan lại biến đổi đến không ngờ...

Những tia máu mang theo từng giọt lệ bi thương mang đầy phần uất hận rõ lên trong đôi mắt cô.

Bàn tay có vẻ như trước đây rất yếu ớt mà hôm nay có thể kiên cường cầm chặt con dao còn đâm thẳng vào bụng Tần Triết...

Quả thật sau hơn hai năm gặp lại, điều ấn tượng nhất mà hắn nhìn thấy ở cô là sự mạnh mẽ đến vô tình...

Chưa bao giờ hắn có cảm giác khao khát xen lẫn sợ hãi cô như lúc này...

Đèn báo hiệu của phòng cấp cứu vụt tắt, Bác sĩ cùng các y tá từ từ bước ra ngoài

"Bác sĩ... bạn tôi sao rồi?"- Hạ Trác Minh khẩn trương

"Cậu yên tâm, vết thương đã được xử lý kịp thời... cũng may là cậu đến kịp lúc chứ nếu để lâu hơn một tí e là sẽ nguy hiểm đến tính mạng..."

"Cảm ơn bác sĩ... tôi vào thăm được chứ?"

"Được rồi... nhưng anh cẩn thận kẻo ảnh hưởng vết thương..."

Hạ Trác Minh chạy ngay vào trong, nhìn thấy Tần Triết đang yếu ớt thở trên giường, hai mắt nhắm chặt, môi tái nhợt không có dấu hiệu gì là người sống.

Mọi chuyện tạm thời đã ổn, bây giờ điều quan trọng nhất là đợi Tần Triết tỉnh lại và điều quan trọng thứ hai là giải thích cho Tử Đan biết cái chết của Đinh Hựu Phong không hề liên quan đến Tần Triết.

*****

Hai hôm sau

"Cậu ổn chứ?"- Hạ Trác Minh lo lắng

Tần Triết nhẹ gật đầu...

Chỉ mới hai ngày trôi qua, vết thương mới được xử lý chưa kịp lành mà Tần Triết đã vội lên máy bay sang Dubai.

Bởi vì hạng mục lần này hắn rất cần có nó để khẳng định cương vị. Bất chấp vết thương khâu chưa bao lâu đã phải quay về công việc.

"Phía chính quyền nói sao?"- Tần Triết lạnh lùng cất tiếng

"Hạng mục lần này là thứ mà bất kì công ty nào cũng khao khát, chắc chắn sẽ bỏ ra không ít để có được. Nhưng mọi thứ đã nằm trong tay chúng ta!"- Hạ Trác Minh vẫn là một thân cận tâm phúc

Tần Triết gật gù một vài cái rồi thật lâu mới cất lời hỏi thêm

"Cô ấy... sao rồi?"

"Mấy hôm nay tiệm không có mở cửa, nhưng Kim Gia Bảo thường hay lui tới..."

"Ừ.... "

Thái độ thờ ơ và lạnh lùng của Tần Triết giờ đây cũng khiến Hạ Trác Minh lo lắng. Thà là hắn cứ thâm hiểm như mọi ngày.

Ít ra còn dễ chịu hơn...

"Cậu định sẽ làm gì?"- Hạ Trác Minh là kẻ mà có mắt tinh tường nhất. Hắn có thể biết Tần Triết đang suy nghĩ gì...

"Liệu mình có nên.... yêu lại từ đầu không?"

...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hạ Trác Minh trở mắt ra nhìn...

"Cậu điên sao? Đừng quên giữa cậu và Tử Đan hiện tại đã có khoảng cách rất lớn! Hơn nữa thù càng thêm thù... cậu nghĩ cô ấy sẽ chấp nhận sao?"

Tần Triết nhìn xa xăm với đôi mắt đầy nỗi ưu tư...

Điều đó hẳn biết, có đôi lúc hẳn thật sự muốn buông bỏ tất cả để trở về với cô nhưng lại bị sự kích động xung quanh làm ảnh hưởng nên đã gây nên có sự hôm nay.

Kẻ tạo nghiệp là hẳn!

"Điều tra con bé chưa?"- Hẳn lạnh lùng

"Rồi! Đích thực đó là con gái của Đinh Hựu Phong! Đinh Xán Xán"

Lại một lần nữa Tần Triết rơi vào trầm tư...

Có vẻ cho đến bây giờ hẳn mới hiểu được cái cảm giác bị người mình yêu thương lừa gạt là như thế nào.

Chẳng những vợ hẳn không chết mà còn bên ngoài cùng người đàn ông khác và có với nhau một đứa con.

Nếu chỉ nhìn từ một phía có thể sẽ thấy rằng Tử Đan là loại đàn bà trác nết, thủ đoạn... nhưng nếu quan sát toàn bộ sự việc thì mới nhận biết được rằng bao lâu nay Tử Đan đã phải khổ sở như thế nào.

"Tần Triết! Cậu đừng nói sẽ..."- Hạ Trác Mịn có vẻ khá hoảng sợ

"Cậu biết nên làm gì rồi đó! Mình không muốn giữa mình và Tử Đan có bất kì chướng ngại nào!"

Đôi mắt Tần Triết loé lên tia âm hiểm vô cùng...

"Nhưng nó còn quá nhỏ...."

Ngay cả một kẻ máu lạnh vô tình như Hạ Trác Minh còn không dám nghĩ đến việc này.

Ấy vậy mà Tần Triết lại...

"Trác Minh! Chẳng lẽ ngay cả cậu cũng muốn nhìn Tử Đan suốt ngày bên cạnh thằng nhãi họ Kim đó?"

Bao nhiêu sự tàn nhẫn của Tần Triết hôm nay để dùng vào mục đích là có lại được tình cảm hay đơn giản chỉ là thể xác của cô.

Hẳn bất chấp thủ đoạn để đạt thành mục đích thì cũng phần nào có thể hiểu được hẳn kì vọng bao nhiêu vào Hạ Trác Minh...

"Cậu điên thật rồi Tần Triết! Con bé còn chưa tròn tuổi mà cậu nhẫn tâm vậy sao?"

Tần Triết dời tầm mắt nhìn Hạ Trác Minh, càng lúc nó lại càng trở nên sắc bén và lạ kì...

"Cậu không làm... thì tôi làm!"

*****

Đã là ngày thứ ba Tử Đan không mở cửa tiệm, mọi thứ đang chìm dần trong sự lạnh lẽo. Kim Gia Bảo nhiều lần đến tìm nhưng cô đều tránh mặt.

Có vẻ như Tử Đan cũng áy náy về việc làm của mình.

Lợi dụng tình cảm của Kim Gia Bảo để thực hiện mục đích của mình là điều mà Tử Đan thật sự là bất đắc dĩ.

Cô không còn cách nào khác nhanh hơn được nữa. Cũng bởi vì biết được ngày hôm đó có sự xuất hiện của Tần Triết nên cô cũng đã chuẩn bị sẵn một cây dao nhỏ bên người.

Cho đến hôm nay Từ Đan vẫn còn ám ức vì chưa thể giết chết Tần Triết đêm đó

Ngoài đường trời đổ cơn mưa rất lớn, mọi người ai ai cũng vội vã chạy thật nhanh để mau chóng về nhà hoặc tìm chỗ nấp.

Nhưng chỉ riêng một cô gái lặng lẽ bước đi trong mưa...

Từng giọt... Từng giọt thấm đẫm xuyên qua lớp vải quần áo đến da thịt, thêm cả tiết trời se lạnh thế này càng khiến con người ta càng thêm cô đơn.

- "Không sao chứ?"

Từ Đan ngẩng mặt lên nhìn người vừa che dù cho mình, nhưng rồi đôi chân mày khẽ nhíu lại. Kẻ này cô không muốn gặp...

- "Không cần anh quan tâm!"

Từ Đan lạnh lùng gạt phăng cánh tay của hắn để né tránh, cô không cần sự giúp đỡ từ kẻ đã hạ nhục danh dự cô.

Tên xấu xa họ Tiêu đó có thể sai vặt, có thể ra lệnh, có thể chèn ép cô bao nhiêu cũng được nhưng hắn không có cái quyền sỉ vả, hạ thấp thanh danh người khác như vậy.

Tiêu Chính không mấy bất ngờ với thái độ phũ phàng của Từ Đan bởi lần trước hắn đã chứng kiến sự kiên cường nơi cô. Nhưng cái mà hắn không nghĩ đến là cũng có lúc cô yếu mềm như bây giờ...

- "Ai ai cũng tìm cho mình một chỗ trú mưa, sao cô lại không?"- Tiêu Chính nhanh chân đuổi theo

Hắn vẫn kiên quyết che dù cho cô và cùng cô bước đi dưới mưa...

- "Chuyện của tôi, không cần ông chủ Tiêu quan tâm!"

Từng câu từng chữ từ Từ Đan đều có chứa vũ khí, sức sát thương khá cao...

Tuy nhiên không phải vì một vài phiền phức nhỏ như vậy mà ảnh hưởng đến việc "hường thụ" tạo hoá thiên nhiên của Từ Đan...

- "Dẫu sao cô cũng từng là nhân viên của tôi! Quan tâm một chút cũng không mất quá nhiều thời gian!"- Tiêu Chính vẫn mặt dày đi theo

Bây giờ đây Từ Đan cảm thấy rất lười nói chuyện, nhất là nói với những kẻ này... cái cô cần là sự yên tĩnh...

Nhưng dường như Tiêu Chính vẫn không hề cảm thấy nản lòng... hắn vẫn cứ thế mà đi tiếp bên cạnh Từ Đan mặc cho cơn mưa có vẻ nặng hạt hơn rất nhiều

- "Chuyện hôm ở hội thảo..... cô..."- Tiêu Chính áp úng

Đêm hôm đó nếu nói đúng thì hắn đã tận mắt chứng kiến tất cả. Từ cuộc trò chuyện của Từ Đan và Tần Triết cho đến nhát dao đó...

Hắn lại càng không nghĩ rằng một cô gái yếu đuối, trói gà không chặt như Từ Đan lại có thể ra tay như thế...

Càng bất ngờ hơn nữa là mối quan hệ giữa Từ Đan và Tần Triết cùng những uẩn khúc phía sau cuộc hôn nhân đầy nước mắt đó...

Từ Đan nghe đến đây thì lửa hận trong lòng dâng lên cao. Nhắc đến là tức...

- "Tốt nhất là anh nên tránh xa tôi ra nếu không muốn có kết cục như Tần Triết!"

Dồn nén bao nhiêu sức lực mà thẳng thừng quát Tiêu Chính, đẩy mạnh hắn sang một bên rồi nhanh chân bước vội...

Mọi chuyện sẽ không có gì xảy ra nếu chiếc xe hơi kia không lao đến...

- "Từ Đan!!!!"

*****

Trong căn phòng sang trọng của khách sạn, Khang Nhã Vân ngồi trên chiếc giường to lớn kèm theo đó là cái điện thoại đang có hình ảnh của một vụ tai nạn...

- "Mẹ kiếp! Vậy mà vẫn không giết được!!!"

Rồi bỗng nhiên con ả điên tiết ném cái điện thoại đó thật mạnh vào tường khiến nó vỡ vụn...

Kế hoạch này lập ra là muốn giết chết Từ Đan, ả không muốn vì cô mà khiến Tần Triết quên đi sự hiện diện của ả.

Ngày cưới gần kề, thủ tiêu Từ Đan là điều mà Khang Nhã Vân cho rằng là tốt nhất...

Nhớ lại hôm đó, con ả nghe lén được Tần Triết cùng Hạ Trác Minh trò chuyện về kế hoạch quay về với Từ Đan.

Mấy ai biết được vào giây phút đó Khang Nhã Vân đã có bao nhiêu đau khổ, một lòng một dạ yêu thương Tần Triết, bất chấp mọi thủ đoạn để có được trái tim của hắn nhưng rồi thì sao?

"Tô Từ Đan, đáng lẽ năm đó tao nên giết mày!"

Khang Nhã Vân nghiêng răng ken két, tấmgrap trải giường nhăn nhúm, nhàu nát bởi bao nhiêu sự căm phẫn của ả dồn đến

Đáng lẽ năm đó ả không nên quá xem thường Từ Đan, đáng lẽ năm đó ả nên tuyệt tình một chút đưa cô đi một đoạn...

Từ bên ngoài Tần Triết cũng vừa từ Dubai trở về, hắn mệt mỏi bước vào...

Vừa vận nhìn thấy cái điện thoại vỡ tan tành dưới nền đất...

Nhưng bây giờ đây hắn lại không buồn cất lời thăm hỏi, chỉ tiện tay vứt cái cà vạt lên giường..

Khang Nhã Vân vô cùng lo lắng với thái độ và cử chỉ thờ ơ của Tần Triết. Chính vì thế mà Khang Nhã Vân nhận thức được rằng tình hình bây giờ đang rất không ổn cho bản thân.

"Anh về sao không cho em hay?"- Khang Nhã Vân nhẹ nhàng bước đến ôm lấy eo Tần Triết...

Hắn chán nản... nhưng vì mục đích thì hắn cần phải tỏ ra dịu dàng với Khang Nhã Vân

"Anh sợ em phải vất vả thôi... "

Thật tội cho Khang Nhã Vân mặc dù biết đó là lời nói dối nhưng vẫn cố tự nhủ bản thân rằng Tần Triết đang lo lắng cho mình.

Chưa bao giờ Khang Nhã Vân lại sợ mất hắn đến như thế, càng lúc nỗi lo sợ trong ả càng cao...

"Sắp đến ngày cử hành hôn lễ... anh có cảm thấy vui không?..."

Khang Nhã Vân cố ép sát cơ thể mình để cảm nhận hơi ấm từ Tần Triết... nhưng sao chỉ một mảng lạnh lùng...

Tần Triết bấy giờ mới chậm rãi quay đầu nhìn lại... mặt đối mặt với Khang Nhã Vân...

"Anh nghĩ... hôn lễ của chúng ta nên hoãn lại!"

Điều này có vẻ như Khang Nhã Vân đã biết trước nên một chút bất ngờ cũng không có.... nhưng trái lại ả không hề phản ứng tiêu cực mà vui vẻ chấp nhận...

Bởi ả biết cho dù có phản đối, có làm gì đi chăng nữa thì cũng không thể lay chuyển quyết định của Tần Triết.

Chỉ còn cách âm thầm phá hỏng...

"Không sao đâu anh... có phải công ty mới còn nhiều việc không? Nếu vậy thì anh cứ lo cho công việc đi..."- Khang Nhã Vân cười dịu

Nhưng mấy ai biết đằng sau nụ cười đó là cả một âm mưu thâm hiểm

Tần Triết vẫn còn nghĩ rằng Khang Nhã Vân ngu ngốc....

Hắn vô cùng hài lòng với những nữ nhân phục tùng mình...

"Ngoan... ngày mai em sắp xếp trở về thành phố A đi!"

"Tại sao? Tại sao em lại phải trở về?"- Khang Nhã Vân bất ngờ...

"Em quên mất Khang Thị sắp là của chúng ta sao? Em phải thay anh lo liệu mọi thứ chứ... chẳng lẽ em không muốn?"

"Không... Không... Triết... em muốn... em muốn..."

Khang Nhã Vân bỗng chốc lại rụt rè, lo sợ... ngày thường ả có bao nhiêu thâm độc nhưng chỉ khi đối diện với Tần Triết thì lại dịu dàng như mèo con...

- "Vậy thì tốt, anh muốn trước ngày thành hôn thì Khang Thị là của chúng ta... có được không?"

Thì ra thủ đoạn của Tần Triết là mượn tay Khang Nhã Vân để chiếm đoạt Khang Thị. Hắn không tiện ra mặt nên để Khang Nhã Vân đại diện. Đúng thật là một công đôi chuyện...

Khang Nhã Vân nhìn thẳng vào mắt Tần Triết nhẹ gật đầu... trong lòng ả từ lâu đã nguyện rằng chỉ cần là Tần Triết muốn thì ả đều sẽ làm mọi thứ để có được...

Và rồi Tần Triết nhận được một cuộc gọi bí ẩn nào đó... chỉ vồn vện 3 giây đã khiến hắn phải tức tốc bỏ đi...

Chỉ qua loa nói rằng công ty có việc gấp cần giải quyết...

Khang Nhã Vân bỗng dưng cảm thấy bản thân mình trống rỗng...

Ả thất thần ngồi phịch xuống đất, ôm đầu khóc thét...

- "Tại sao??? Tại sao mày không chết? Tại sao mày vẫn còn muốn tranh giành Tần Triết với tao... con khốn... mày là con khốn... áaaaaaaa"

*****

Kim Gia Bảo đã mấy hôm rồi không nhìn thấy Từ Đan, bao nhiêu lo lắng đều khiến hắn phân tâm không thể nào tập trung vào công việc...

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa...

- "Vào đi!"

Kim lão gia từng bước chống gậy đi vào, mấy hôm nay nhìn thẳng cháu nội đích tôn của mình lúc nào cũng thất thần thì cũng đủ hiểu lý do vì sao....

Ông không hề ngăn cấm tình yêu giữa Từ Đan và Kim Gia Bảo... đối với ông chuyện môn đăng hộ đối chỉ là tập tục cổ hủ..

Bởi vì thời trai trẻ ông đã phải hi sinh mối tình đẹp của đời mình chỉ vì gia đình họ Kim quan trọng bốn chữ "môn đăng hộ đối". Cũng bởi thế mà ông không muốn cháu mình phải chịu khổ...

Nhưng ngặt nỗi... thân phận của Từ Đan quá phức tạp... hơn nữa ông còn biết được cô lợi dụng Kim Gia Bảo để trả thù đó là điều khó chấp nhận được.

- "Là nội sao?"- Kim Gia Bảo buồn buồn

- "Không là ta thì còn là ai?"- Kim lão gia cười hiền

Ông bước đến gần hơn thì nhìn thấy trên bàn của Kim Gia Bảo có chai rượu đang uống dang dở...

- "Con lại uống rượu à?"- Ông lo lắng

Kim Gia Bảo nhìn chai rượu rồi cười khẩy vài tiếng...

Đúng vậy.... hắn lại uống rượu...

Người khiến hắn bỏ rượu là Từ Đan nhưng người làm cho hắn quay lại cũng chính là Từ Đan...

- "Con còn biết làm gì hả nội..."

Hắn lại cầm lên tu một hơi nữa...

Kim lão gia mặc dù lo lắng nhưng ông không vội ngăn cản, bởi ông biết càng ngăn cấm thì hắn lại càng muốn làm...

- "Con không tìm con bé để nói rõ sao?"- Kim lão gia nhẹ nhàng ngồi bên cạnh

- "Có chứ... con có tìm chứ... nhưng cô ấy tránh mặt con. Cô ấy không muốn gặp con... nội nói đi... có phải Từ Đan ghét con lắm không?"

Hơi thở nồng nặc mùi rượu, tay chân quờ quạng, lời nói không hề biết suy nghĩ là biểu hiện của Kim Gia Bảo hiện giờ

Đã là ngày thứ 3 hắn như thế này...

Nhưng có vẻ người đau lòng nhất là Kim lão gia. Ông đang vô cùng vui mừng khi đứa cháu nghịch của mình đang bắt đầu có tinh thần phấn đấu làm việc và rồi bùm một cái... tất cả đều trở về ban đầu...

- "Gia Bảo... ngày trước khi con ngỏ lời yêu con bé... con có biết sự thật này không?"

Kim Gia Bảo chậm rãi lắc đầu... đúng thật hẳn chỉ có thể điều tra được đến chuyện Tử Đan là vợ của Đinh Hựu Phong còn những việc trước đó thì lại không có thông tin.

Dường như tất cả đã bị phong tỏa...

"Trong chuyện này giữa con và Tử Đan không ai có lỗi cả... có chăng là do hận thù làm lu mờ tất cả nên dẫn đến có sự này..."

Đúng vậy...

Bởi hận thù làm lu mờ đi những thứ tình cảm tốt đẹp... cũng bởi thế mà Tử Đan phải chịu đau khổ suốt mấy năm trời...

"Ông nội... người hãy dạy cho con phải làm gì đi... tình cảm con dành cho Tử Đan là thật. Con thật sự muốn chăm lo cho mẹ con cô ấy..."

Nhìn Kim Gia Bảo đáng thương thấy rõ...

Nhưng biết làm sao khi Tử Đan không dám đối mặt với hắn...

"Đứa cháu ngọc của ta... chuyện tình cảm đâu phải cứ nói là được. Cái con cần là chứng minh cho Tử Đan thấy được rằng bản thân con có thể đủ tài giỏi để lo được cho con bé... chứ không phải ngồi đây uống rượu rồi năn nỉ ta phải làm như thế nào!"

Lời nói của Kim lão gia vô cùng có sức thuyết phục. Ý của ông là muốn Kim Gia Bảo biến đau thương thành ý chí. Phấn đấu để có thể chứng minh cho mọi người rằng bản thân hắn không còn là đại thiếu gia ăn chơi lêu lộng nữa...

"Được! Kể từ hôm nay con sẽ cho Tử Đan thấy được bản thân con dư sức có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy..."

Kim lão gia cười cười rồi vỗ vai khích lệ tinh thần của Kim Gia Bảo mặc dù trong lòng ông có chút gì đó buồn buồn

"Cuối cùng vẫn là vì Tử Đan chứ không phải vì lão già này.... thằng bất hiếu!"

*****

Trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc khử trùng, các bác sĩ đang tận lực ra sức cho một ca tai nạn giao thông nghiêm trọng...

Nạn nhân nhập viện trong tình trạng dần mất đi ý thức, khắp cơ thể trầy xước nhưng nặng nhất đó chính là chân của nạn nhân có thể sẽ tàn phế suốt đời...

Nhưng điều đó chẳng liên quan gì đến nam nhân đang nằm thoải mái tận hưởng trên giường, hai chân lảnh lặt rung rung có vẻ thích thú lắm...

"Vui lắm sao?"- Tử Đan ngồi bên cạnh nhíu mày...

Cũng chính vì hắn ra tay nghĩa hiệp nhanh chóng ôm lấy cô tránh sang một bên nên mới thoát chết trong gang tấc.

Nhưng đổi lại là cánh tay của hắn bị trật, phải băng bột dưỡng thương một thời gian...

"Không... không vui!!!"

Tiêu Chính vội thu lại nụ cười nhưng chẳng bao lâu lại hí hửng cười tiếp...

Bởi hắn biết Tử Đan sẽ vì biết ơn mà không bỏ mặc hắn...

Như thế hẳn sẽ có nhiều thời gian bên cạnh cô hơn và có dịp để nói lời xin lỗi...

"Nhĩ Tinh đang trên đường tới đây!"- Tử Đan lạnh lùng cất lời

"Thì sao?"- Tiêu Chính ngu ngơ

"Thì tôi có thể đi về chứ sao? Chẳng lẽ ở lại đây chăm sóc cho anh? Điên khùng!"

Bây giờ đây Tiêu Chính mới ngó ra rằng mình đã đánh giá sai về Tử Đan. Cô thật sự không còn như trước nữa...

Có lẽ quá nhiều chuyện ập đến phần nào biến đổi tính cách cũng như con người của cô...

"Tôi đã cứu cô một mạng vậy mà có thể vô tình vậy sao?"- Tiêu Chính nhăn nhó

Nhưng Tử Đan vẫn giữ thái độ không mấy thân thiện đó mà nhìn hắn...

"Đối với người khác thì tôi sẽ ở lại, còn với anh thì miễn bàn!"

Từ Đan đứng dậy bỏ ra ngoài, bây giờ đây điều cô cần là sự hiện diện của Nhĩ Tinh... chưa bao giờ cô mong mỏi như thế

Và tất nhiên điều đó trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của Tiêu Chính. Bây giờ hẳn lại thăm cầu khẩn cho Nhĩ Tinh ăn trúng gì đó bị đau bụng hay té gãy tay gãy chân gì đó càng tốt...

Tiêu Chính trong phòng âm thầm lấy điện thoại ra bấm bấm... thao tác nhanh nhẹn vô cùng... mà điều quan trọng đó chính là cánh tay bị bó bột đang cầm điện thoại...

Sau khi nhấn tin xong hẳn lại cất đi, nhìn ra cửa gọi với...

"Từ Đan... tôi khát nước quá...."- giọng điệu có vẻ như bị thương lắm

Từ Đan dẫu lạnh lùng đến mấy cũng không thể bỏ mặc ân nhân của mình được nên cũng cố bấm bụng mà đi vào..

"Tôi khát... "

Từ Đan cũng tốt bụng rót cho hẳn ly nước nhưng có điều là nước cao hơn 60 độ thôi..

Tiêu Chính giật giật cơ mặt, không ngờ cô gái này lại thâm hiểm như vậy... biết rõ hẳn chỉ còn một tay lại đưa nước nóng như thế...

"Sao không uống?"- Từ Đan mong chờ

Tiêu Chính lắc đầu cười xoà...

"Nhìn thấy cô là hết khát luôn rồi!"

Mặc dù là nói đùa nhưng hẳn biết đó là điều thật tâm... không hiểu sao khi nhìn thấy Từ Đan là hẳn lại cảm nhận được có một luồng sinh khí nào đó truyền đến... khiến tinh thần phấn chấn hẳn...

Cùng lúc này Nhĩ Tinh vừa tung tăng đi đến, sự hiện diện của Nhĩ Tinh là niềm vui của Từ Đan nhưng là nỗi thất vọng của Tiêu Chính

"May quá! Chị đến rồi!"- Từ Đan bây giờ mới cố gắng gượng nở nụ cười xã giao

Nhĩ Tinh tươi cười gật đầu, bước đến cạnh Từ Đan

"Chị xin lỗi Từ Đan nhưng ba chị ở Mỹ đang trở bệnh, chị không thể ở lại đây chăm sóc Tiêu Chính được!"

Lời nói của Nhĩ Tinh như đang đẩy Từ Đan vào hố sâu tuyệt vọng. Những tưởng sẽ có thể thoát khỏi tên đáng ghét này nhưng nào ngờ

Tiêu Chính thì khỏi phải nói rồi, mừng còn không kịp nữa là... hẳn chưa bao giờ cảm thấy biết ơn cậu của mình như thế... bệnh thật đúng lúc...

"Nhĩ Tinh... cậu ba hiện giờ ra sao rồi?"- Tiêu Chính giả vờ quan tâm

Làm sao Nhĩ Tinh không biết đằng sau sự quan tâm đó là một bầu trời giả tạo. Hẳn còn không mừng rỡ nữa đi..

"Vẫn chưa kết luận được. Em cần bay sang đó gấp!"

"Vậy em đi nhanh đi!"

Nhĩ Tinh nhận thấy sự phũ phàng này lập tức âm thầm cấu vào tay Tiêu Chính một cái rõ đau...

Quay sang Từ Đan, nắm lấy tay cô đầy hi vọng

"Em có thể giúp chị được không? Chị chỉ tin tưởng mỗi em thôi!"

Mặc dù rất muốn nói không..

Nhưng khi suy nghĩ lại thì dẫu sao đây cũng là ân nhân đã cứu mình một mạng. Vậy nên bỏ ra một tí công sức xem như trả ơn vậy.

"Thôi được rồi... chuyện này cứ để em lo... chị sang đó chăm sóc bác đi!"

Bất đắc dĩ lắm Từ Đan mới gật đầu chấp nhận, tuy nhiên không vì vậy mà cô bỏ qua cho Tiêu Chính... càng nhìn hẳn cô lại càng thêm ghét. Chẳng hiểu sao ông trời lại phú cho hẳn dung mạo tuấn mỹ nhưng lại khó ưa đến thế.

Khi Nhĩ Tinh rời đi thì cũng là lúc trong lòng Tiêu Chính đang đốt pháo ăn mừng. Thì ra không phải Nhĩ Tinh không nhận được tin nhắn từ hẳn....

"Xem ra chúng ta cũng có duyên lắm nhỉ..."

Tiêu Chính gian tà nhìn Từ Đan, chân mày nhướng nhướng đắc ý.

Từ Đan chỉ hậm hực liếc xéo hắn một cái rồi bỏ đi ra ngoài...

"Này... này... cô đi đâu vậy?"- Tiêu Chính gọi với theo

"Đi tìm cái bao trùm đầu lại cho đỡ chướng mắt!"

Và thế là Từ Đan bỏ đi thật, chẳng qua cô không chịu được cái mùi ngai ngái của nơi bệnh viện nên muốn ra ngoài hít thở không khí một chút...

Con mưa vừa rồi đã để lại một bầu không khí khá mát mẻ và dễ chịu.... còn cả cái cầu vồng trên cao kia... thật sự khiến con người ta cảm thấy rất thoải mái.

Đứng trên sân thượng lộng gió, Từ Đan nhớ lại hình ảnh của mình những năm về trước. Cứ mỗi tối cô lại một mình ngồi trên sân thượng... cách hưởng thụ của Từ Đan là ngắm sao, ngắm trăng...

Khi ấy Tần Triết còn đang bên ngoài tay ôm, tay áp những cô gái xinh đẹp khác. Nào có nhớ đến cô vợ trẻ của mình đang từng phút mong chờ...

Đang miên man suy nghĩ bỗng dưng Từ Đan cảm nhận được có ai đó đang ôm cô từ phía sau....

"Em không sao là tốt rồi!"

Giọng nói này...

Từ Đan giật mình quay người lại.... người mà cô nhìn thấy không ai khác chính là Tần Triết. Người mà cô vừa nghĩ đến..

Lập tức Từ Đan đẩy hắn ra xa, chân cũng lui lại mấy bước...

"Em sao vậy? Nhìn thấy chồng mình... không vui à?"- Hắn giả vờ ngạc nhiên

Hắn đã dự đoán trước được cô sẽ hành xử như thế mà...

"Anh im đi! Giữa tôi với anh không còn gì ngoài thù hận cả! Chồng sao? Anh không xứng đáng!"- Từ Đan quát lớn

Nhưng có vẻ như Tần Triết không hề cảm thấy nóng giận bởi vì hắn có cách để Từ Đan phải phục tùng theo lệnh của hắn...

"Chắc chắn! Có phải Đinh Hựu Phong đã dạy cho em cách nói hỗn xược như thế?"

Mỗi câu nói hắn từng bước tiến về phía Từ Đan....

"Tần Triết anh đứng lại đó!"- Từ Đan biết rằng bản thân mình đã không có đường lui vì hiện tại cô đã sát mí với bức tường...

Nhưng Tần Triết sao lại để tâm với lời hăm dọa buồn cười như thế chứ, hắn chẳng những không lui bước mà còn dút hai tay vào túi quần thư thả...

Đến khi khoảng cách giữa hắn và Từ Đan chỉ còn bằng một sợi tóc thì khi đó hắn mới bắt đầu dùng ngữ điệu âm hiểm vốn có...

"Mấy năm không gặp! Em vẫn ngốc như ngày nào... "

Tần Triết cúi đầu xuống hôn lên má Từ Đan mặc cho cô đang vùng vẫy chống cự

Hắn nắm chặt cằm của Từ Đan, cố định lại một chỗ theo ý hắn...

"Tần Triết! Tiếc là hôm đó tôi không thể giết chết anh!"- Từ Đan nghiến răng

Đôi mắt cô đã long lanh đầy nước, biết làm sao khi sức cô không thể phản kháng lại...

Tần Triết cười ha hả vài tiếng rồi ghì chặt cơ thể Từ Đan sát vào cơ thể mình.... ghé tai cô thì thầm

"Là do em còn yêu anh! Em không nỡ giết chết anh..."

Bàn tay Tần Triết bắt đầu sờ soạng khắp nơi, còn Từ Đan thì nãy liệt chống cự...

"Không! Tôi không yêu kẻ lòng lang dạ thú! Anh là đồ khốn! "

"Đúng vậy! Anh là đồ khốn! Nhưng em yên tâm! Anh không thích ép buộc ai đâu..."

Hắn dần dần nói lỏng tay ra, tuy nam căn có chút khó chịu nhưng khi nghĩ đến ngày mà Từ Đan phục tùng hắn thì liền cảm thấy rất thoải mái...

Nhưng có vẻ hắn còn chưa bỏ ý định...

Rút trong túi áo ra một tấm ảnh có hình của Xán Xán cùng má Lâm đang dạo phố đưa cho Từ Đan. Hắn chậm rãi rút một điều thuốc ra châm lửa...

Bây giờ đây đối với Từ Đan mọi thứ trở nên mờ mịt... tại sao hắn lại đưa cho cô tấm ảnh này? Chẳng lẽ....

- "Em đừng sợ, anh sẽ không làm gì họ nếu.... em ngoan ngoãn nghe lời anh..." - Tần Triết đưa tay vuốt lấy gương mặt khả ái của Từ Đan

Hắn thật sự đang có âm mưu gì thì chỉ có trời mới biết. Ngay cả Hạ Trác Minh còn không thể đoán được...

- "Nếu anh dám động vào họ thì..."

Lời nói chưa dứt thì bàn tay Tần Triết đã mạnh mẽ đặt lên cổ Từ Đan...

Trên đời này chỉ có hắn uy hiếp người khác chứ không một ai có thể uy hiếp hắn.

- "Em đừng quên anh là Tần Triết! Một khi Tần Triết này muốn thì không gì là không thể! Ngay cả em cũng vậy..."

....

...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Bàn tay của Tần Triết đang theo ngữ điệu mà càng lúc càng xiết chặt cổ tay Từ Đan hơn... hắn nhìn cô với sự nhớ nhung bao ngày cùng khao khát dục vọng tuyệt đối...

Từ Đan biết bản thân mình gặp nguy hiểm nhưng má Lâm và Xán Xán còn đáng lo ngại hơn...

Cô thầm trách bản thân mình hành sự quá vội, không tính kỹ đường đi nước bước nên xảy ra có sự này. Lần này còn liên lụy đến má Lâm...

- "Tần Triết, bây giờ anh là đang muốn quay lại với tôi sao?" - Từ Đan cười khẩy

Ánh mắt Tần Triết hiện lên một tia hi vọng dù là rất nhỏ, nhưng hắn không dễ để đối phương có thể nhìn thấy được...

Tay cũng dần nói lỏng ra, hắn lần này không thô bạo cư xử với cô nữa mà là dịu dàng ôm cô vào lòng, hắn cứ thế mà tựa đầu lên vai nhẹ nhàng nói

- "Anh đã biết lỗi! Em tha thứ cho anh có được không? Chúng ta sẽ trở về thành phố A, tiếp tục cuộc sống hạnh phúc ngày trước... có được không?"

Những lời nói này nếu vào hai năm trước có lẽ Từ Đan sẽ mỉm lòng mà bỏ qua tất cả, nhưng bây giờ đã là quá muộn.

Mỗi lần nhìn đến hắn, Từ Đan lại hận!

Hận bản thân mình không đủ tuyệt tình, hận bản thân mình tại sao năm đó quá vô tri mà tin lời của hắn...

Bây giờ hắn một lời xin lỗi, một câu năn nỉ là cho qua mọi chuyện sao?

- "Không bao giờ!!!"

Từ Đan dùng hết dũng khí để nói ra, mấy ai biết cô giờ đây gần như biến thành con người khác. Nét dịu dàng thường ngày đã biến mất, thay vào đó là cô gái mạnh mẽ, kiên cường hơn rất nhiều.

Tần Triết cũng vì câu nói đó mà tức giận....

Hắn nắm chặt hai bên cánh tay của Từ Đan, đôi mắt còn hắn lên những tia máu vô cùng ghê rợn...

Đôi mắt kiên định của cô đang chăm chăm nhìn vào đôi mắt của Tần Triết như muốn ăn tươi nuốt sống... sự đau đớn ở cánh tay không đau bằng tâm can cô lúc này...

- "Bởi vì tôi không thể sống với một con thú!"

Bóp

Chính vì câu nói đó của Từ Đan đã khiến Tần Triết không thể kìm chế được nóng giận mà đã ra tay tát Từ Đan...

Ngay lúc này cô chỉ còn biết ôm lấy một bên mặt đang ẩn hiện năm dấu ngón tay đỏ bầm...

- "Anh... anh... anh không cố ý... vợ ơi... em có đau không?... là anh sai... là anh sai!"

Tần Triết bỗng dung thay đổi thái độ gần như là khác hẳn hoàn toàn. Bây giờ đây hắn lại trở nên khản trương và lo lắng cho Từ Đan vô cùng.

Vừa tát đó nhưng cũng vừa lo lắng đó... thật sự có thể nói hành vi này rất kì quái..

- "Tần Triết, năm đó anh vì Khang Nhã Vân mà hất hủi tôi đi! Để bây giờ anh quay lại đây van nài tôi? Ha ha ha ha thật buồn cười. Anh có còn nhớ những lời ngày ấy ở phòng luật sư hai người đã nói với nhau không?"

Không biết rằng Tần Triết có còn ấn tượng gì không nhưng riêng Từ Đan thì nó cứ như là một đoạn phim không ngừng lặp đi lặp lại..

Hắn thất thần im lặng không nói lời nào...

- "Để tôi nhắc cho..., anh nói rằng cứ mỗi tối nằm cạnh tôi là anh lại nhìn thấy hình ảnh bố mẹ anh kêu gào thảm thiết trong đám cháy! Ngày hôm đó anh còn khẳng định sẽ đưa tôi xuống dưới đó hầu hạ cha mẹ anh... còn..."

- "Em đừng nói nữa... anh xin em đừng nói nữa..."

Tần Triết lập tức bịt miệng Từ Đan không cho cô một lời nào nữa thốt lên...

Những lời đó hắn đâu ngờ rằng Từ Đan nghe được....

Mặc cho cô chống cự cỡ nào đi chăng nữa thì lực đạo ở tay Tần Triết vẫn gắt gao giữ chặt....

Ngay cả Từ Đan cũng cảm thấy ở Tần Triết có điều gì đó khá bất ổn...

Nhưng cho dù bây giờ đây hắn có chết trước mặt cô đi nữa thì cũng đừng mong cô sẽ tha thứ. Bởi vì một khi cô đã dứt khoát ra đi thì đừng bao giờ mong có cơ hội quay lại.

Hắn thở gấp từng cơn, mắt cũng uơn ướt lệ... một tổng tài cao cao tại thượng như Tần Triết có lẽ chỉ rơi lệ vì mỗi Tô Từ Đan mà thôi.

- "Chẳng lẽ em quên chúng ta đã yêu nhau bao lâu, yêu nhau thế nào rồi sao?"- Tần Triết bi thương cất lời

Nhưng bây giờ đây bàn tay hắn vẫn còn giữ chặt miệng Từ Đan, căn bản muốn nói cũng khó...

Có điều dùng sức không được thì phải dùng mưu, cô biết vết thương của Tần Triết có thể là vẫn chưa lành nên cố tình dấm mạnh vào phần bụng của hắn.

Quả thật rất có hiệu quả, Tần Triết đau đớn lui chân mấy bước về phía sau vết thương ấy lại rỉ máu...

Hắn lại một lần nữa điên tiết nhìn trừng trừng Từ Đan...

- "Em dám???"

Từ Đan đã có thể thoát khỏi vòng tay của hắn dễ dàng...

- "Tất nhiên tôi dám! Năm xưa mặc cho tôi năn nỉ, gào thét, van xin cỡ nào anh cũng xem như gió thoảng bên tai. Bây giờ một câu xin lỗi muốn tôi trở về bên con thú đội lốt người như anh?... Tần Triết! Anh quá xem thường tôi rồi!"

- "Em..."- Vết thương có vẻ đã phạm đến và máu tuôn ra ngày một nhiều..

Từ Đan ngay lúc này đáng lý ra phải vô cùng hả dạ, nhưng chẳng hiểu sao tim cô lại đau quá. Đau như cái ngày hắn rời bỏ cô đi theo Khang Nhã Vân. Đau như cái lúc hắn nhẫn tâm nhìn cô bị người ta cưỡng hiếp.

Chẳng lẽ hắn nói đúng? Cô là vì còn yêu nên mới không nở thẳng tay? Cô vì còn yêu nên mới cảm thấy đau lòng?

Gương mặt Tần Triết đã tái nhợt đi...

Thật sự ngay lúc này bỗng dung Từ Đan rất muốn chạy đến mà dịu lấy hắn nhưng cứ nghĩ đến những hình ảnh quá khứ là lại phùng lên lửa hận.

- "Tứ Đan!"

Ngay lúc đó Tiêu Chính cũng vác cái tay đang bó bột của mình đến nơi, nhìn thấy tình hình thì vô cùng lo lắng. Không biết Tần Triết đã kịp làm gì cô chưa...

Tứ Đan khá ngạc nhiên vì sao Tiêu Chính lại biết cô ở đây mà chạy đến chứ?

- "Tần Triết! Anh không được làm hại cô ấy!"

Tiêu Chính ôm lấy Tứ Đan vào lòng ngay trước mắt Tần Triết, vẻ mặt Tiêu Chính ngay lúc này khá nghiêm nghị, hẳn thật sự là đang lo lắng cho Tứ Đan.

Tần Triết tuy đau đớn nhưng cũng không kém phần tức giận. Đây là vợ hắn, tên Tiêu Chính này dựa vào cái gì mà bảo hắn không được động vào? Lại còn cả gan ôm Tứ Đan??

- "Tiêu Tổng, đây là chuyện của gia đình tôi! Anh đừng nên xen vào thì hơn!"- Tần Triết cố giữ bình tĩnh

Mặc dù vết thương đang rỉ rất nhiều máu nhưng hắn vẫn cố giữ tay thật chặt ngăn không cho máu tuôn nữa.

- "Gia đình? Anh đã ly hôn với cô ấy sao có thể gọi là gia đình!"

Tiêu Chính dùng ngữ điệu khẳng khái nhất để nói chuyện với Tần Triết. Hắn đã điều tra hoàn toàn về cô và cả cuộc hôn nhân tạm bợ đầy đau thương của Tứ Đan nữa.

Cũng chính vì thế mà Tiêu Chính bắt đầu có cảm tình với Tứ Đan... hắn bỗng dưng có suy nghĩ rằng bản thân cần phải yêu thương và bù đắp cho cô nhiều hơn...

Thật sự ngay cả Tứ Đan và Tần Triết cũng khá bất ngờ vì Tiêu Chính lại biết được chuyện ly hôn giữa hai người.

- "Tứ Đan... xem ra... xung quanh em không chỉ có mỗi thằng nhãi họ Kim!"- Tần Triết mỉa mai

Hắn không nghĩ rằng cô vợ bé nhỏ của hắn lại có được nhiều sự quan tâm đặc biệt từ những kẻ khác giới như thế này...

Nhưng Tứ Đan cũng không còn vì một vài lời nói làm ảnh hưởng tâm lý, hắn muốn nghĩ sao thì nghĩ. Cô đâu có nhiệm vụ phải giải thích..

- "Anh tốt nhất nên lo cho bản thân mình đi!"

Mặc dù ngoài mặt Tứ Đan rất tuyệt tình nhưng chẳng hiểu vì sao lại thấy lo lắng cho vết thương của Tần Triết đến thế.

Nhưng vừa định xoay lưng bỏ đi thì đã nghe một tiếng phịch....

Cơ thể Tần Triết trở nên vô lực mà ngã sấp xuống đất... phần bụng đang tuôn máu rất nhiều...

- "Cấp cứu... gọi cấp cứu..."

*****

Hạ Trác Minh vừa nhận được cuộc gọi của y tá bệnh viện là liền phi ngay xe đến. Vừa đi hắn còn vừa mắng thảm tên ngu xuẩn họ Tần nào đó.

Mặc dù Hạ Trác Minh cũng có tình cảm với Tứ Đan nhưng có lẽ hắn không vì thế mà phản bội lại tình anh em của mình.

Đối với Hạ Trác Minh thì không gì có thể thay thế được tình bạn giữa hắn và Tần Triết.

Vừa bước vào phòng bệnh là đã nhìn thấy Tần Triết nằm thư thái trên giường...

Một làn khói trắng từ miệng hắn thờ ra, đôi môi bạc trở nên khô khan, tái nhợt...

- "Thật không hiểu nổi cậu! Có điên cũng đâu cần phải tự hành hạ bản thân như vậy!"

Hạ Trác Minh có vẻ khá bất mãn với độ điên của Tần Triết...

Cứ mỗi lần nhìn thấy Tần Triết hút thuốc là biết ngay hắn nhớ đến ai... bao nhiêu năm nay Hạ Trác Minh đã quá quen với vấn đề này...

Nhưng biết làm sao khi trong sự việc này Hạ Trác Minh không tiện xen vào...

- "Cậu vẫn còn giữ ý định đó à?"- Hạ Trác Minh ngồi xuống cái ghế gần đó mà chán nản hỏi

Tần Triết vẫn một mảng lặng câm... hắn lại trở về là một kẻ u ám ngày nào. Lạnh lùng và tàn nhẫn...

Hắn đang nghĩ đến chuyện gì thì chỉ có Hạ Trác Minh hiểu rõ...

- "Ayy... báo cho cậu biết. Một tập đoàn mang tên Lâm Thị đang có vị trí cao ở những hạng mục nổi tiếng khắp Đông Nam Á.!"

Tần Triết nhàn nhạt thả khói rồi ngao nghễ hỏi lại...

- "Thì sao?"

- "Chỉ cần một năm để đứng vững trong thương trường thì Lâm Thị không hề đơn giản. Và điều quan trọng nhất đó chính là nó từng là một công ty con thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Đình Phong càng trùng hợp hơn nữa là nó đã tách riêng ra trước ngày Đình Hựu Phong xảy ra tai nạn!"

Có thật là sự trùng hợp đến bất ngờ thế không?

Tần Triết bây giờ đây mới có vẻ như để tâm đến... hắn bỗng nhíu chặt mi tâm, mắt nhìn xa xăm vô tiêu cự như đang suy nghĩ điều gì đó âm hiểm lắm...

Không thể nào có chuyện trùng hợp như thế được, nhất định là phải có bàn tay con người sắp đặt và kẻ đứng sau chắc chắn là một con cáo vô cùng thông minh.

- "Trác Minh, cậu cho người điều tra cái chết của Đình Hựu Phong.. và cả Tiêu Chính nữa..."

Hạ Trác Minh mơ tựa hồ khá khó hiểu, tại sao phải điều tra Tiêu Chính? Hắn có liên quan mật thiết gì đến chuyện này sao?

- "Tiêu Chính? Tân tổng tài của tập đoàn tài chính Tiêu Nhạc?"

- "Đúng vậy!!"

Thật sự là Tần Triết đang rất muốn biết mối quan hệ giữa Từ Đan và Tiêu Chính là gì. Sẵn tiện xem thử tập đoàn Tiêu Nhạc này có thật sự là khó nuốt như trong giới làm ăn đã nói hay không.

Hạ Trác Minh sau khi nhận thấy tình hình Tần Triết đã không có gì đáng lo ngại nên đã định rời đi mua ít thức ăn cho hắn.

Nhìn bạn mình vì chữ tình mà ra nông nổi này thì Hạ Trác Minh cũng chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán.

Đi bộ dọc theo lối hành lang bệnh viện, vô tình Hạ Trác Minh nhìn thấy bóng dáng của một cô gái...

Tất nhiên là cho dù cô đứng ở mọi góc độ nào thì Hạ Trác Minh vẫn có thể nhận ra được... bởi hình ảnh cô đã in sâu vào tâm trí hắn từ rất lâu rồi...

- "Từ Đan!"- Hạ Trác Minh gọi lớn

Cô gái mang tên Từ Đan đó khẽ giật mình, chậm rãi xoay đầu lại nhìn xem ai vừa gọi tên mình...

Đến khi đụng mặt Hạ Trác Minh thì cô chỉ muốn lập tức rời đi cho xong, bởi kẻ này và Tần Triết không khác nhau là bao.... đều là những con quỷ dữ...

Liếc mắt một cái, chân nhanh bước đi tiếp không thèm đoái hoài đến người gọi mình...

Nhưng có vẻ Hạ Trác Minh rất kiên trì, hắn chưa vội bỏ cuộc mà đuổi theo...

- "Từ Đan... sao lại tránh mặt anh?"

Hạ Trác Minh nắm lấy cánh tay của Từ Đan kéo lại và giữ chặt, không cho cô chạy đi nữa...

Đôi mắt Từ Đan vẫn còn đỏ hoe vì khóc nay lại càng dữ hơn khi nhìn thấy Hạ Trác Minh.

- "Tại sao vừa gặp anh, em lại bỏ đi chứ?"- Hắn bi thương hỏi

- "Hạ tiên sinh, giữa tôi và anh không có gì để nói với nhau cả!"

Hạ tiên sinh sao?

Từ Đan gọi hắn là Hạ tiên sinh? Nghe sao mà xa lạ quá....

Nhớ lại những năm trước cô thường hay gọi hắn là Trác Minh hay có khi thân mật hơn là Minh Minh....

Từ Đan vùng tay ra bỏ đi, cô không muốn thêm một giây một phút nào nữa nhìn thấy hắn. Cô chán ghét vẻ mặt đầy giả tạo của hai con người này lắm rồi...

Bây giờ đây Hạ Trác Minh lặng im đứng ở đó...

Hắn nhìn theo bóng dáng Từ Đan dần xa khuất, bàn tay này hắn vừa được nắm lấy nhưng rồi lại bị phủ phàng hất ra...

Mấy ai biết hắn cũng đau lòng không kém Tần Triết... bởi hắn cũng yêu cô mà...

*****

Trong một căn phòng khác nơi bệnh viện này, Từ Đan có vẻ khá hơn được phần nào, tay cầm ly nước lạnh đưa cho Tiêu Chính...

"Cái này là để cảm ơn anh!"

Tiêu Chính vui mừng đón nhận, hắn vui vì cuối cùng cô cũng đã dịu dàng với mình và càng vui hơn nữa là ly nước này không nóng.

Nhưng rồi Từ Đan cũng chẳng nở được một nụ cười nào cả, cô cứ thế mà im lặng đứng dậy về hướng cửa sổ mà nhìn về phía xa xăm...

Cuộc đối thoại ban nãy khiến Từ Đan rơi vào bế tắc. Sự an nguy của má Lâm và đứa con gái bé bỏng của cô đang nằm trong tay của Tần Triết.

Cô sợ rằng tên ác ma đó sẽ làm tổn hại đến hai người, điều đó cô không bao giờ muốn... nhưng biết làm gì hơn khi ngay cả bản thân cô cũng vừa thoát chết trong gang tấc.

"Từ Đan, suy nghĩ gì mà dăm chiêu vậy?"

Tiêu Chính cũng rời khỏi giường, tiến đến đứng bên cạnh cô, hắn không vui vẻ gì khi cô buồn...

Cũng bởi thế mà hắn càng muốn ra sức che chở và bảo vệ cho cô hơn...

"Không... tôi chỉ là nhìn mây trời thôi!"

Từ Đan nhẹ lắc đầu...

Tiêu Chính đặt một bàn tay lên vai Từ Đan an ủi, hắn theo thế mà ôm cô vào lòng.

Hắn cao hơn Từ Đan cả cái đầu nên trông hai người rất đẹp đôi...

"Em có nghĩ... chiếc xe ban nãy là cố tình nhắm vào em không?"

Câu hỏi của Tiêu Chính quả thật đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Từ Đan, cô thật không nghĩ đến việc này... nhưng quả thật tốc độ của chiếc xe đó là có ý lao thẳng vào cô.

"Ý của anh là?"- Từ Đan nheo mắt nhìn

"Đúng vậy! Biển số xe là giả và tài xế đó cũng đã bị thủ tiêu một cách man rợ!"

Những lời của Tiêu Chính khiến Từ Đan khẽ rung mình, tài xế bị giết một cách man rợ cũng đủ cho thấy sự cẩn thận và không kém phần tàn bạo của kẻ đứng sau.

Thông tin mà Tiêu Chính biết được chỉ dừng tại đó bởi vì thủ hạ của hắn đã đến chậm chân một bước. Lúc phát hiện ra chiếc xe gây tai nạn thì cũng là lúc nhìn thấy tứ chi của tài xế vứt bừa bãi bên trong.

"Tần Triết!!!!"

Từ Đan cho rằng chuyện này là do Tần Triết làm... bởi vì giết người man rợ như vậy chỉ có thể là bàn tay của Tần Triết mà thôi.

"Không đâu! Anh không nghĩ là do Tần Triết!"- Tiêu Chính cũng rất hiểu chuyện

Không phải cứ nhìn thấy Từ Đan có hiềm khích với Tần Triết là châm dầu vào lửa

"Vậy theo anh thì là ai?"

"Anh cũng không biết chính xác nhưng điều anh quan tâm nhất chính là sự an nguy của em về sau! Lần này kẻ đó không giết được em nên nhất định sẽ không bỏ qua!"

Tiêu Chính nhìn Từ Đan với đôi mắt nhuốm màu yêu thương, nếu nói hắn yêu cô tha thiết là nói dối. Nhưng hiện tại bây giờ thì hắn toàn tâm toàn ý hướng về cô.

Từ Đan làm sao không biết được Tiêu Chính có tình ý với mình chứ. Nhưng cô lại không muốn biến hắn thành Kim Gia Bảo thứ hai. Cô không muốn lợi dụng tình cảm của hắn.

Vội lách người tránh né cái ôm của Tiêu Chính, cô muốn phân định rõ ràng giữa cô và hắn không thể nào tiến xa hơn được nữa...

- "Cảm ơn anh vì đã mạo hiểm cứu tôi..."

Từ Đan cho rằng Tiêu Chính sẽ đủ thông minh để hiểu được ý tứ trong câu nói này...

Đúng thật là Tiêu Chính hiểu, hiểu rất rõ nữa là đằng khác... hắn từ ban đầu cũng đã biết rằng ngày nào chưa có bằng chứng xác thực cái chết của Đinh Hựu Phong thì ngày đó hắn vẫn còn là kẻ ngoài cuộc.

Vì thế Tiêu Chính ra quyết định chọn cách an toàn nhất đó chính là...

- "Ay... bạn bè cả... đừng nói những lời khách sáo đó! Chi cần mỗi ngày đem cho anh một ly trà sữa, hai cái bánh trứng là xem như đã trả ơn anh rồi!"

Tiêu Chính nén sự xót xa của mình vào trong tâm, gương mặt vô cùng vui vẻ ấy mà lại hoàn toàn trái ngược.

Nhưng cũng may là Từ Đan cũng khá vui vẻ đón nhận... cô đang thầm vui mừng rằng thì ra Tiêu Chính chỉ xem cô là một người bạn...

- "Anh không sợ mình sau khi xuất viện sẽ mất đi về ngoài hẻo lánh sao?"- Từ Đan cố tình mĩa mai

- "Ha ha ha sao anh phải sợ, vốn dĩ anh có soái đâu??"

Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, nhưng hầu như là của Tiêu Chính, bởi vì hắn nhận thấy mỗi khi hắn cười to thì Từ Đan cũng vì thế mà cười theo..

Bây giờ đây Tiêu Chính mới ngộ ra một chân lý rằng chỉ cần nhìn thấy nụ cười của Từ Đan thì mọi thứ bên ngoài tạm thời là vô nghĩa...

*****

Tối hôm đó Từ Đan trở về nhà với tâm trạng tạm thời có phần ổn định hơn một tí. Nhưng vẫn là Tiêu Chính lo xa nên bắt taxi đưa cô đến tận nhà và dặn dò rằng đợi khi cô an toàn đi lên nhà mới được rời khỏi...

Nhưng ngay khi vừa đặt chân xuống xe thì Từ Đan lại nhìn thấy bóng dáng của một nam nhân đang ngồi thất thần trước cửa...

- "Là Gia Bảo sao?"- Từ Đan bất ngờ

Cô nhanh chân bước xuống đi đến bên cạnh nam nhân, giờ đây hắn đã ngủ gật nên không hay biết đến sự xuất hiện của cô...

Nhẹ nhàng bước đến khẽ lay người Kim Gia Bảo đánh thức hắn.

- "Đan Đan..."

Kim Gia Bảo có vẻ mệt mỏi nhìn Từ Đan với đôi mắt không thể mở to, cả cơ thể hắn bỗng dưng trở nên nặng nề...

Từ Đan cảm thấy vô cùng lo lắng nên đã đưa tay lên trán hắn sờ thử... chẳng có nóng sốt...

Nhưng mà....

Bây giờ Từ Đan nhìn kĩ lại cái áo sơ mi xanh đậm của Kim Gia Bảo đang rất ướt... trên đầu cũng bắt đầu tuôn một vài dòng máu đỏ tươi...

Là máu sao?...

- "Gia Bảo... Gia Bảo... có nghe em nói không?"

- "Đan Đan... đừng... đừng rời bỏ anh... xin em đừng rời... "

- "Gia Bảo! Gia Bảo!"

Kim Gia Bảo lịm đi... trong vô thức bàn tay hắn vẫn còn nắm chặt tay Từ Đan...

- "Không Gia Bảo? Anh đừng chết... Gia Bảo anh đừng có bẽ gì... Gia Bảo... "

Từ Đan thật sự sợ hãi, cô cố gắng lay người Kim Gia Bảo thật mạnh để tìm thêm phản ứng nhưng cơ thể hắn vẫn đơ ra đó...

Cô vừa mới từ bệnh viện trở về thật không tin rằng cô phải trở vào thêm một lần nữa và bệnh viện lại có thêm một bệnh nhân.

Bác sĩ trực ca ngày hôm nay đã có thể nhận ra Từ Đan...

- "Là cô sao?"- Vị bác sĩ bịt khẩu trang kín nửa gương mặt nhìn Từ Đan ngạc nhiên

- "Đúng vậy! Là tôi... bác sĩ... anh hãy cứu bạn tôi... anh ấy chảy nhiều máu quá..."- Tử Đan khá khẩn trương

Cô nhìn Kim Gia Bảo gương mặt tái nhợt không còn tí gì gọi là sinh khí con người nữa thì trong lòng lại khó mà diễn tả được. Dường như cô cũng đang đau lòng...

Nam bác sĩ đó nhìn Tử Đan mà lắc đầu, ngày h nay cô mang đến cho hắn ba bệnh nhân nam. Mà ai nấy cũng đều bị thương không nhẹ.

- "Đẩy vào đi!"

Tất cả bác sĩ và y tá đều đã vào căn phòng cấp cứu và đóng chặt cửa lại, để lại Tử Đan một mình ở lại đây...

Nhưng chẳng biết là do trùng hợp hay là đã được sắp đặt sẵn mà ngay vào lúc này Tần Triết đang đứng cách đó không xa và nhìn thấy tất cả.

Cô quả thật đang rất quan tâm và lo lắng cho Kim Gia Bảo...

Tử Đan ngồi đó chấp tay cầu nguyện, cô đang cầu cho Kim Gia Bảo tai qua nạn khỏi, đừng có bề gì bác trác... sẵn tiện cầu cho Tiêu Chính sớm ngày hồi phục... và cả Tần Triết...

Nhưng vào lúc Tử Đan mắt nhắm chặt thì liềm cảm nhận được trên vai mình một sự ấm áp...

- "Sao lại ngồi đây? Em không lạnh à?"

...

..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Kẻ đó không ai khác chính là Hạ Trác Minh, hắn từ xa đã nhìn thấy Tử Đan lặng lẽ ngồi, không kim được lòng mà đi đến gần...

Tử Đan không muốn trả lời nên chỉ im lặng rồi nhìn sang phía cửa phòng cấp cứu... nơi đó đang có người mà cô vô cùng lo lắng...

Hạ Trác Minh thấy được ở Tử Đan cái nhìn xa lạ cũng như thái độ hững hờ thì trong lòng lại rất xót xa...

- "Tử Đan, có phải em hận bọn anh lắm đúng không?"

Câu hỏi của Hạ Trác Minh cũng chỉ bằng thừa, điều đó là tất nhiên... chẳng ai lại có thể vui vẻ tha thứ cho kẻ đã nhẫn tâm hại chết gia đình mình cả...

Ấy vậy mà Tử Đan cũng chẳng thêm cất lời, bởi điều quan trọng nhất với cô bây giờ là sự an nguy của Kim Gia Bảo...

- "Tử Đan, em có thể nào... nghe anh nói một lần được không? Chuyện cái chết của Đình Hựu Phong..."

- "Hạ tiên sinh! Anh không cần nói nữa!"

Tử Đan quá đau đầu khi tất cả những việc này đều một lúc ập đến. Cô đã phải gồng mình gánh chịu như thế nào bọn có họ có thấu hiểu đâu...

Cho dù cái chết của Đình Hựu Phong thật sự không liên quan đến Tần Triết thì Tử Đan vẫn là hận hắn đến tận xương tủy. Bởi vì những chuyện hắn gây ra cho cô cả cuộc đời này cũng đừng mong có thể xóa bỏ...

- "Anh và Tần Triết là người như thế nào đối với tôi không còn quan trọng nữa... nhưng tôi biết rõ một điều rằng giữa tôi và các người không còn mối quan hệ gì! Làm ơn hãy để tôi yên!"

Lời nói của Tử Đan như ngàn mũi dao đâm tâm can của Hạ Trác Minh đau nhói. Hắn mang mối tình tương tư này suốt bấy nhiêu năm mà chẳng dám nói ra vì sợ nếu lỡ nói ra thì ngay cả tình anh em với Tần Triết cũng không còn...

Về phần Tử Đan thì một mảng trạng thái nặng nề... chưa bao giờ cô lại thấy cuộc sống này quá nhiều áp lực như thế... có đôi khi Tử Đan ước rằng bản thân đừng bao giờ lớn...

Để mình mãi mãi là một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên, nhận được sự yêu thương của Tần Triết và cả cái quan tâm vụng về của Đình Hựu Phong...

Nếu chẳng yêu thì sẽ chẳng có hận, chẳng đau buồn, chẳng ai có lỗi với ai và hơn nữa cô cũng sẽ không phải đau khổ đến mức này...

Cùng một lúc có đến tận mấy nam nhân bủa vây, Từ Đan không biết nên làm như thế nào...

Hạ Trác Minh biết bản thân mình không thể nói lọt tai Từ Đan nên đành đứng dậy bỏ đi. Nhưng hẳn chắc chắn một ngày tới đây sẽ không ngần ngại đi tìm cô lần nữa...

Tần Triết cũng từng bước chậm rãi trở về phòng mình... trong đầu hẳn cũng có không ít tư niệm...

Đèn báo hiệu của phòng cấp cứu vụt sáng..

Từ Đan khẩn trương chạy đến thăm hỏi...

- "Bác sĩ, bạn tôi sao rồi?"

- "Rất may là cô mang đến đây kịp thời, nếu không thì cậu ấy đã chết vì mất máu quá nhiều. Trên đầu bị một vật cứng đập mạnh nhưng không ảnh hưởng nhiều đến thần kinh. Cơ thể có một vài vết bầm..."

Nghe đến đây Từ Đan đứng không còn được vững nữa, Kim Gia Bảo không thuộc thành phần hắc đạo, lại càng không có xích mích với ai... vậy tại sao lại ra nông nổi này chứ...

Đôi chân Từ Đan không trụ vững mà chao đảo, cũng may là vị bác sĩ đó nhanh tay đỡ được...

- "Cô gì ơi... cô không sao chứ..."

Dường như Từ Đan quên mất cả ngày hôm nay cô không ăn gì... xem ra những chuyện này đã khiến Từ Đan bận tâm không ít...

Bác sĩ đó rất nhanh đã đưa Từ Đan vào phòng hồi sức, chuẩn đoán sơ bộ là cô vì đói quá nên ngất đi...

Đến khi Từ Đan tỉnh lại cũng đã là chuyện của một tiếng sau...

- "Cô tỉnh rồi?"- Vị bác sĩ đó vui mừng

Từ Đan muốn hỏi vì sao mình lại ở đây nhưng đại não lập tức truyền đến hình ảnh trước khi mình ngất đi nên phần nào đoán được lý do.

Bước chân xuống giường định bụng sẽ đến thăm Kim Gia Bảo nhưng đã bị vị bác sĩ kia ngăn lại...

- "Này... cô muốn đi đâu... ở lại đó ăn hết cháo đã..."

Từ Đan vẫn còn khá ngu ngơ bởi vì thời đại bây giờ vẫn còn bác sĩ tận tâm như thế thì quả là hiếm thấy...

Vị bác sĩ trẻ kia tận tình đem cháo đến bên cạnh giường cho Từ Đan, rồi lặng lẽ ngồi một góc nhìn cô ăn...

Cảm giác khi đang ăn mà bị người ta nhìn chăm chăm như vậy khá khó chịu, Từ Đan khẽ nhíu mày nhìn bác sĩ...

- "Cậu không có ca trực sao?"

- "Không... tôi đã tan ca từ lúc cô đến rồi..."

Bây giờ thì Từ Đan mới biết bản thân mình đã làm phiền đến người ta, đáng lý ra giờ đó cậu ấy có thể về nhà cùng gia đình nhưng Từ Đan lại năn nỉ người ta cứu mạng...

Nhưng đáng lý ra tan ca rồi thì nên đi về chứ? Sao rảnh rỗi ở lại đây mua cháo cho cô rồi còn ngồi đó nhìn? Có khi nào bác sĩ này hơi bị quá có tâm không nhỉ?

- "Tôi.... tôi xin lỗi..."- Từ Đan bẽn lèn cúi đầu

- "Xin lỗi cái gì chứ, trách nhiệm của một bác sĩ là cứu người, về trễ một tí thì có sao đâu..."

- "Vậy sao bây giờ cậu không về, cũng đã nửa khuya rồi..."

Vị bác sĩ trẻ đó gãi gãi đầu cười hiền...

- "Thì lỡ rồi cho trễ luôn, hơn nữa một vị bác sĩ đẹp trai, hào soái như tôi mà về lúc này không chừng sẽ bị người ta bắt cóc... cường bức..."

Từ Đan không nghĩ những lời nói của bác sĩ ấy khiến cho cô không tự chủ được mà bật cười. Ai đời lại tự tin thế không biết, lại còn sợ bản thân bị cường bức...

Vị bác sĩ kia ngồi đó mà nhìn Tử Đan, đây cũng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô cười kể từ lúc gặp cho đến giờ... nụ cười ấy... quá thật...

"Cô cười đẹp lắm..."

Câu nói này lại khiến Tử Đan cảm thấy ngượng ngùng, e thẹn... hai bên gò má đã đỏ ửng một tầng mây hồng...

Nhưng cô chợt nhớ lại Kim Gia Bảo không biết hiện giờ ra sao nên vội vàng muốn đi đến...

"Cô đừng lo, anh ấy đã ngủ rồi... sáng mai đến thăm cũng chưa muộn..."

Có vẻ như vị bác sĩ này có thể đọc được suy nghĩ của cô nên liền lên tiếng ngăn lại...

Mặc dù vậy nhưng Tử Đan cũng có thể tạm tin tưởng người này bởi cô biết chỉ những người xa lạ mới không hăm hại cô..

Tử Đan rút chân lại không đi nữa, bây giờ tay cô vẫn còn ôm hộp cháo nhưng lại chẳng muốn ăn...

"À phải rồi.... tôi là Cố Trạch... còn cô?"

"Tôi họ Tô, tên Tử Đan..."

*****

Cuộc trò chuyện của Cố Trạch và Tử Đan kéo dài đến tận trời sáng, đến khi ánh sáng của bình minh len lỏi xuyên qua khe cửa thì cả hai mới phát giác ra được.

Tử Đan quả thật có cảm giác rất thư giãn khi trò chuyện cùng vị bác sĩ này, từng câu nói đều có pha vào một tí hài hước. Đó cứ như là một liều thuốc tinh thần giúp Tử Đan phần nào giảm bớt căng thẳng...

Cố Trạch cuối cùng cũng chịu từ biệt Tử Đan mà lái xe về nhà...

Trên suốt quãng đường cậu lại không ngừng nghĩ đến nụ cười của Tử Đan...

Nó đẹp dịu dàng tựa như ánh nắng ban mai vậy và đây cũng là lần đầu tiên cậu thức cả đêm mà không thấy mệt mỏi...

Nếu nói yêu từ cái nhìn đầu tiên thì cũng không hẳn... nói định mệnh thì cũng có thể lắm...

Lại nói về Tử Đan thì sau khi từ biệt Cố Trạch đã đi đến chỗ Kim Gia Bảo...

Nhìn hần quần trên đầu mùng khăn trắng mà trong lòng Tử Đan lại cảm thấy xót xa... không hiểu lý do vì đâu nhưng cô có linh cảm việc này liên quan đến mình...

Ngay lúc này điện thoại của Tử Đan reo lên...

"Alo mẹ..."

"Con đã đi đâu cả đêm vậy?"

"Chuyện dài lắm mẹ ạ, lát nữa về con sẽ kể cho mẹ nghe..."

Cuối cùng thì trên đời này người quan tâm và yêu thương cô vô điều kiện nhất lại chính là người mẹ này... on nghĩa này không biết đến bao giờ Tử Đan trả cho hết

Ngồi bên giường bệnh, Tử Đan nhẹ vuốt những sợi tóc lất phất trên trán của Kim Gia Bảo, bỗng dưng nước mắt từ từ tuôn rơi...

Bao nhiêu đau khổ dồn nén, bao nhiêu hận thù cũng lâu dần tích tụ... Tử Đan có đôi lúc vì quá áp lực mà đã từng nghĩ đến việc tự tử nhưng ngay vào lúc đó thì Kim Gia Bảo luôn bên cạnh và tạo cho cô thêm động lực vậy mà cô lại phụ lòng của hắn...

"Sao em lại khóc?" - Kim Gia Bảo đau lòng khi người mình yêu rơi lệ

Tử Đan vội vàng lau đi nước mắt, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Kim Gia Bảo, chưa bao giờ cô lại có cảm giác kì lạ như thế này cả...

"Anh đi đâu mà ra nông nổi này? Tại sao ngay lúc đó không đến bệnh viện mà lại ngồi trước cửa như thế... lỡ như anh có bề gì thì sao đây hả?"

Tử Đan bức xúc nói ra những suy nghĩ trong lòng, quả thật tối qua Kim Gia Bảo đã dọa cô một phen hồn vía lên mây...

"Anh xin lỗi... chỉ là anh sợ... anh sợ mình không được gặp em lần cuối!"

Bỗng dưng Tử Đan lại trở nên khó hiểu, Kim Gia Bảo nói như thế có ý gì? Cái gì mà không gặp được lần cuối?

- "Gia Bảo... anh nói gì vậy? Không gặp được lần cuối có nghĩa là sao?"

Kim Gia Bảo không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Từ Đan mà trả lời, thật ra là hắn không biết nên trả lời cô như thế nào cho phải...

- "Tối đêm qua, khi đang lái xe đến nhà em thì gặp phải một đám thanh niên... trên tay còn cầm theo hung khí rất dữ tợn..."

- "Vậy là anh bị bọn chúng cướp sao?"

Kim Gia Bảo gật đầu, đúng thật là bị bọn chúng cướp, nhưng điều Kim Gia Bảo thấy kì lạ đó chính là nếu cướp thì tư trang tài sản đều phải lấy nhưng bọn chúng dường như có ý định muốn đánh người hơn. Sau khi xác định Kim Gia Bảo đã bất tỉnh nhân sự thì mới lái xe bỏ đi.

Kim Gia Bảo lo sợ rằng mình sẽ chết nên thay vì đến bệnh viện thì lại lết đến chỗ của Từ Đan... hi vọng sẽ gặp được cô lần cuối...

Từ Đan sau khi nghe Kim Gia Bảo kể lại đầu đuôi sự việc thì chỉ muốn đập đầu vào gối mà tự tử...

Đường đường là một đại thiếu gia oai phong lẫm liệt, thông minh, quyết đoán như hắn mà lại trở nên ngu ngốc như thế. Ai đời bị đánh đến thương tích đầy người như vậy mà không chịu đến bệnh viện...

- "Họ Kim kia, bao giờ anh mới trưởng thành đây hả?" - Từ Đan tức giận thò hông hộc

Nhưng quả thật qua lời kể của Kim Gia Bảo có rất nhiều điểm rất kì lạ... bọn chúng đích thực là muốn nhắm vào Kim Gia Bảo...

Tạm thời chuyện này cứ tạm gác sang một bên, lát nữa cô sẽ gặp Tiêu Chính để bàn bạc. Còn bây giờ là phải lo cho tên bệnh nhân ngớ ngẩn này...

Kim Gia Bảo nhìn thấy Từ Đan tức giận thì trong lòng lại không yên, nắm lấy tay Từ Đan thật chặt như sợ cô sẽ đi mất...

- "Nhờ vậy mà anh mới biết được... trong lòng em còn có anh... em vẫn còn quan tâm anh..."

Những lời nói sến súa như thế này chắc chỉ có mỗi Kim Gia Bảo dùng thôi... nhưng đó lại chính là điều mà Từ Đan thật sự cảm thấy rung động.

Đúng thật là cô lo lắng cho hắn, trong lòng cô vẫn có hắn nhưng cũng vì cảm thấy được bản thân mình không xứng đáng với Kim Gia Bảo, không xứng đáng với tình yêu của hắn nên Từ Đan mới lựa chọn cách trốn tránh...

Nhưng xem ra hiện tại... Từ Đan cũng nên thử một lần nữa với tình cảm chân thành của Kim Gia Bảo...

- "Anh đó, luôn miệng nói là thương em, thương Xán Xán, mà gặp chuyện thì lại không biết lo cho bản thân... ngộ nhỡ anh có chuyện thì ai sẽ là người lo cho em và con đây hả?"

Kim Gia Bảo ban đầu còn gục mặt xuống nghe mắng nhưng sau mấy giây suy nghĩ thì liền ngẩng mặt lên nhìn Từ Đan với đôi đồng tử giãn to...

Ngụ ý trong lời nói của cô đã quá rõ ràng rồi, đó chính là Từ Đan đã thật sự chấp nhận hắn...

Khỏi phải nói là bây giờ đây Kim Gia Bảo hạnh phúc biết chừng nào...

Hắn không thể ngồi yên được mà đứng phắt dậy, ôm lấy Từ Đan xoay vòng...

Trong cái rủi có cái may... lần này có lẽ Kim Gia Bảo nên cảm ơn bọn cướp đó vì nhờ có bọn chúng hắn mới có được tình yêu của Từ Đan...

Bên trong căn phòng tràn ngập tiếng cười hạnh phúc nhưng họ đâu biết phía sau cánh cửa là một người đang vô cùng phẫn nộ. Tay đập mạnh vào tường rồi hậm hực bỏ đi...

Kim lão gia cũng đã biết chuyện nên ra sức cho người truy tìm ra những kẻ tội đó dám động đến đứa cháu trân bảo của ông. Kim lão gia còn ra lệnh bắt sống từng tên một đem về.

*****

Từ Đan cuối cùng cũng đã có thể về nhà, nơi đây là chốn bình yên nhất đối với cô hiện tại... bởi vì chẳng có bất kì nơi nào mà mỗi khi cô đi là có người mong đợi... mỗi khi cô về là họ vui mừng chào đón...

- "Mẹ... Xán Xán... con về rồi..."

Từ Đan mệt mỏi lê bước vào trong nhà, cả ngày hôm qua không được tắm rửa nên Từ Đan cảm thấy vô cùng bức rức và khó chịu.

Hơn nữa cả đêm không ngủ thì càng đuối sức hơn...

- "Con về rồi à? Sao cả đêm không về cũng không cho mẹ hay?" - Má Lâm nhìn Từ Đan lo lắng

Bà chỉ còn mỗi đứa con này là niềm an ủi lớn nhất... bao nhiêu tình thương đều dồn vào đây mặc dù Tử Đan và bà không là ruột thịt...

Tử Đan mệt mỏi tựa đầu vào bờ vai của má Lâm thờ dài...

- "Kim Gia Bảo bị người ta cướp, đánh đến đầu bê bết máu thế mà lại không chịu đi bệnh viện mà lại đến trước cửa nhà mình... mẹ bảo có điên khùng không chứ?"

Má Lâm vừa nghe Kim Gia Bảo gặp chuyện thì cũng phần nào khản trương, bởi dẫu sao đó cũng là đại ân nhân nhà này, lại còn rất yêu thương Tử Đan...

- "Vậy nó có làm sao không? Sao mà ngốc thế không biết..."

- "Tối qua cũng may con về kịp lúc, đưa anh ấy vào bệnh viện, sáng nay Kim lão gia đến nên con tranh thủ về một chút..."

Tử Đan thờ dài đầy mệt mỏi...

- "A phải rồi... Xán Xán đã dậy chưa mẹ?"

Mấy hôm nay Tử Đan vì quá nhiều áp lực nên thời gian dành cho Xán Xán không nhiều. Đó cũng là điều Tử Đan cảm thấy có lỗi với đứa con bé bỏng của mình...

- "Con bé mới bú sữa... giờ chắc cũng đã ngủ rồi... con nít ngủ nhiều mới mau lớn..."

Tử Đan dịu dàng ôm lấy má Lâm vào lòng, nếu nhà này không có má Lâm thì không biết mẹ con cô sẽ ra sao nữa...

Nhưng sao dạo này Tử Đan có cảm giác như má Lâm đang che giấu điều gì đó bí hiểm lắm, mỗi khi Tử Đan hỏi đến thì bà đều ấp úng nói qua loa...

- "Thôi... con đi vào phòng tắm rửa đi... mẹ nấu cơm... lát nữa mang vào cho Gia Bảo..."

- "Nấu nhiều một chút mẹ ạ, con còn một người bạn nữa..."

Tử Đan mệt mỏi đi vào phòng của mình, vớ đại cái khăn rồi đi vào phòng tắm...

Đợi đến khi nước xả đầy bồn thì Tử Đan cũng đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Trong giấc mơ Tử Đan nhìn thấy cả nhà ba người đang vô cùng hạnh phúc bên nhau... nam nhân đang bế Xán Xán có dáng vóc y như Đinh Hựu Phong nhưng khi quay đầu lại thì là gương mặt của Kim Gia Bảo...

Bỗng dưng Tử Đan nhìn thấy bên cạnh là một thân hình cả người toàn máu, gương mặt dập nát be bét đưa tay về hướng của mình...

Trong giấc mơ Tử Đan hét lớn thì ở ngoài cũng là lúc cô giật mình tỉnh giấc...

Mồ hôi tuôn ra đầm đìa...

Ngay vào lúc đó điện thoại của Tử Đan cũng liên reo lên...

- "Alo... Đan Đan nghe!"

- "Em đang ở đâu?" - Là giọng Tiêu Chính

- "Ở nhà đây..." - Tử Đan ngáp một hơi dài

- "Đêm qua Kim Gia Bảo bị người ta hành hung cướp xe... em đã biết chưa?"

- "Rồi, cả đêm qua em ở bệnh viện, mới về nhà chợp mắt được một lát..."

- "Nhưng còn một việc em chưa biết..."

- "Có chuyện gì?"

- "Là anh đang rất đói, muốn mời em đi ăn trưa đây..."

Tử Đan vừa nghe đến đây thì liền thở phào một hơi nhẹ nhõm... còn tưởng có chuyện gì quan trọng xảy ra chứ...

- "Em cũng đang muốn gặp anh đây, lát nữa em mang cơm đến... đi ăn làm gì tốn kém lắm..."

- "Ok anh đợi..."

Từ Đan đặt điện thoại sang một bên, uể oải vờn vai đứng dậy...

Nhớ lại con ác mộng ban nãy...

Từ Đan thật sự không thể nào không suy nghĩ được tại sao mình lại nhìn thấy hình ảnh đó... tại sao Đinh Hựu Phong lại đưa tay về phía mình? Tại sao gương mặt của Đinh Hựu Phong lại biến thành Kim Gia Bảo...

"Đau đầu quá!!"

Má Lâm thấy Từ Đan vào phòng đã lâu mà vẫn chưa trở ra nên đi vào xem thử...

"Con gái, cơm chín rồi..."

"Dạ mẹ..."- Từ Đan cố gượng cười để má Lâm không quá lo lắng...

*****

Tiêu Chính từ lúc đập máy thì trong lòng lại vô cùng sung sướng, hôm nay hắn được Từ Đan mang cơm đến... cứ thế mà cười mỉm chi suốt...

Thủ hạ của Tiêu Chính cũng từ ban công bước vào, về mặt khá nghiêm nghị...

"Tiêu tổng, đã điều tra được kẻ chủ mưu phía sau vụ tai nạn!"

"Tốt lắm... còn vụ hành hung Kim Gia Bảo?"

"Đã giải quyết ổn thỏa, mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của chúng ta!"

Tiêu Chính giờ đây lại nở một nụ cười đầy gian tà, kế hoạch của hắn vạch ra vô cùng hoàn mỹ...

Đối với Tiêu Chính thì những thứ mà hắn muốn thì đừng hòng bất kì ai nói không...

"Tiêu tổng, còn việc dự án về khu đô thị của chúng ta đã bị tập đoàn Lâm Thị giành mất thì sao?"

Tiêu Chính mấy hôm nay cũng đau đầu vì cái tập đoàn mang tên Lâm Thị này, hầu như tất cả các công ty lớn nhỏ đều phải lép vế trước sự thông minh và khéo léo của kẻ đứng sau nó...

"Mẹ kiếp, lại là Lâm Thị..."

Đây là dự án thứ ba trong tuần mà Lâm Thị đoạt ngay trên tay Tiêu Chính. Hắn cũng rất muốn biết kẻ đứng sau là ai mà lại có thể ngang tàn như thế...

Qua điều tra thì cũng chỉ là những thông tin rời rạc không đáng tin, Lâm Thị này ban đầu chỉ là một công ty bé nhỏ chịu sự quản lý của tập đoàn Đinh Phong. Nhưng rất nhanh trước ngày tổng tài của Đinh Phong chết thì nó đã tách khỏi kịp thời.

Đề rồi giờ đây nó gần như là đứng đầu vị trí khắp Đông Nam Á. Vượt mặt cả Tần Thị, Kim Phát...

Liệu Lâm Thị này có liên quan đến Đinh Hựu Phong hay không? Vậy ai là kẻ đứng sau nó?"

"Tôi muốn một cuộc hẹn vào hai ngày tới với đại diện bên đó!"- Tiêu Chính âm trầm

"Dạ Tiêu tổng!"

Nam nhân kia cúi đầu nhận lệnh rồi rời đi nhanh chóng...

Còn lại Tiêu Chính trong phòng, hai tay vẫn hoàn toàn lạnh lẽo, nhưng chỉ khi nào có mặt Từ Đan thì hắn mới mang cái ống bột vào...

Từ ngày biết được sự thật mình trách lầm Từ Đan thì cũng là lúc Tiêu Chính nhận ra bản thân đã thích cô rồi...

Nhưng vì những ngày tháng đó Kim Gia Bảo luôn là một con kỳ đà cản mũi khiến hắn muốn tiếp cận Từ Đan cũng khó. Và rồi ông trời cũng giúp hắn, để hắn tận mắt chứng kiến sự việc hôm ở cuộc hội thảo...

Ngay từ giây phút đó hắn đã bắt đầu lên kế hoạch chiếm đoạt.

Đầu tiên là tiếp cận và tạo thiện cảm, sau đó là triệt hết tất cả những tên cản đường và Kim Gia Bảo là một minh chứng...

"Từ Đan ơi Từ Đan, Kim Gia Bảo sớm muộn gì cũng theo cha mẹ nó. Làm sao có thể lo lắng cho em? Chỉ có anh thôi... chỉ có anh thôi ha ha ha ha..."

Cả căn phòng chỉ duy nhất một mình Tiêu Chính, hắn đang tự độc thoại... nhìn vào cánh tay lạnh lẽo của mình mà cười ha hả đắc ý...

"Ây.... tiếp theo sẽ là ai đây?"- Tiêu Chính giả vờ ngu ngơ tặc lưỡi...

"Tần Triết!"

Cánh cửa phòng đột nhiên mở tung khiến Tiêu Chính nhất thời giật mình mà quay đầu lại... còn ngỡ là Từ Đan nhưng khi nhìn kĩ lại thì hần chỉ nhếch môi khinh bỉ...

"Là cô sao?.... Khang tiểu thư???"

...

..

Trailer tập sau

Tác giả không biết:)))

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15

"Không là tôi... chẳng lẽ là Từ Đan sao? Tiêu tông?"

Khang Nhã Vân chậm rãi tháo mắt kính xuống, dung mạo kiều diễm của ả thật sự quá đỗi mê hoặc...

Tiêu Chính cũng khá bất ngờ vì vốn dĩ hần dự định sẽ tìm ả nhưng không ngờ ả lại đến trước cả hần...

Nhưng không sao, kẻ thù của kẻ thù là bạn!

"Cô cũng bản lĩnh lắm, đến tận nơi đây tìm tôi chẳng lẽ cô không sợ Tần Triết sẽ nhìn thấy sao?"- Tiêu Chính mỉa mai...

Khang Nhã Vân tất nhiên là sợ chứ, nhưng biết làm sao khi bây giờ đây chỗ đứng duy nhất trong tim Tần Triết cũng không còn giữ vững nữa. Vì thế nên bằng mọi cách ả phải tìm đến Tiêu Chính mà thôi...

Không đợi hần nói thêm, Khang Nhã Vân đã lập tức vào đề...

"Đừng làm mất thời gian của nhau, anh cần Từ Đan, tôi cần Tần Triết... nếu anh có thể khiến Tần Triết quên được con tiện nhân đó thì phần thưởng của anh là 10% cổ phần Khang Diệp?"

Tiêu Chính vừa nghe xong điều kiện mà Khang Nhã Vân đưa ra mà khoái chí cười ha ha... 10% cổ phần đó đối với hần chẳng đáng là bao. Cái hần cần là Từ Đan.... không cần Khang Nhã Vân đến tìm... tự hần cũng biết tiếp theo nên làm gì...

Nhưng xem ra nữ nhân xinh đẹp này cũng rất nặng tình với Tần Triết, vì tên khốn đó mà chấp nhận trao cổ phần cho người khác...

"Khang tiểu thư... điều đó quá đơn giản... không cần cô nói tôi cũng có cách khiến Tần Triết quên đi Từ Đan. Không những là Tần Triết mà còn cả Kim Gia Bảo cùng thằng nhóc con Cố Trạch nữa..."

Giương mặt của Tiêu Chính đang trở nên vô cùng âm hiểm, hầu như mọi kế hoạch đều được hần vạch sẵn trong đầu, hần không để bất kì kẻ nào ngăn đường và ngăn cản hần đến bên cạnh Từ Đan...

Khang Nhã Vân vô cùng đắc ý khi nghĩ rằng mình đã tìm đúng đồng minh... nhưng xem ra mãi về sau này ả mới biết được quyết định ngày hôm nay đã mang đến cho ả những gì...

"Tốt! Tôi chờ tin vui của anh!"

Bước ra ngoài với tâm trạng vô cùng thoải mái, Khang Nhã Vân lựa chọn cho mình một con đường tắt để giành lấy tình yêu. Nhưng lối tắt lúc nào cũng đầy gian nan và nguy hiểm...

Nhưng ả chẳng có thời gian để quan những việc đó, điều ả cần là có được trái tim Tần Triết... và điều ả muốn là giết chết Tô Từ Đan

Chỉ cần chờ đến khi Tiêu Chính giúp ả khiến Tần Triết quên đi Từ Đan thì lập tức ả sẽ cho người khử cô ngay.

Nói đây còn lại mỗi mình Tiêu Chính, hẳn chẳng thêm đề tâm đến lời nói ban nãy của Khang Nhã Vân là gì nhưng điều khiến hắn suy tư bây giờ là làm thế nào để giết được Tần Triết và dạy cho con ả kia một bài học vì đám gọi Tử Đan là tiện nhân.

Người ta nói tiểu nhân thường chấp nhất những thứ nhỏ nhặt quả là không sai. Ngày hôm nay Khang Nhã Vân dám mắng người thương của Tiêu Chính là tiện nhân thì hậu quả về sau nhất định con ả sẽ phải lãnh đủ.

-"Tiện nhân? Ha ha ha ha tiện nhân..."

Tiêu Chính cười lớn vang cả căn phòng... hẳn là đang thâm nghĩ không biết giữa cô và ả ai mới là tiện nhân...

Điều Tiêu Chính chờ đợi bây giờ là sự xuất hiện của Tử Đan, còn những kẻ cản đường khác mãi mãi cũng đừng hòng xen ngang...

*****

Mấy hôm sau...

Dòng người tấp nập trên đường, tiếng còi xe vang in ỏi, cái nắng gay gắt buổi ban trưa càng khiến con người ta khó mà kiềm chế được sự nóng bức...

Nhưng nếu họ một lần ghé đến tiệm trà sữa Xán Xán... thưởng thức một ly trà sữa gia truyền cùng cái bánh trứng thơm ngon thì bảo đảm sẽ khiến tâm trạng thoải mái ngay...

Kim Gia Bảo từ ngày xuất viện thì ngoại trừ thời gian ở công ty thì còn lại là luôn túc trực ở tiệm. Một phần là muốn giúp Tử Đan quản lý, một phần là muốn được có nhiều thời gian hơn để ngắm nhìn cô vợ tương lai xinh đẹp...

Thật sự mà nói, ngay từ hôm Tử Đan mang suy nghĩ chấp nhận Kim Gia Bảo thì cô bắt đầu có cảm giác rất lạ. Không phải là động tâm mà nó có vẻ như áy náy... nói chung là rất không bình thường.

Đã nhiều lần Tử Đan đã thử mình gạt bỏ đề yêu thương nhưng sao cô không thể nào làm được. Chẳng lẽ bây giờ Tử Đan lại một lần nữa tiếp tục đối gạt tình cảm của Kim Gia Bảo sao?

Nhìn hắn lon ton chạy ra vào phụ giúp mà trong lòng Tử Đan cảm thấy rất có lỗi...

-"Sao vậy con gái? Phiên nào chuyện gì?"

Má Lâm vỗ vai Tử Đan hỏi khẽ, bà cũng là phụ nữ nên dù là cử chỉ nhỏ nhất bà cũng có thể biết được.

-"À không có gì đâu mẹ... con đang suy nghĩ tiệm mình đông khách như thế này có cần mở rộng hơn không thôi..."- Tử Đan gượng gạo

Nhưng má Lâm vô cùng hiểu rõ đứa con gái ngốc này của bà, nói dối không phải sở trường của con bé.

-"Đan Đan, chúng ta đã là mẹ con thì sao lại giấu giếm? Ta tuy không sinh ra con nhưng từ trong ánh mắt... ta biết được là con có tâm sự..."

Tử Đan chỉ thờ dãi một hơi rồi buồn buồn nhìn má Lâm, đúng thật bà là người có thể nhìn thấu tâm tư của cô...

-"Mẹ... con không thể phân biệt giữa thương hại và thương yêu! Thời gian qua những điều Gia Bảo làm cho chúng ta rất nhiều, con này không biết làm sao trả cho hết. Còn chuyện anh ấy bị người ta hành hung... mẹ à... con đã nói rằng sẽ chấp nhận tình cảm của anh ấy nhưng sao con lại không thể mở lòng..."

Chẳng lẽ đối với Kim Gia Bảo thì chỉ có sự biết ơn và thương hại thôi sao? Như vậy có phải quá bất công với hắn không? Có nên nói ra sự thật cho hắn biết không?

Nỗi trăn trở này cứ đeo bám Tử Đan suốt mấy ngày hôm nay... cô là không muốn một lần nữa làm tổn thương trái tim của Kim Gia Bảo nhưng lại không thể đủ tình cảm để chấp nhận hắn...

Ngay vào lúc này, bên ngoài báo vào là có người muốn gặp Tử Đan, vì thế cô phải tạm gác cuộc trò chuyện này lại để bước ra...

-"Tôi muốn gặp chủ ở đây!"- Một nữ nhân ăn mặc sang trọng hiện ngang đập bàn quát lớn

Tử Đan nhìn thấy thái độ khàn trương của nhân viên thì cũng đủ biết bên ngoài căng thẳng cỡ nào... lật đật chạy ra xem...

-"Tôi là chủ ở đây! Sao? Cô muốn gì?"- Kim Gia Bảo trầm giọng nghiêm nghị bước tới

Hắn không hiểu nổi tại sao nữ nhân này ăn mặc đẹp đẽ, cao sang mà lại hành xử chộc búa quá.

Không đợi Tử Đan ra mặt, hắn tự đứng ra nhận là chủ của tiệm bánh...

Nữ nhân đó thoạt đầu còn khá ngỡ ngàng với nét điển trai của Kim Gia Bảo nhưng sau vài giây cũng lấy lại được trạng thái mà hát hàm ngoa ngoắt...

- "Tôi qua con tôi đến đây ăn bánh, về bị đau bụng vậy thử hỏi có phải là do thức ăn nơi đây làm không sạch sẽ? Bây giờ con tôi xanh xao yếu ớt như thế này... các người tính làm sao đây?"

Người phụ nữ đó chỉ tay sang thẳng nhóc mập mập, trắng trẻo hồng hào rất đáng yêu mà bảo là xanh xao yếu ớt. Lại còn nói là do thức ăn tiệm làm không sạch... ắt hẳn là đang muốn bôi nhọ danh tiếng của tiệm đây mà...

Liền đó bà ấy còn quăng lên bàn gần đó một bản báo cáo xét nghiệm là do cậu bé ăn phải thực phẩm không vệ sinh mà dẫn đến đau bụng...

Từ Đan im lặng một lúc lâu mới bước ra nhẹ nhàng thưa gửi...

- "Vị phu nhân đây không biết nên xưng hô thế nào?"

- "Tôi họ Tôn!"

- "Tôn phu nhân, bà bớt nóng... chuyện đâu còn có đó... mời bà vào trong chúng ta sẽ nói rõ hơn!"

Mọi người xung quanh xi xầm bàn tán, có người sợ hãi đặt tiền lên bàn rồi bỏ đi... điều đó khiến Kim Gia Bảo tức giận không thôi.

Nhưng vị Tôn phu nhân đó chưa kịp nói gì đã nghe một tiếng nói với ngữ điệu vô cùng đanh đá cất lên...

- "Cần gì phải vào trong, sao không xử lý ở đây? Chẳng lẽ cô sợ?"

Lại thêm một nữ nhân khác bước vào, không đợi ả gỡ mắt kính thì Từ Đan cũng đoán biết được đó là ai...

Nhưng cô không nghĩ hôm nay ả lại muốn đến đây gây chuyện...

- "Này cô kia!!! Cô đừng có nhiều chuyện, tiệm chúng tôi làm ăn đàng hoàng, sợ là sợ thế nào?"

Kim Gia Bảo hung hăng nhìn nữ nhân kia...

Từ Đan biết được sự hiện diện của Khang Nhã Vân tại nơi đây đối với cô chỉ có hại không có lợi. Nhưng nếu bình tĩnh lại một tí thì không chừng sẽ có thể tìm được lối thoát.

Vội ngăn cản Kim Gia Bảo hành động lỗ mãng, Từ Đan bây giờ mới nhẹ nhàng lên tiếng

- "Khang tiểu thư có vẻ cô đã hiểu lầm rồi, sao chúng tôi lại phải sợ? Tiệm chúng tôi làm ăn chân chính, hơn nữa mỗi ngày bánh làm bao nhiêu thì liền bán hết bấy nhiêu lấy đâu ra bánh hư, bánh cũ để bán?"

- "Ha... vậy tại sao lại muốn vào trong giải quyết, chẳng lẽ muốn dùng tiền bịt đầu mối sao? Mà cũng đúng... Kim đại thiếu gia đây thừa tiền lắm của, một vài đồng lẻ có đáng là bao?"

Khang Nhã Vân vẫn là muốn công kích Kim Gia Bảo, chưa rõ dụng ý của ả là gì nhưng qua lời nói cũng ngầm hiểu được...

Nhưng một khi Từ Đan không cho phép thì Kim Gia Bảo cũng không dám động khẩu nửa lời hướng chỉ là kích hấn động thủ...

Với một con người biết suy nghĩ thì những chuyện này không cần giải thích quá nhiều... nhưng Khang Nhã Vân không phải là dạng người đó...

- "Khang tiểu thư, sở dĩ tôi muốn vào trong giải quyết là vì tránh mang lại sự phiền phức cho mọi người ở đây. Thử nghĩ xem trời nóng oi bức thế này họ chỉ muốn tìm nơi nhẹ nhàng, yên tĩnh để thư giãn chứ đâu phải đến nghe tranh luận? Tôi thiết nghĩ là một người thông minh thì điều này cần phải nắm rõ chứ?"

Nếu lời nói của Khang Nhã Vân mang tính mỉa mai thì Từ Đan cũng chẳng kém cạnh... trước đây do cô quá nhân từ và yếu đuối nên Khang Nhã Vân hết lần này đến lần khác qua mặt.

Nhưng bây giờ đây thì đừng hòng... bởi vì Tô Từ Đan ngày nay không thể để bất kì ai hạ thấp danh dự cũng như nhân phẩm của mình. Ngay cả Khang Nhã Vân cũng vậy... không có tư cách

Lý luận Từ Đan đưa ra vô cùng có sức thuyết phục khiến Khang Nhã Vân cũng phải cứng họng...

- "Nè... tôi đến đây để xem các người diễn trò sao? Còn con trai của tôi thì sao đây?"- Tôn phu nhân đó lên tiếng cất ngang

Bây giờ tất cả mọi người ai nấy đều tập trung vào Từ Đan để xem cô chủ quán sẽ giải quyết như thế nào...

Không để sự ồn ào này kéo dài, Từ Đan cố gắng dẹp yên nó... không để danh tiếng của tiệm bị bôi xấu càng không để Khang Nhã Vân đắc ý

- "Nếu Khang tiểu thư sợ tôi đây dùng tiền bịt đầu mối thì tôi sẽ giải quyết trực tiếp ở đây!"

Từ Đan nhẹ nhàng bước đến chỗ bé trai đang ngu ngơ đứng nhìn mẹ mình, vuốt vài sợi tóc lất phất trước trán của cậu bé...

Đôi mắt Từ Đan nhìn xoáy vào đồng tử của nó như đang thôi miên mà hỏi...

"Con tên gì?"- Từ Đan dịu dàng

"Bối Bối ạ!"

"Ngoan lắm, vậy Bối Bối nói cho cô biết có phải con đã rất đau bụng vào tối đêm qua không?"

gật gật đầu

Đôi mắt của thằng nhóc bối bối thủy chung nhìn chăm chăm vào Từ Đan không chớp... chẳng biết có phải thật sự đã bị Từ Đan thôi miên hay là đang bị sự dịu dàng không chế...

Mọi người ai nấy đều ồ lên... bởi con nít sẽ không bao giờ nói dối...

Khang Nhã Vân quả thật rất vừa ý với hành động của thằng nhóc này... điều đó đang chứng tỏ bánh của tiệm này có vấn đề...

"Đó thấy chưa? Con trai tôi được ăn học tử tế không bao giờ nói dối đâu!"- Tôn phu nhân hồng hách

Chẳng thèm để ý lời nói của bà ấy....

Từ Đan liếc mắt nhìn xung quanh như bảo mọi người im lặng để giữ bình tĩnh cho cậu bé rồi tiếp tục dùng sự dịu dàng nhìn nó hỏi thêm..

"Bối Bối, vậy trước khi con ăn bánh trứng của ta... con đã ăn những gì?"

Thằng nhóc không dám trả lời... nó chỉ nhìn Tôn phu nhân với ánh mắt vô tội, bởi nó còn quá nhỏ để hiểu được mẹ nó muốn đến đây làm gì?

"Bối Bối, là trẻ ngoan thì không được nói dối... mẹ con cũng đã dạy như thế có đúng không?"

Từ Đan liếc mắt nhìn Tôn phu nhân đang đỏ mặt hơi lạnh, mục đích bà đến đây đã quá rõ ràng...

Bối Bối quả thật là một đứa trẻ rất ngoan, nó nhìn Từ Đan mà thật thà kể lại những gì đêm qua nó đã ăn..

"Tối qua mẹ đã dẫn con đến ăn sủi cảo, sau đó là ăn cá viên, ăn bánh bao, mẹ còn mua cho con một ly kem to, sau đó mẹ còn dẫn con đi đến phố ăn uống để ăn thịt xiên nướng..."

Ai ai cũng kinh hãi nhìn vị Tôn phu nhân đó, chiều con quá mức đến nỗi một đứa trẻ ba, bốn tuổi đầu mà đã béo phệ như vậy... nghe nó kể lại những món đêm qua mà ai nấy cũng đều ngả ngửa.

Đã ăn nhiều lại còn ăn kem... hơn nữa phố ăn uống nổi tiếng là thức ăn bẩn vậy mà vẫn vào ăn... nhưng điều quan trọng là chưa nghe thằng nhóc nhắc đến chuyện ăn bánh trứng...

"Vậy con đã ăn bánh trứng ở đâu?"

"Sau khi ăn thịt xiên xong con đã thấy đau bụng nhưng vì mẹ muốn con ăn nhiều mau lớn nên bảo con ăn hết 2 cái bánh trứng... nhưng chỉ mới ăn được một cái con đã đau quá không chịu nổi..."

Bây giờ thì mọi việc đã sáng tỏ, những lời của Bối Bối nói ra thì ai ai nơi đây đều nghe rất rõ... một đứa bé mà trong đêm ăn quá nhiều thứ như vậy, lại còn đến những nơi không vệ sinh thì làm sao không đau bụng được cơ chứ.

Ấy vậy mà Tôn phu nhân kia vẫn nhất mực cho rằng do bánh của tiệm dẫn đến, xem ra lần này người mất mặt không ai khác chính là bản thân bà ấy...

Từ Đan nhìn sang Khang Nhã Vân có vẻ như cũng hơi gượng gạo mà xoay sang nơi khác. Bởi vì còn nói gì được nữa đâu...

"Tôn phu nhân, bà đã nghe rõ rồi đó! Chẳng có thức ăn nào hại con bà mà chính bản thân bà đang từng ngày đưa con mình vào chỗ chết. Nó sẽ sớm thôi bị bà phá hủy bởi cách nuôi dạy phản sai trái của bà!"

Bối Bối vẫn hiện hữu nét ngây thơ của mình, nó chẳng biết tại sao mẹ lại đưa nó đến đây quát tháo âm ỉ.

Nhưng nó biết rằng cô xinh đẹp này đang nói đến mình... ban nãy ánh mắt cùng cử chỉ của cô xinh đẹp thật sự chưa bao giờ nó thấy từ mẹ...

Tôn phu nhân nhận thấy lỗi sai của mình mà vội vã bỏ đi... bà cũng vì nhất thời nóng nổi nghe theo lời xúi dục của người ta mà làm ra những chuyện bẽ mặt như thế này...

Mà kẻ xúi dục không ai khác chính là nữ nhân ban nãy...

Nhưng vì bà sợ càng nói càng sai hơn nữa bà cũng đã quá xấu hổ nên nhanh chóng rời khỏi đây vẫn hơn.

Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã êm xuôi, nhưng Kim Gia Bảo vẫn lo còn một sự phiền phức đang ngấm ngầm dậy sóng...

Đôi mắt hần vẫn thủy chung quan sát nhất cử nhất động của Khang Nhã Vân...

- "Khang tiểu thư... chẳng hay tôi xử lý như vậy đã thỏa đáng chưa?"- Từ Đan mỉm cười

Khang Nhã Vân nhếch môi... ả kích động vị phu nhân đó cũng chỉ là tạo cho Từ Đan thêm tí phiền phức, chứ còn việc quan trọng đâu chỉ là những thứ tranh luận vặt vãnh như thế...

- "Tần phu nhân... ả không bây giờ tôi nên gọi là Tô tiểu thư mới phải, tôi đến đây chỉ muốn thưởng thức trà sữa, ăn bánh trứng chứ đâu có muốn biết cô giải quyết chuyện gì?"

- "Tôi cũng mong là cô đến đây chỉ để uống trà ăn bánh..."

Từ Đan mang một dáng vẻ kiêu ngạo đi vào trong, dầu biết rằng Khang Nhã Vân không dễ dàng để yên cho cô nhưng điều tiên phong đó chính là mạnh mẽ đối mặt. Để con ả thấy được rằng Tô Từ Đan ngày hôm nay không dễ bị ức hiếp.

Má Lâm này giờ chứng kiến mọi việc, bà vô cùng hài lòng với cách hành xử thông minh cũng như lập luận sắc bén của Từ Đan, xem ra mai này nếu không có bà bên cạnh cô cũng sẽ không cần phải sợ gì nữa...

- "Con gái..."

- "Mẹ..."

Từ Đan ban nãy còn mạnh mẽ là thế nhưng khi vừa gặp má Lâm thì xui hẳn...

Tựa đầu vào lòng người phụ nữ này, Từ Đan mới cảm thấy nhẹ nhõm... bao nhiêu thứ phiền não bên ngoài là dư thừa hết thảy..

- "Ban nãy còn mạnh mẽ lắm cơ mà... chưa gì mà đã..."

- "Con gái mẹ... có bao giờ mạnh mẽ đâu? Chẳng qua chỉ là con không muốn Khang Nhã Vân nhìn thấy sự yếu mềm của con thôi..."

Từ Đan nhàn nhạt mỉm cười...

Có thể bên ngoài cô có đủ thông minh để giải quyết vấn đề nhưng đối với chuyện tình cảm thì nó luôn là ngược lại.

Bằng chứng là cô vẫn không thể nào biết được thứ tình cảm giữa mình và Kim Gia Bảo là thương hại hay thương yêu...

- "Đan Đan... em..."

Kim Gia Bảo bước vào định gọi Từ Đan nhưng má Lâm đã nhanh chóng ra hiệu cho hần im lặng vì Từ Đan tự lúc nào đã gác trên vai bà...

Hần chậm rãi bước đến bên cạnh, đôi mắt lúc nào cũng chỉ nhìn thấy một thiên thần xinh đẹp đang hiện hữu. Tâm hần cũng một hướng về phía cô...

Bao lâu nay hần chỉ mong có thể thay thế Đinh Hựu Phong mà che chở cho mẹ con Từ Đan... và hiện tại hần vẫn còn đang đắm chìm trong mộng tưởng rằng bản thân đã có được cơ hội đó... mà người tạo ra giấc mộng đó lại chính là Từ Đan...

Tình cảm là thứ không đùa được... không xem nhẹ được... không thể trốn tránh được.

Nhưng giờ đây biết phải làm sao khi đứng giữa quá nhiều mối quan hệ phức tạp như thế này...

Kim Gia Bảo bế Từ Đan đến chỗ ghế sofa gần đó, đặt cô nhẹ nhàng như nâng niu nàng công chúa đang say ngủ...

Nòng nài đặt lên môi Từ Đan một nụ hôn... hần đã dồn biết bao tâm tư và tình cảm để có được và bây giờ là lúc hần cần chân thành gìn giữ...

Má Lâm cũng chẳng biết phải nói sao khi chứng kiến sự việc này... bởi vì vốn dĩ Từ Đan không hề ngủ...

- "Mẹ... con phải về lại công ty, chiều con lại ghé!"- Kim Gia Bảo vui vẻ nhìn má Lâm

- "Công việc quan trọng, đi nhanh đi con, ở đây cứ để cho mẹ..."

Ngay cả má Lâm cũng chẳng biết từ khi nào mà họ lại thân mật gọi nhau là mẹ con... nhưng mỗi lúc nghe Gia Bảo gọi bà tiếng mẹ... thì bà lại nhớ đến A Phi...

Thôi thì cứ để cho hần gọi... một tiếng mẹ có lẽ không quá cao xa...

Kim Gia Bảo trước khi rời đi còn căn dặn nhân viên là phải chú ý Khang Nhã Vân, vì hần sợ cô sẽ dùng kế tiểu nhân mà hãm hại Từ Đan...

Ngay khi Kim Gia Bảo rời khỏi phòng riêng của Tử Đan thì khi đó mắt cô lại khẽ mở....

Nước mắt cũng từ đâu lăn dài xuống má...

-"Trốn tránh... không phải là cách giải quyết tốt đâu con à..."

*****

Cũng chính vì lẽ đó mà Tử Đan cũng thường viện cớ mua thêm vài thứ lặt vặt để tránh mặt Kim Gia Bảo...

Mặc dù nó không thể kéo dài nhưng dùng làm kế hoãn binh vẫn có hiệu quả...

Tử Đan luôn chọn cho mình sự đơn giản và bằng chứng là chiếc xe Kim Gia Bảo tặng cô không hề dùng đến

Đi bộ luôn là thứ khiến Tử Đan nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, tận hưởng những cơn gió nhẹ thổi cũng là một thú thú vị.

Nhưng sẽ không phải là dưới trời nóng ban trưa...

Chẳng biết là do trời xui đất khiến hay do quán tính của mỗi người mà Tử Đan đã đi đến công viên kỉ niệm... nơi mà cô cùng Đinh Hựu Phong trải qua những ngày tháng hạnh phúc...

Lặng lẽ chọn cho mình một góc băng ghế, Tử Đan cứ thế ngấm nhìn lại cảnh vật nơi đây...

Nhớ lại những ngày tháng đầu tiên khi hay tin Hựu Phong mất, Tử Đan mỗi ngày đều đặn đến đây hồi ức lại mọi thứ...

Có khi cô cảm nhận được Đinh Hựu Phong đang ở rất gần mình nhưng không thể nào có thể nhìn thấy được...

-"Hựu Phong... nếu bây giờ em mệt mỏi quá... có thể nào anh đến đón em được không?"

Nơi đây quá nhiều thứ khiến cô vượt giới hạn chịu đựng, thần kinh của cô vốn dĩ đã rất yếu kể từ khi hay tin dữ của Đinh Hựu Phong.

Vậy mà giờ phải đối mặt với bao nhiêu thứ... khó trách cô lại bị oan như thế...

Đôi mắt đã ướt lệ, cứ mỗi lần đến nơi đây thì y như rằng Tử Đan phải mang cặp mắt sung húp về nhà...

Nhưng ngay vào lúc Tử Đan lau đi dòng lệ nhòa thì cũng là lúc cô nhìn thấy bóng dáng của một người... vô cùng quen thuộc...

Cố dụi mắt để chứng minh bản thân mình không nhìn nhầm... Tử Đan có thể khẳng định người ngồi cách mình hai hàng cây đó tuy đeo mắt kính và ăn mặc kín đáo nhưng cô không thể nào nhầm lẫn được...

-"Hựu Phong?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Con đường đầy nắng và gió, người qua kẻ lại dù có đông đúc cỡ nào nhưng đối với Tử Đan thì cô chắc chắn rằng bản thân mình không hề mơ, không hề ảo giác và cũng không hề nhìn lầm.

Kẻ đó vừa nghe gọi tên liền quay sang nhìn, bỗng chốc hấn không suy nghĩ nhiều thêm mà tức tốc bỏ chạy.

Cũng vì thế mà Tử Đan cũng cầm đầu đuổi theo, nếu lần trước gặp được Hựu Phong trong đêm tối thì có thể cho là cô ảo giác hoặc là hồn ma của Đinh Hựu Phong. Còn lần này là ban ngày, cô không thể nào phủ nhận được.

-"Hựu Phong..."

Tử Đan cứ thế mà không màn mọi thứ đuổi theo người kia, nhưng có lẽ trời không thương kẻ có lòng...

Đôi giày có gót của Tử Đan đã trở thành một chướng ngại rất lớn đối với cô, đuổi theo chẳng được bao lâu thì bị trật khiến Tử Đan cũng vì thế mà ngã

ngang bên vệ đường...

Nam nhân đó khi thấy cô ngã cũng rất muốn quay lại nhưng chẳng biết hẳn suy nghĩ gì rồi lại tiếp tục bỏ chạy.

Tay chân trầy xước nhưng cũng không đau đớn bằng tâm can Từ Đan ngay lúc này, cô tin chắc rằng kẻ đó là Đinh Hựu Phong không thể nào nhầm được.

- "Hựu Phong... tại sao chứ..."

Từ Đan không thể kìm chế được xúc cảm mà rung rung...

Cô cũng chẳng buồn đứng lên...

Mọi người đi ngang đều chỉ nhìn cô với ánh mắt hồ hững cũng như vô tâm, họ xem cô như người điên...

Đôi mắt Từ Đan cứ nhìn về hướng chạy của nam nhân kia như đang muốn tìm lại hình ảnh nhưng vẫn là một mảng vô vọng.

Nào ngờ trong lúc đang còn lưu luyến về nơi xa ấy thì cô lại thấy một tấm lưng mạnh mẽ ngồi ngay trước mặt mình, hai tay người đó nhanh nhẹn nắm tay cô gác lên vai hẳn rồi từ từ nhấc bổng cơ thể cô đặt trên lưng.

Tận mấy giây sau Từ Đan mới định hình lại được kẻ đang cõng mình là ai.

- "Tần Triết! Thả tôi xuống! Không cần anh quan tâm!"

Kẻ đó đích thật không ai khác chính là Tần Triết...

Không biết là do trùng hợp hay sắp đặt mà từ công ty bước ra hẳn đã vừa vận nhìn thấy cảnh một cô gái bên đường đang chạy đuổi theo ai đó và trật chân té ngã.

Ban đầu hẳn đã dự định bỏ đi nhưng nào ngờ cô gái đó ngẩng mặt lên thì hẳn mới biết đó là ai...

Từ Đan gầy gầy liên tục khiến cho người đi đường ai cũng tưởng cặp đôi này đang giận hờn nhau.

- "Em có thể nào ngồi yên được không?" - Tần Triết gằn giọng quát.

Đáng lý ra Từ Đan không nên sợ mới phải, cô đâu còn thuộc quyền sở hữu của hẳn hay là vợ của hẳn đâu mà phải sợ. Nhưng chẳng thể hiểu nổi lý do vì sao cô lại im thin thít, không dám cự quạ.

Cũng chính vì thế mà Tần Triết cũng cảm thấy vừa lòng.

Đoạn đường hôm nay tuy đầy nắng và gay gắt nhưng đối với Tần Triết nó lại vô cùng dễ chịu. Hẳn ước gì con đường này dài thêm nữa để khoảnh khắc này mãi mãi được tồn tại.

Được một lúc hẳn mới chậm rãi cất lời...

- "Anh nhớ lúc chúng ta còn ở cô nhi viện, mỗi lần em té thì không một ai có thể đỡ được. Nhưng chỉ khi anh đến và cõng như thế này em mới thôi không khóc nữa..."

Hình ảnh của quá khứ hiện về, vào thời điểm đó, cô nhi viện chỉ có vài mươi đứa trẻ thôi và Từ Đan cùng Tần Triết cũng nằm trong số đó.

Nhớ lại khi ấy, cô đùa giỡn với những đứa trẻ khác và chẳng may trượt chân té ngã... ai đến cũng chẳng khiến tình hình khá lên được chỉ mỗi Tần Triết...

Sự xuất hiện của hẳn lúc đó đã khiến Từ Đan thôi không còn rơi lệ nữa, hẳn còn rất ga lăng chấp nhận làm cõng cô suốt cả một buổi để cô quên đi những vết thương kia.

- "Đan Đan, em còn đau không?"

- "Còn đau... còn đau lắm..."

- "Ngoan... đừng khóc, sau này mỗi khi em té, anh sẽ làm ngựa cõng cho đến khi nào em hết đau mới thôi, có chịu không?"

- "Àn... anh Triết thật tốt... nếu sau này em lớn, em mập như Đinh to con... anh Triết có chịu cõng em không?"

- "Tất nhiên là chịu, dù em có ra sao thì anh cũng sẽ không bỏ rơi em..."

Những lời hứa khi ấy không biết Tần Triết có còn nhớ không hay đã quên rồi nhưng riêng Từ Đan thì nó cứ như một cuốn phim chất lượng full HD có thể tái hiện rõ nét bất cứ khi nào.

Cũng chính vì lời hứa đó mà Từ Đan càng lúc càng quấn quýt với Tàn Triết hơn và cuối cùng cả hai cũng đã đến với một cuộc hôn nhân. Cứ ngỡ sẽ là một cuộc sống viên mãn nhưng nào ngờ nó lại mở ra một cuộc đời đầy bi kịch.

"Đang suy nghĩ gì mà im lặng vậy?"- Tàn Triết khẽ hỏi

Dòng suy nghĩ cắt ngang, kéo Từ Đan về với thực tại.

Có thể hình ảnh năm xưa đã được tái hiện nhưng thứ tình cảm kia đã không còn nữa... bây giờ đây Từ Đan đối với Tàn Triết không gì ngoài sự căm phẫn và nỗi hận sâu sắc.

Hắn lấy đi thanh xuân của cô đã đánh, còn tàn nhẫn lấy đi đứa con chưa thành hình của cô, phá hoại hạnh phúc gia đình cô.

Nhưng tại sao? Tại sao bây giờ đây cô lại không thể xuống tay giết hắn... cứ nhìn đến gương mặt bao năm cô yêu thương thì lòng lại quặn thắt từng cơn...

Giờ đây cho dù hắn có cố cô, có yêu thương, có hứa hẹn như xưa thì đối với cô cũng chỉ là sự giả tạo.

"Tôi không nói chuyện là bởi anh không đáng để tôi phải mở miệng."

Nhưng rồi hắn cũng chỉ cười hi hi, chẳng những không tức giận mà còn cảm thấy rất hạnh phúc vì cuối cùng cô cũng đã chịu trả lời hắn.

Bao năm qua mong nhớ trong tuyệt vọng, nào ngờ khi gặp lại thì cô nhẫn tâm đâm hắn một dao suýt mất mạng, lần thứ hai gặp lại thì cô vẫn nhẫn vào nơi đó mà khiến vết thương thêm nặng hơn.

Chưa một lời tử tế nào cô dùng với hắn ngoại trừ hóm ở sân thượng.

Khi hắn dần mất đi ý thức thì trong mơ màng còn có thể nhìn thấy bộ dáng khảnh trương của cô, miệng luôn gọi tên hắn...

Chỉ cần bấy nhiêu đó cũng đủ khiến hắn mang hi vọng có thể bù đắp lại lỗi lầm rồi.

"Thật sự thì... anh biết rất rõ em không yêu Kim Gia Bảo."

"Anh..."

Từ Đan không ngờ rằng Tàn Triết lại có thể hiểu được cô như thế, nhưng điều quan trọng là hắn dựa vào đâu mà nói ra được điều đó?

Nhưng Tàn Triết chỉ cười cười rồi nhìn xa xăm...

"Dẫu sao thì chúng ta cũng là vợ chồng, tình cảm em đối với Kim Gia Bảo như thế nào anh còn không rõ sao? Chỉ cần nhìn ánh mắt của em thì anh đã đủ hiểu!"

"Tàn tổng, chúng ta đã từng là vợ chồng. Xin anh nhớ cho thật kỹ. Còn những chuyện riêng của tôi thì không cần anh quan tâm..."

Mặc dù chống chế là thế nhưng Từ Đan vẫn không thể phủ nhận rằng những điều Tàn Triết nói là hoàn toàn đúng.

Nhưng đúng thì đã sao? Hắn cũng đâu còn tư cách gì để quản cô được nữa. Bây giờ cuộc sống của cô rất yên ổn, cô không muốn có thêm sóng gió.

"Anh không quan tâm sao được... vì anh cũng đã từng là chồng em mà..."

"Nói không biết ngược miệng! Tại sao anh không quan tâm tôi khi tôi còn là vợ anh? Tại sao anh không để ý đến ánh mắt của tôi mỗi khi nhìn anh trở về sau những cuộc vui truy lạc?"

Từng câu, từng chữ Từ Đan muốn mang nỗi giận trút hết ra ngoài, bởi dù cô có nhịn cũng không thể được. Tên này quá đổi mặt dày.

Tàn Triết biết lỗi lầm của mình là quá nghiêm trọng nên không dám hé môi câu nào nữa, chỉ âm thầm im lặng cố cô đến hết quãng đường.

Đôi mắt hắn hiện lên nét bi thương thấy rõ.

Mãi một lúc sau cũng đã đến trước cửa tiệm, hắn chẳng những không muốn về mà còn cố cô đến tận bên trong khiến cho nhân viên ai nấy cũng đều trở mặt nhìn....

Những vị khách trong quán đa phần là nữ nên mọi ánh mắt hầu như là dồn vào Tàn Triết. Trong bộ tây trang nghiêm chỉnh mà có thể ga lăng như vậy thật khiến họ say đắm.

Về ngoài nam tính, cuốn hút của hắn đang khiến họ phải âm thầm so sánh giữa hắn và Kim Gia Bảo.

Cả hai quả thật là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Không ai thua ai cả...

Nhưng điều họ thắc mắc nhất chính là mối quan hệ của hắn và cô chủ của tiệm là gì...

Tần Triết mãi một lúc sau mới từ trong phòng làm việc của Tử Đan đi ra, gương mặt có nét gì đó không vui cho lắm.

Nhưng khi ra đến bên ngoài thì lập tức đã bị một trong bốn cô nàng ngồi trong tiệm kéo lại.

"Anh đẹp trai... anh sao đẹp trai quá vậy?"

"Ấy... con nhỏ này... hỏi vấn đề chính đi... anh đẹp trai... anh và cô chủ..."

Câu hỏi lấp lửng đó đang khiến mọi người ai nấy đều một mảng nghi ngờ. Nhưng lại làm cho Tần Triết một phen thích thú.

Hắn nghiêm trang chỉnh lại cà vạt rồi dùng gương mặt đa tình nhìn bọn họ nói khẽ..

"Anh là chồng của Tử Đan..."

Ai nấy cũng đều mắt chữ A mồm chữ O hốt hoảng không tin những gì mình vừa nghe được.

Nam thần này chính là chồng của cô chủ kia sao? Vậy còn Kim Gia Bảo...

"Anh nói dối, chồng của Đan Đan là Bảo Bảo mà... em đến đây thường xuyên nên biết rất rõ..".

Một cô gái nhanh nhẩu lên tiếng... quả thực họ đến đây rất thường xuyên nhưng chỉ thấy mỗi Kim Gia Bảo, còn nam nhân này là lần đầu gặp gỡ...

Tần Triết khẽ nhủ mày... hắn không nghĩ là Kim Gia Bảo lại dám tự nhận mình là chồng của Tử Đan...

Nhưng không sao, hắn sẽ không dễ dàng bị lật tẩy như vậy huống hồ chỉ này giờ hắn nói hoàn toàn là sự thật.

"Anh không ngại cho các em biết... anh là chồng lớn, còn tên Kim Gia Bảo là chồng nhỏ thôi... Các em có thể gặp trực tiếp hắn mà hỏi!"

Tần Triết cao ngạo đứng dậy bỏ đi, cái khí thế ngời ngời hiên ngang của hắn luôn là tâm điểm khiến mọi người phải chú ý.

Không chỉ riêng nhưng nữ nhân mà tất cả mọi người trong quán đều phải chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của hắn...

Có người còn âm thầm ganh tị cô chủ tiệm này sao có phần phước quá, xung quanh có đến tận hai đại nam thần tuần mỹ khiến ai cũng đều khao khát...

Quay trở lại với Tử Đan, sau khi tổng cổ Tần Triết đi thì cũng đã có không gian thoáng đãng để hít thở...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ban nãy hắn còn cuống quýt lấy dụng cụ y tế rửa vết thương cho cô... trông hắn cứ như là một người chồng thương vợ nhưng mấy ai biết những điều hắn làm chỉ là để chuộc lỗi...

Mặc dù vậy nhưng Tử Đan vẫn thẳng thừng đuổi cô hắn đi... Cô sợ ở lâu thêm một tí thì người ta sẽ nói ra nói vào...

Đến khi hắn rời đi rồi thì cô mới có dịp nhìn lại chân mình...

May mắn là không bị trật khớp hay bong gân, cô vẫn còn có thể đi lại được.

Nhưng lạ một điều là từ khi trở về đến giờ vẫn chưa thấy má Lâm đâu...

Ngoài tiệm cũng không, trong phòng làm việc cũng không...

"Có khi nào mẹ lên nhà rồi không?"

Nghĩ vậy Tử Đan cũng muốn đi lên nhà tắm rồi thay bộ quần áo này ra... bởi cú té ban nãy đã khiến nó dơ không ít...

Từng bước cả nhấc đi lên lầu...

Mặc dù có hơi khó khăn nhưng không đến nỗi nào, chậm chậm từng bước vẫn hơn.

Nhưng khi đi ngang phòng của má Lâm thì Tử Đan lại thấy nó không có khoá...

Dự định sẽ vào hù dọa má Lâm một tí nhưng nào ngờ nó lại để cho cô nghe được một sự việc nằm ngoài sức tưởng tượng của mình...

Má Lâm đang nói chuyện điện thoại với ai đó có vẻ khẩn trương lắm...

"Con bé có nhìn thấy con không?"

- "... "

- "Trời ạ, rồi khi ấy con có đỡ con bé lên không?"

- "... "

- "Haizzz Hựu Phong à, mẹ không biết kế hoạch của con là như thế nào nhưng cứ như vậy mãi không phải là cách hay... Đan Đan con bé quá đáng thương rồi... chẳng lẽ con đánh tâm nhin nó tiêu tụy từng ngày sao?"

Những lời má Lâm vừa nói như đưa Từ Đan đến với một không gian khác vậy... má vừa gọi tên Hựu Phong đúng không?

Có nghĩa là người má đang nói chuyện tên là Hựu Phong đúng không? Vậy Đinh Hựu Phong vẫn còn sống, Đinh Hựu Phong vẫn chưa chết đúng không?"

Nhưng tại sao? Tại sao hần lại không quay về gặp cô hay chỉ ít cũng cho cô biết tin bình an mà đỡ phải đau đớn mong chờ...

Còn cả má Lâm nữa, tại sao cũng cùng hần giấu diếm cô chứ?

Không thể kìm chế được cảm xúc, Từ Đan tức giận đẩy mạnh cửa vào, khiến cái điện thoại trên tay má Lâm cũng rơi xuống đất.

- "Mẹ... mẹ đang nói chuyện với ai vậy?"

Má Lâm gương mặt biến sắc ngay lập tức, ấp úng không nói nên lời...

Từ Đan từng bước khó khăn đến, chụp lấy cái điện thoại nằm dưới đất kê lên tai...

Bên kia đầu dây vẫn còn vang lên tiếng của một nam nhân mà âm điệu đó dù qua kỹ thuật cô cũng có thể nhận ra đó là của ai...

- "Mẹ... mẹ có sao không... mẹ... có chuyện gì vậy?"

Từ Đan không còn từ ngữ nào để diễn tả cảm xúc của mình lúc này... một người đàn ông cô yêu thương đến thế mà suốt ngần ấy năm qua lại lừa gạt cô.

Để cô sống trong những ngày tháng gần như điên dại đến tuyệt vọng. Tâm can cô chết đi một nửa...

Còn một người là mẹ cô, người mà cô nghĩ rằng suốt cả cuộc đời này sẽ không bao giờ dối gạt cô ấy vậy mà...

- "Đinh... Hựu... Phong!"

Từ Đan chậm rãi cất lời...

Ánh mắt cô tràn đầy căm phẫn, nhìn mọi thứ trong nháy mắt...

Ngữ điệu cũng vì thế mà ghen ngào hơn...

Đầu dây bên kia chỉ còn dăm yên lặng bởi hần làm sao dám đối diện với cô cơ chứ...

- "Anh nói gì đi chứ???"

Từ Đan hét lớn...

Bao nhiêu đau khổ dồn nén nên hôm nay cô phải tuôn ra cho bằng hết, tại sao suốt hơn một năm qua hần lại phải giả chết để trốn tránh cô? Tại sao hần lại có thể nhẫn tâm nhìn cô từng ngày đau khổ như vậy chứ...

- "Đinh Hựu Phong anh tàn nhẫn lắm... tàn nhẫn lắm!!! "

Từ Đan run run đặt điện thoại xuống bàn rồi quay đầu bỏ đi, mặc cho má Lâm có quan tâm cỡ nào thì cô cũng chỉ lạnh lùng một thái độ bỏ đi.

Tâm can cô đau đến quặng thắt, nỗi đau của những vết thương này không thể nào so được. Thời gian qua dù có cực khổ đến mấy cô cũng chẳng dám than thở bởi cô luôn nghĩ rằng bản thân mình còn phải gánh vác trọng trách rất lớn.

Nhưng đến hôm nay khi thật sự biết rằng Đinh Hựu Phong vẫn còn sống đáng lẽ cô nên vui mừng nhưng tại sao tim cô lại như ai bóp nghẹn không thở được.

Năm ấy Tần Triết đã lừa dối cô, bây giờ là Đinh Hựu Phong, ngay cả người mẹ mà cô kính trọng nhất cũng vậy...

Cả thế gian này không có ai đáng tin tưởng cả...

Từ Đan lê cái chân đau của mình rời khỏi phòng má Lâm, nước mắt ướt đầm cả ngực áo nhưng cô cũng chẳng màng đến.

Bây giờ đây Từ Đan cảm nhận được rằng bản thân hiện tại như một kẻ dư thừa... là một đứa không bao giờ có được sự yên bình trong cuộc sống này...

Chẳng biết vì sao cô lại lạc lối đến phòng của Xán Xán...

Nhìn con bé đang chậm rãi thở đều trong cũi thì miệng cô lại chợt mỉm cười nhưng nước mắt vẫn cứ thế mà tuôn rơi.

"Xán Xán... trên thế gian này có lẽ chỉ mỗi con là không lừa dối mẹ... có đúng không?"

Bàn tay Từ Đan vuốt nhẹ gương mặt bầu bĩnh của Xán Xán, con bé không thể nào biết cũng như sẽ chẳng thể nào hiểu được ngay vào giờ phút này mẹ của nó đã phải tuyệt vọng như thế nào.

Cô cứ thế mà gục ngã xuống nền đất...

"Cha... mẹ... con mệt rồi... thật sự mệt rồi..."

Mọi chuyện đã quá sức chịu đựng của một cô gái yếu đuối như Từ Đan đây. Có đôi lúc cô cũng ngửa mặt lên thăm trách ông trời... tại sao bao cô gái khác đều được sống trong hạnh phúc còn riêng cô thì phải chịu bao cay đắng.

Cha mẹ chết, sống trong cảnh mồ côi, hôn nhân đổ vỡ, mất đi đứa con đầu lòng, bây giờ lại đến việc bị hết người này đến người kia lừa gạt...

Bỗng chốc Từ Đan lại có một suy nghĩ vô cùng tiêu cực...

Nếu bây giờ Xán Xán và má Lâm đã có Đinh Hựu Phong chăm sóc thì cô cũng có thể nhẹ nhõm hơn phần nào, không còn phải lo lắng về họ nữa... vậy thì cô sẽ đi tìm cha mẹ mình...

Có lẽ chỉ có người chết mới không thể nào khiến cô đau lòng hơn được nữa...

Ngay vừa lúc đó điện thoại của cô chợt reo lên...

Là một dãy số lạ...

"Alo..." - Từ Đan vội trả lời...

"Chị gái xinh đẹp, có tiện ra gặp em một chút không?"

"Cố Trạch sao?"

"Sai! Là bác sĩ siêu cấp vô địch hảo soái Cố Trạch!"

Nếu là bình thường thì cô có thể đã phì cười nhưng hiện tại thì không...

Nếu Cố Trạch đã đến đây làm khách thì Từ Đan cũng là nên xuống đó tiếp chuyện, còn việc kia thì... có lẽ nên suy nghĩ và tự an bài cho số phận của mình một cách êm đẹp và bí mật hơn. Không phiền đến ai cũng không cần ai phải bận tâm.

Một mùi lê thân mình vào phòng tắm, Từ Đan mặc cho dòng nước lạnh thấm đẫm vào vết thương khiến nó nhức nhối. Cô vẫn một tâm trạng đau khổ trần mình chịu đựng.

Dù cho ngàn mũi dao có cắt thịt cô đi chẳng nữa thì cũng không sao so được với những nỗi đau thấu tận tâm can cô hiện ngay lúc này.

Má Lâm cũng vô cùng áy náy, trong việc này đúng thật là bà cũng có lỗi...

Nhưng cũng vì tương lai sau này của cả nhà mà bà đành phải lừa dối cô suốt hơn một năm qua.

Mãi một lúc sau Từ Đan mới trở xuống tiệm, gương mặt thất thần cùng làn da tái nhợt, mái tóc dài bung xoã trông cô chẳng khác gì một con ma nữ cả.

Cái đảm trắng tinh khôi càng tăng thêm vẻ kinh dị...

Cố Trạch ngồi ở đây lại vô tình trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn, bởi vì ít khi nào họ thấy có chàng trai nào đến đây một mình uống trà sữa cả.

Từng đường nét ngũ quan hài hoà cân xứng càng khiến gương mặt của cậu trở nên hoàn mỹ. Mọi góc cạnh đều nổi không một góc chìm.

Tất nhiên là "tứ đại mỹ nhân" kia vẫn còn ở đây và chuyên chú nhìn ngắm. Ban nãy khi vừa định về thì nhìn thấy Cố Trạch bước vào nên cố nán lại thêm lâu để ngắm...

Từ xa xa đã nhìn thấy một con "ma nữ" đi đến gần...

Cố Trạch ban đầu còn suýt không nhận ra là ai luôn...

- "Trời đất, Từ Đan... là chị sao?"

Đôi mắt Từ Đan không một tí sinh khí nhìn hấn, chỉ mới không gặp mấy hôm mà hấn đã quên cô rồi sao? Giới trẻ ngày nay thật kém trí

Nhưng khi suy nghĩ lại bộ dạng của mình khi đi ngang gương ban nãy cô cũng chột giật mình...

- "Chị không sao chứ? Sao ra nông nổi này?"

Cố Trạch khần trương xem xét, đưa tay lên trán dò thân nhiệt...

Từ Đan vẫn chỉ một trạng thái âm thầm...

Lại một lần nữa Cố Trạch phải lo lắng khi nhìn thấy Từ Đan tiêu tụy như thế...

Từ đại mỹ nhân kia lại được một dịp chứng kiến cô chủ này thân mật với một chàng trai khác. Liền miệng xi xầm bàn tán...

- "Cố Trạch... chị mệt lắm!"

Từ Đan thật sự đã quá mệt mỏi rồi, không một chút suy nghĩ mà dựa vào vai Cố Trạch...

Dù Cố Trạch nhỏ tuổi hơn cô nhưng cơ thể thì hoàn toàn đủ để che chở cho cô... hấn có thể tin chắc rằng bản thân đủ điều kiện để lo cho cuộc sống của cô sau này...

- "Đi... đi với em!"

Cố Trạch nắm tay kéo Từ Đan đi ra ngoài với biết bao ánh mắt của mọi người. Ngay cả nhân viên của tiệm cũng một phen suy nghĩ...

Nhưng dù cho họ có nói gì đi nữa thì Cố Trạch vẫn thủy chung nắm tay Từ Đan kéo đi, cậu là đang muốn giúp cô có lại được ý chí cũng như lấy lại được tinh thần hoặc ít ra cũng có một chút gì đó gọi là sức sống..

Gần tiệm có một chiếc mô tô phân khối lớn được thiết kế vô cùng sắc nét và mạnh mẽ đang đậu. Cố Trạch không nói gì nhiều chỉ âm thầm lấy nón đội cho Từ Đan, cẩn thận cài khoá an toàn cho cô rồi mới tới mình.

- "Cái này?..."- Từ Đan lưỡng lự không biết có nên leo lên hay không? Liệu có chết không?

Cố Trạch dường như hiểu được ý nghĩ của Từ Đan nên lên tiếng thúc giục...

- "Cứ an tâm đi, em sẽ đưa chị đến một nơi mà bảo đảm là chị sẽ không còn buồn!"

Mặc dù không muốn nhưng Từ Đan lại rất ngại từ chối, dẫu sao thì hấn cũng đã có lòng như thế... thôi thì bầm bụng ngồi đại...

Chiếc xe này thiết kế cũng kì lạ... phần sau nhô cao lên khiến Từ Đan phải hoàn toàn ngã về phía trước... cũng đồng nghĩa là dựa vào Cố Trạch...

Khoảng cách giữa hai người giờ đây chỉ bằng không.

Cố Trạch thích thú vòng tay ra sau nắm lấy tay Từ Đan điều khiển cho ôm eo mình...

- "Đi xe này bắt buộc là phải ôm để giữ an toàn... chị nhất định không được buông ra đâu!"

Hai gò má Từ Đan cũng dần ửng đỏ... không hiểu sao với hành động này cô lại ngượng đến vậy...

Cố Trạch cũng cảm nhận được tim mình đập càng lúc càng mạnh... cứ thế mà cho xe chạy đi...

Trên con đường ngoại ô vắng vẻ... một chiếc mô tô đang phóng với tốc độ chóng mặt vù vù băng trên đường...

Chẳng biết mối quan hệ của họ như thế nào nhưng chỉ thấy cô gái phía sau đang vòng tay ôm eo của chàng trai phía trước rất chặt...

Mãi một lúc sau, chiếc xe đó cũng đã dừng lại bên vách núi...

Ban đầu Từ Đan còn ngu ngơ chưa hiểu vì sao Cố Trạch lại đưa cô đến đây... nhưng quả thật phải khen một câu rằng nơi đây rất đẹp, đứng trên vách núi thế này có thể nhìn thấy được một vùng biển xanh bao la... gió biển từng đợt thổi mạnh như muốn thổi tan đi luôn những muộn phiền của con người ta...

Cố Trạch bây giờ rất tự nhiên nắm lấy tay Từ Đan...

- "Chị có biết... tại sao cây ở đây đều xanh tốt như thế này không?"

Từ Đan thật thà lắc đầu...

Có lẽ vì thiên nhiên đã tạo ra cho nó được sống ở nơi có điều kiện tốt nên mới sinh trưởng khoẻ mạnh.

Nghĩ lại bỗng chốc Từ Đan lại ghen tị với những cái cây ở đây, dẫu sao chúng cũng được ông trời ban đặc ân được sống ở nơi đầy đủ điều kiện thế này, thuận lợi cho việc phát triển của nó.

Cố Trạch lấy trong túi áo ra một cái cột tóc...

Bước lui về phía sau Từ Đan, cẩn thận gom những sợi tóc phát phơ bay vô trật tự kia lại thành một nắm tay rồi dùng sợi cột tóc đó cố định bọn chúng lại với nhau...

Hắn bây giờ mới lại nắm tay Từ Đan nói tiếp...

"Là bởi vì mỗi ngày em đều đến đây chăm sóc cho nó, nghe nó tâm sự và tạo niềm tin cho nó!"

Lần đầu tiên Từ Đan mới nghe có người nghe cây tâm sự và tạo niềm tin cho cây. Chẳng biết bác sĩ trẻ này có phải học quá nên điên rồi không..

Từ Đan mãi suy nghĩ về những lời nói lúc nãy mà không để ý tay mình đang nắm với tay Cố Trạch rất chặt.

Nhưng đến khi nghĩ kỹ lại thì mới thấy có điểm gì đó không đúng..

Từ Đan nhìn Cố Trạch ngu ngơ...

"Chuyện đó... thì đã sao?"

Cố Trạch thờ dãi nhìn Từ Đan trêu mếu chậm rãi giải thích...

"Thì nếu như ai đó may mắn có em chăm sóc thì cũng sẽ xanh tốt như những cái cây này... em sẽ lắng nghe những tâm sự của ai đó và bảo đảm em sẽ là bờ vai, chỗ dựa vững chắc cho ai đó..."

"Vậy ai đó là ai?" - lại một lần nữa Từ Đan hỏi ngu. Cố Trạch cứ nói ai đó, ai đó... thật sự cô cũng rất muốn biết ai đó là ai?

Cố Trạch nắm tay Từ Đan chặt hơn nữa rồi chắc nịch nói..

"Là chị!"

....

...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Câu trả lời của Cố Trạch vô cùng nghiêm nghị và khẳng khái, cũng bởi như thế mà nó khiến Từ Đan một phen giật mình, rút vội bàn tay mình lại...

Không biết cô nên vui hay nên buồn mà ngay cùng một lúc có quá nhiều sự lựa chọn như thế này, vừa là Kim Gia Bảo, rồi Tàn Triết và bây giờ là Cố Trạch... mọi thứ đang diễn ra một cách không thể bình thường được.

Bây giờ bảo cô đối mặt với những chuyện ở nhà đã khó, nay lại gặp phải thẳng nhóc này thì quả thật là nan giải.

Giương mặt của Từ Đan cũng không giấu được nét lo âu...

Rồi bỗng dưng Cố Trạch cười lớn... cậu thật cảm thấy rất thích thú khi nhìn Từ Đan ngốc này đang lo lắng...

"Ha ha ha ha bà chị tôi ơi, mới đùa một chút thôi mà chị đã như thế rồi sao? Ha ha ha thật thú vị mà..."

Cố Trạch bước đến khoát vai Từ Đan đúng kiểu hai huynh đệ thân thiết với nhau...

Cậu có thể cảm nhận được rằng cơ thể Từ Đan dần nhẹ hẳn đi, nếu tinh ý còn có thể thấy cô thở phào nhẹ nhõm...

Ánh nắng của chiều tà đã phủ xuống, hai con người với hai nỗi niềm đứng dưới ánh hoàng hôn mà trong lòng ngổn ngang tâm sự.

Ngày hôm nay Từ Đan vẫn lựa chọn cách im lặng để đối mặt với sự thật, cô không muốn cho Cố Trạch biết cũng như không muốn khơi dậy nỗi đau trong lòng mình.

Mặc dù trong đầu luôn hiện hữu câu hỏi liệu có thể trốn tránh được đến bao lâu nhưng cô vẫn chẳng thể nào có được câu trả lời cho riêng mình...

Cố Trạch cũng vậy, cậu đã rất thông minh khi thấy được phản ứng của Từ Đan nên không còn đề cập đến chuyện đó nữa mặc dù những lời nói ban nãy là thật lòng thật dạ.

Nhưng thay vì để Từ Đan phải khó xử thì chỉ bằng cứ để mọi việc tự nhiên vẫn là hơn, dẫu sao thì cậu cũng chẳng nỡ nhìn thấy cô phải đau lòng...

- "Từ Đan... em hứa với chị. Từ giờ về sau, em sẽ là một bờ vai vững chắc cho chị. Khi nào mệt mỏi hay gục ngã cứ tìm đến em..."

Những lời nói mang đầy tình cảm như thế này đủ để chứng tỏ Cố Trạch là một cậu thanh niên rất biết suy nghĩ và cô cũng thấu đáo chuyện tình cảm.

Đôi mắt Từ Đan khẽ ngước lên nhìn Cố Trạch long lanh...

- "Cảm ơn em..."

- "Không cần cảm ơn, chỉ là sau này chị đừng quên em là được!"

*****

Cuối cùng rồi họ cũng tạm chia xa nơi yên bình này trở về với cuộc sống. Trên con đường tối, vắng lặng...

Từ Đan cảm nhận từng đợt gió rít đang khiến cho gương mặt mỏng manh nhỏ bé của cô trở nên lạnh buốt, ăy vậy mà Cố Trạch chỉ mặc mỗi một cái áo phông.

Bởi cái áo khoát của cậu đang ở trên người Từ Đan rồi...

- "Cố Trạch, có lạnh không?" - Từ Đan vươn lên hỏi

- "Chỉ cần chị ôm thì sẽ không còn lạnh!"

Câu nói như nửa đùa nửa thật của Cố Trạch lại một lần nữa khiến Từ Đan cảm thấy khó xử.

Nhưng suy đi nghĩ lại thì áo của cậu cũng đã trao cho cô thì tại sao lại phải tiếc một cái ôm giữa đêm lạnh thế này. Nghĩ đến đây thì Từ Đan vòng tay ra trước ôm lấy eo của Cố Trạch

Một phần là vì muốn cậu sẽ đỡ lạnh, một phần là vì muốn cảm ơn cậu... cảm ơn vì tất cả...

Đôi môi Cố Trạch nhoẽn lên cười sau lớp nón bảo hiểm...

Đúng thật là cậu đã không còn thấy lạnh nữa... cái ôm này quả là thần kỳ...

Thành phố đông đúc đang dần hiện trước mắt, tốc độ của họ cũng đã giảm đi một chút, cũng vừa vặn để Từ Đan có thể rảo mắt ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Cũng đã lâu rồi cô không đi dạo đêm ở nơi thành phố tấp nập này. Những ánh đèn đô thị đang khiến cho cảnh sắc càng trở nên lung linh và hiện đại.

Trông những gia đình hạnh phúc nắm tay nhau đi trên vỉa hè mà lòng Từ Đan lại một phen đau nhói.

Cô đâu mơ ước cao xa gì... chỉ mong có thể cùng người mình yêu thương sống một cuộc đời bình an. Dẫu có nghèo khó nhưng chỉ cần là cả hai đủ tình cảm, đủ chân thành thì mái tranh nghèo cũng là một chốn thần tiên.

Ăy vậy mà ông trời lại trêu người quá, cùng lúc ban phát cho cô quá nhiều mối tình nhưng đều là những mối tình ngang trái và dối lừa.

Nhưng cô hận là bản thân không thể nào lại một lần nữa dùng cách trốn tránh để bỏ mặc lại mọi thứ. Chỉ còn một cách là cô phải dũng cảm đối mặt...

Tiếng nổ vang gầm của chiếc mô tô phân khối lớn đang đều đặn gần một tiệm trà sữa nhỏ, trên xe là cô gái nhỏ bé mặc một cái váy trắng tinh khôi bước xuống...

- "Cảm ơn em... Cố Trạch." - Từ Đan nhẹ nhàng

Cố Trạch đưa tay vỗ vỗ vai Từ Đan như thúc giục...

- "Thôi được rồi, là chị em với nhau mà cứ khách sáo mãi. Vào trong đi..."

Từ Đan dịu dàng mỉm cười gật đầu nhưng đu chỉ được vài bước thì lại nhớ chực đến cái áo khoát của Cố Trạch. Vừa định quay lại đưa cho cậu thì đã không thấy đâu...

Cũng bởi cậu muốn tạo cơ hội cho lần gặp tiếp theo nên giả vờ không nhớ mà rò ga chạy đi mất.

Bên trong tiệm thì vẫn như vậy, khách lúc nào cũng ngồi full bàn, đó cũng là niềm an ủi nhỏ nhoi đối với cô.

Các nhân viên vừa thấy Từ Đan lững thững đi vào thì liền vội vã chạy đến thăm hỏi...nhưng rồi ai nấy cũng chỉ nhận được cái nụ cười dịu và câu nói "chị không sao!"

Bước vào bên trong phòng làm việc, nơi đây có vẻ là thích hợp để cô có thể suy ngẫm về cuộc đời của mình. Không phận sự thì miễn vào...

Chẳng buồn bật đèn, Từ Đan cứ theo lối cũ và sự quen thuộc mà đi đến chỗ ghế ngồi của mình, mệt mỏi ngã lưng ra sau mà thở dài...

Một lúc sau bên ngoài có tiếng gõ cửa...

"Ai đó?"- Từ Đan chán chường cất giọng

"Là anh đây..."

Thì ra là Kim Gia Bảo, người mà Từ Đan vô cùng áy náy khi đối mặt...

"Vào đi!"

Tiếng nắm cửa vặn ra, kèm theo đó là tiếng công tắc đèn được bật lên...

"Đan Đan... "

Kim Gia Bảo từng bước đến gần bên cô, hần chạm rãì quỳ gối bên cạnh cái ghế mà tựa đầu vào lòng cô...

Trông cứ như một đứa trẻ đang rất mệt mỏi và cần có mẹ để nương tựa... bàn tay hần đang siết lấy bàn tay Từ Đan mà thì thầm...

"Đan Đan... có phải... em có chuyện gì giấu anh đúng không?"

Trực giác của Kim Gia Bảo cho hần thấy rằng ở Từ Đan có một cái gì đó rất khó nói. Hơn nữa mấy ngày hôm nay cô đều trốn tránh hần càng khiến sự lo âu trong lòng hần ngày càng nhiều.

Từ Đan nhẹ nhàng vuốt lấy mái tóc mềm của Kim Gia Bảo, chẳng hiểu sao bây giờ cô lại khóc. Những giọt nước mắt yếu đuối đang lăn dài trên gò má...

"Gia Bảo... em xin lỗi..."

Từ Đan cứ thế mà nấc lên trong nghẹn ngào...

Cô đã biết cuối cùng rồi thì cũng nên phải đối mặt một lần với sự thật. Càng giấu diếm càng khiến cả hai đau khổ và người đau khổ nhất vẫn mãi mãi là cô.

Kim Gia Bảo ngẩn mặt lên, nhìn thấy người mình yêu thương đang nức nở mà khóc thì trong lòng đau xót... hần không sợ nước mắt phụ nữ mà chỉ sợ nước mắt của cô mà thôi...

Đưa bàn tay lên lau đi những giọt lệ sàu, Kim Gia Bảo đang dần khiến Từ Đan càng thêm cảm thấy nặng nề...

"Anh biết chứ... có phải em muốn nói... chuyện tình cảm của chúng ta không?"

Từ Đan cũng còn khá bất ngờ vì không biết Kim Gia Bảo sao có thể biết được điều này...

Đôi mắt cô đầy sự bi thương đầm lẹ nhìn Kim Gia Bảo như tìm câu trả lời...

Chẳng nói gì thêm, Kim Gia Bảo chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, đặt lên mái tóc của cô một nụ hôn tình cảm rồi áp má vào đó...

"Cô gái ngọc của anh... bất cứ sự lựa chọn nào của em thì anh cũng đều chấp nhận cả... chỉ cần là em vui thì anh cũng sẽ thấy vui!"

Câu nói mang theo một chút ngữ điệu nghẹn ngào của Kim Gia Bảo càng khiến trái tim Từ Đan như ai đang bóp nghẹn.

Sao cô có thể đối xử bất công với một người đàn ông tốt như thế? Sao cô lại vội vàng vì một phút thương hại mà trao cho Kim Gia Bảo bao nhiêu hi vọng để rồi giờ đây chính cô lại một lần nữa dập tắt đi nó.

Tò Từ Đan ơi mày thật ngu ngốc, mày đúng thật là ngu ngốc. Trên thế gian này sẽ còn ai đối tốt và thật lòng với mày được như Kim Gia Bảo đâu chứ?

Vòng tay ôm lấy eo Kim Gia Bảo, Từ Đan thút thít khóc ngất...

Tại sao ngay vào lúc này cô lại có cảm giác cần hắn đến như vậy chứ. Cái thứ cảm giác mà ở Cổ Trạch cô không thể nào có thể tìm thấy được.

-"Gia Bảo... "

-"Ngoan... dẫu cho bất cứ chuyện gì xảy ra thì anh cũng sẽ không để em lại một mình..."

Căn phòng giờ đây chỉ còn lại tiếng khóc nức nẹn đầy đau xót của Từ Đan nhưng không sao... bên cạnh cô đã có một bờ vai thật sự là vững chắc để tựa vào... cả thế giới tạm thời là nhỏ bé...

*****

Tại căn biệt thự mới toanh tại thành phố này, Khang Nhã Vân luôn cầm trên tay cái điện thoại để mong chờ tin tức từ thủ hạ của mình.

Ngày thành hôn sắp đến rồi mà Tần Triết vẫn chẳng đoái hoài gì đến ả, mua cho ả căn biệt thự này rồi cứ thế mà lao đầu vào công việc hay nói đúng hơn là dành thời gian kia để suy tính cách nào quay trở lại với Từ Đan.

Càng nghĩ đến thì lửa ghen tức trong lòng ả lại như sóng cuộn trào dâng. Nếu để chậm đi một ngày ả cũng không muốn, nhất định phải có được Tần Triết cho bằng được và điều tất yếu là giết chết Từ Đan.

Bởi ả cho rằng chỉ khi nào Từ Đan thật sự chết đi thì khi ấy Tần Triết mới toàn tâm toàn ý bên ả.

Cuối cùng rồi điện thoại ả cũng đã nhận được cuộc gọi thông báo. Chẳng biết đầy dây bên kia nói gì nhưng trông ả có vẻ như khá thích thú mà mỉm cười âm hiểm...

-"Tô Từ Đan, cô rồi sẽ được đoàn tụ với cha mẹ mình với Đình Hựu Phong và với đứa con đáng thương kia nữa ha ha ha ha!"

Khang Nhã Vân ngửa cổ cười lớn đầy thỏa mãn, kế hoạch, dự tính... tất cả mọi thứ đã được ả vạch sẵn ra. Và không một ai có thể ngăn cản được.

Hồi ức lại những sự việc mà được cha mình kể lại, Khang Nhã Vân càng lúc càng thần tượng ông hơn. Cũng bởi những mưu tính của ông mà đã khiến mối thù giữa Hàn gia và Tô gia đẩy lên cực điểm

Và bằng chứng là chính Tần Triết vì thù hận mà đã bức cô vợ ngây thơ vô tội của hắn đến mức phải bỏ trốn.

Và cuối cùng vẫn chỉ là hai cha con Khang Nhã Vân đứng một bên xem được tuồng hay.

Nếu năm xưa Khang Diệp vạch ra mọi mưu kế thâm tócm và giết chết Hàn Minh Bạch rồi tạo chứng cứ đổ hết tội lỗi cho Tô Cung. Thì bây giờ sẽ là Khang Nhã Vân lặp lại lịch sử khiến cho Tô gia lại một lần nữa mang theo vết ố suốt đời.

*****

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ thì cửa tiệm bánh Xán Xán vẫn được mở, nhưng tuyệt nhiên là không thấy bóng dáng của cô chủ Từ Đan đâu.

Ngày hôm qua mọi người còn kháo nhau rằng chắc ông chủ Kim Gia Bảo ghen vợ mình với những người nam nhân khác nên đã ra tay với Từ Đan. Bằng chứng là ai đi ngang phòng làm việc của cô cũng đều nghe tiếng khóc thút thít.

Chắc là bị đánh rồi khóc lóc năn nỉ ỉ oi...

Những lời bàn tán ra vào đó đã vô tình để má Lâm nghe thấy. Chẳng những bà không hề nóng giận mà trái lại chỉ là lắc đầu thờ dãi.

Sở dĩ bà có thể điềm tĩnh như thế là bởi bà biết Kim Gia Bảo sẽ không bao giờ làm như thế với người con gái mà hắn yêu thương.

Bà chỉ trách miêng đời gian ác, lời ra tiếng vào làm ảnh hưởng danh tiếng của con gái mình thôi...

-"Khẩu nghiệp sẽ dẫn đến ung thư, đừng tự tạo nghiệp chướng cho bản thân bằng cách đứng đây phán xét sự việc một cách bừa bãi."

Từ xa xa Từ Đan bế Xán Xán bước đến, gương mặt của cô mang nét lạnh lùng đến đáng sợ mà trước nay chưa một ai có dịp tận mắt nhìn thấy.

Đôi mắt của Từ Đan có vẻ hơi căng mọng một tí còn ngoài ra tất cả đều rất bình thường. Có lẽ do đêm qua cô khóc quá nhiều.

Những dù có ra sao đi nữa thì ngày hôm nay Từ Đan cũng đã chấp nhận đối đầu với hiện thực, tốt với những người tốt và xấu với những người xấu.

Chỉ có cách tạo cho mình một vỏ bọc lạnh lùng và vô cảm mới không để cho người ngoài dễ dàng đánh giá thấp con người của cô. Hiền không phải là để cho họ tiện bề hiếp đáp hay lừa gạt.

Những nhân viên nhiều chuyện kia khi nhìn thấy Từ Đan đã cuốn cuộn vội vã tản đi, không ai dám nói thêm lời nào nữa.

- "Đan Đan, con..."- má Lâm cũng là lần đầu nhìn thấy cô trong bộ dạng này nên có phần kinh ngạc...

Nhưng liền đó Từ Đan thay đổi thái độ hẳn như một con người khác, dịu dàng nhìn má Lâm mà cười tươi.

- "Con không sao, hôm nay con muốn đi mua ít quần áo cho Xán Xán"

Cùng lúc đó chiếc xe của Kim Gia Bảo đã đậu trước cửa tiệm, hấn một thân tiêu sái bước vào... vừa nhìn thấy Từ Đan thì tươi cười rạng rỡ...

Nhưng vẫn là thưa gửi người lớn trước...

- "Mẹ..."- Kim Gia Bảo nhẹ gật đầu chào

Cả hai trông cứ như là một đôi vợ chồng thật sự, chàng rể lễ phép chào hỏi mẹ vợ...

Ánh mắt má Lâm nhìn con gái của mình mà trong lòng ngập tràn sự khó hiểu... hôm trước cô còn nức nở với bà rằng không biết tình cảm của mình đối với Kim Gia Bảo thế nào mà hôm nay lại có sự thay đổi đến chóng mặt như thế.

Mặc dù vậy nhưng bà cũng cảm thấy phần nào sự áy náy được giải tỏa, ít ra Từ Đan hôm nay sẽ không có thái độ hay bộ dáng tiêu cực như những ngày qua...

Bà lặng lẽ đứng nhìn bóng lưng của gia đình nhỏ đó rời đi mà trong lòng vừa mừng vừa lo. Liệu Từ Đan sẽ giải quyết như thế nào về chuyện của Đinh Hựu Phong? Và sẽ ra sao khi con gái mình thật sự tiến đến hôn nhân với Kim Gia Bảo?

Những câu hỏi nan giải đó cứ như vòng tròn mà xoay mãi trong đầu...

Trên xe, Từ Đan không có vẻ như đau khổ hay buồn bã mà vẫn giữ thái độ vui tươi chẳng có gì xảy ra, còn trên đũa Xán Xán khiến con bé cười không ngớt...

Kim Gia Bảo ngồi bên cạnh cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm đi phần nào... nhìn hai mẹ con họ như thế mà hấn cũng không nhịn nổi phải đưa tay lên nựng má Từ Đan một cái...

- "Uiii.. vợ ai mà đáng yêu thế?"- Kim Gia Bảo cười đùa

Những tưởng Từ Đan sẽ bài xích hay khó chịu nhưng nào ngờ cô cũng nường theo câu nói đùa của Kim Gia Bảo...

- "Vợ của anh chứ còn của ai nữa... đúng không con gái?"

Một bức tranh gia đình hạnh phúc cứ ngỡ trong mơ nhưng nó lại diễn ra ngay lúc này. Chưa bao giờ Kim Gia Bảo cảm thấy mọi thứ trở nên vừa đủ như lúc này.

Có đôi khi hấn cũng ước ao rằng không cần một khối tài sản khổng lồ, hay địa vị cao xã hội. Mà chỉ cần mỗi ngày có thể cùng Từ Đan và Xán Xán sống vui vẻ một cuộc đời bình yên là được...

Chẳng mấy chốc xe của họ đã đỗ vào trong bãi của một khu thương mại lớn nhất thành phố này.

Kim Gia Bảo thay Từ Đan bế Xán Xán rồi cả hai cùng nhau nắm tay đi vào trong. Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về cái gia đình nhỏ này...

Bố thì đẹp trai phong độ, oai phong tuấn mỹ, còn mẹ thì xinh đẹp, thanh khiết, đứa con gái thì nhỏ nhắn, đáng yêu như một thiên thần.

Kim Gia Bảo chẳng ngại nắm lấy bàn tay của Từ Đan mà tiêu sái đi tới về phía trước...

Ngày hôm đó bọn họ mua được rất nhiều quần áo mới cho Xán Xán, Kim Gia Bảo còn đặc biệt tặng cho hai mẹ con Từ Đan hai sợi dây chuyền bạc lấp lánh...

Nào là đi ăn, đi dạo, đi đến công viên... tất cả tạo nên một ngày chủ nhật hoàn hảo đến bất ngờ.

Và chắc chắn một điều rằng họ cũng biết được sau lưng mình bao giờ cũng có người dõi theo nhất cử nhất động.

Sau ngày hôm đó, tin tức đại thiếu gia nhà họ Kim cùng vợ và con gái riêng hạnh phúc, tình tứ tay trong tay đi mua sắm, tận hưởng ngày chủ nhật đầy ngọt ngào.

Điều đó càng khiến Từ Đan vô cùng hài lòng vì đó chính là mục đích mà cô mong muốn hơn bao giờ hết. Ngay khi tin tức này vừa đăng lên thì nhất định sẽ có không ít kẻ thích thú cũng như căm phẫn, tức giận.

Tiệm bánh vốn dĩ đã đông khách nhưng nhờ có bài báo kia mà đã khiến tình hình cửa tiệm trở nên tốt hơn.

Chỉ mới nửa ngày mở cửa mà số lượng bánh đã hết vèo, má Lâm phải tất bật làm thêm rất nhiều bánh để đủ số lượng cung cấp. Khách bên ngoài phải xếp hàng đợi đến lượt mua của mình.

Nhân viên chạy mệt bỏ cả hơi tay nhưng ai nấy cũng đều rất vui vì tiệm bán rất được.

Từ Đan điềm tình đứng một góc mà quan sát... trong đầu cô thầm nghĩ rằng một lát nữa đây sẽ có người đến với tâm trạng vô cùng khẩn trương và có vẻ như rất tức giận.

Quả đúng như cô dự đoán, Tần Triết chẳng nói chẳng rằng từ trên xe bước xuống, hăm hăm đi thẳng vào trong quán, vừa nhìn thấy Từ Đan thì lập tức kéo đi vào trong phòng làm việc.

Vút tờ báo trên bàn, hấn như nổi điên lên mà lớn tiếng quát nạt.

- "Em giải thích đi! Chuyện này là sao?"

Trên bìa chính là hình ảnh Từ Đan nắm tay Kim Gia Bảo cùng con gái Xán Xán cười đùa vui vẻ.

- "Tần Triết? Anh là đang ghen sao?"- Từ Đan mĩa mai

Ánh mắt Tần Triết nhìn Từ Đan một cách lạ thường, nó hấn lên sự tức giận đến mức những tơ máu đỏ ửng đang hiện hữu bên trong.

Đúng! Hấn đang ghen! Mặc dù biết rõ tình cảm của Kim Gia Bảo và Từ Đan là như thế nào nhưng hấn vẫn là đang ghen. Nhưng có điều hấn không thể nào suy nghĩ được hấn lấy tư cách gì để ghen?

Từ Đan chẳng thèm để ý đến hấn mà chỉ đứng đó lạnh lùng khoanh tay trước ngực, bộ dáng mạnh mẽ đến lạ thường..

- "Từ Đan, em nói đi! Có phải em với Kim Gia Bảo đã có gì với nhau đúng không?"- Tần Triết bước đến siết chặt hai cánh tay của Từ Đan mà hỏi

Đau lắm chứ, nhưng cô không muốn để Tần Triết nhìn thấy sự yếu đuối nên trên mình chịu đựng...

Khẽ nhếch môi cười khẩy, cô là đang cảm thấy hấn thật đáng thương...

- "Nếu tôi nói... Kim Gia Bảo chỉ là đối tác làm ăn thì sao?"

Im lặng một chút Từ Đan mới hất tay Tần Triết ra, chậm rãi phui phui hai bên tay mình như chạm phải thứ gì đó dơ bẩn lắm rồi mới tiếp tục nói

- "Còn nhớ năm đó mỗi ngày tôi phải cầm một quyển tạp chí có hình ảnh và những cô gái khác nhưng tôi cũng đâu có phản ứng thái quá như vậy?"

Bây giờ Tần Triết mới nhớ lại khi ấy, những lần như vậy Từ Đan luôn dùng thái độ nhẹ nhàng và có phần rụt rè hỏi nhưng hấn chỉ trả lời qua loa vài câu rằng đó chỉ là đối tác làm ăn...

Cô đâu có ngờ đến nỗi tin nó là thật, chẳng qua là vì quá yêu Tần Triết nên cô đã phải nhẫn nhịn suốt bấy nhiêu năm đó để rồi khi đến mức cùng cực thì đã lựa chọn cách ra đi.

Nhưng đến ngày hôm nay người nhận lãnh tình cảnh như ngày hôm đó lại chính là Tần Triết. Bây giờ hấn mới hiểu năm xưa Từ Đan đã phải đau lòng như thế nào.

- "À phải rồi Tần tổng, nghe nói anh sắp lấy vợ? Thật sự rất chúc mừng anh..."

Từ Đan hiện tại đã hoàn toàn khác với những ngày trước rất nhiều, lời nói có vẻ mỉa mai, công kích hơn. Thái độ bất cần và mạnh mẽ hơn...

Tần Triết vẫn không chấp nhận đối diện sự thật mà vẫn lao đến ôm lấy Từ Đan...

- "Đan Đan, có phải em giận năm xưa anh lừa dối em nên bây giờ em làm thế để chọc tức anh đúng không? Anh sai rồi, Đan Đan. Anh xin lỗi, anh thề từ nay về sau sẽ không gạt em nữa, sẽ không để em chịu bất cứ tổn thương nào nữa... quay về bên anh có được không? Đan Đan..".

Hấn là đang xuống nước cầu xin cô sao?

Ha ha ha ha thật buồn cười...

Lời nói mang hàm ý cảm xúc chan chứa và đầy hứa hẹn về một tương lai tốt đẹp đó của Tần Triết có vẻ như đã không mấy lọt vào tai Từ Đan.

Nhưng đâu đó trong giọng điệu mang phần ghen ngào của hấn cũng đã khiến Từ Đan cũng phải một phen nghĩ ngợi.

Cuối cùng, Từ Đan vòng tay ra phía sau ôm lấy tấm lưng rắn chắc mạnh mẽ của Tần Triết mà vuốt ve...

- "Thôi được... nếu anh đã nói vậy... thì em sẽ trở về bên anh..."

Đồng tử hấn giãn to cực độ, hấn không tin rằng chỉ cần nói ra những lời đó thì Tử Đan đã tha thứ và chấp nhận cho hấn một cơ hội.

Không còn kiềm chế được cảm xúc nữa, Tần Triết gắt gao đặt lên môi Tử Đan một nụ hôn nồng nhiệt, cháy bỏng...

Những thứ đồ linh tinh trên bàn làm việc cũng đã bị hấn quơ xuống hết, nhẹ nhàng đặt Tử Đan lên mặt bàn rồi tiếp tục day dưa môi lưỡi...

Lạ một điều là Tử Đan không hề né tránh hay giận dữ mà trái lại còn nhiệt tình đáp trả.

Nhưng ngay khi bàn tay Tần Triết lần mò đến cảm địa thì lập tức Tử Đan chụp lấy kịp thời và đẩy hấn ra xa.

Chỉnh lại quần áo mà giả vờ sợ hãi...

"Sao vậy?"- Tần Triết hệt hắng

"Chúng ta không thể làm những chuyện như thế được!"

"Tại sao lại không chứ?"

Thở dài một hơi, Tử Đan quay sang đối diện với Tần Triết nhẹ nhàng nói.

"Chẳng phải anh sắp lấy vợ sao? Nếu bây giờ anh trở lại với em thì Khang Nhã Vân sẽ ra sao?"

Tần Triết có vẻ như đang bị tình cảm của Tử Đan khiến cho hấn trở nên mù mịt và hoàn toàn bị cô không chế...

Bây giờ đây hấn chỉ biết rằng chỉ có người con gái trước mắt mới có thể khiến hấn hạnh phúc mà thôi.

Chẳng chần chừ Tần Triết liền ôm lấy Tử Đan mà hôn lên cổ, cũng vừa giải thích.

"Sở dĩ anh cưới cô ta là vì anh muốn có được Khang Diệp! Chỉ cần ngay khi tiếp quản được tập đoàn Khang Diệp thì anh sẽ vứt cô ta ngay!"

Kế hoạch hoàn hảo nhưng vô cùng ngu xuẩn.

Đối với ai thì không biết nhưng kẻ như Tần Triết đây quả thật rất tham lam, có cả gia sản của Tô gia, tập đoàn cũng như toàn bộ tài sản của Đinh Hựu Phong, ấy vậy mà còn chưa thấy đủ, vẫn cứ muốn thêm..

Nhưng phàm là những kẻ tham lam đều nhận về một kết cục rất bi thảm và đau thương.

Cũng chính vì lẽ đó mà Tử Đan sẽ nhắm vào lòng tham của hấn mà trả thù.

"Vứt cô ta... như vứt em năm đó sao?"- Tử Đan cười mỉa mai

Câu nói đó đã khiến động tác của Tần Triết dừng lại, có vẻ như đã động vào tim đen của hấn nên phần nào đã làm sự hối hận cũng như áy náy dâng cao.

Nhưng ngay sau đó Tử Đan câu lấy cổ hấn mà hỏi tiếp...

"Vậy chẳng khác nào em lại trở thành kẻ thứ ba... và lại... ngày cưới gần kề... thôi thì đợi đến khi nào anh bỏ được cô ấy thì hãy đến tìm em..."

Lời nói và hành động vô cùng lăng lơ của Tử Đan đã thôi thúc dục vọng cũng như sự tự tôn của Tần Triết lên đến đỉnh điểm.

Hấn lập tức đứng thẳng người và khẳng khái nói một câu...

"Chỉ cần có em, thì ngay bây giờ anh sẽ đến và nói chia tay với cô ta!"

"Khoan đã... vậy còn Khang Diệp?"

"Không có Khang Diệp cũng chẳng sao, trong tay anh có em là đủ..."

Tử Đan thích thú vì sắp tới đây sẽ có một màn kịch rất gay cấn và hồi hộp đến nghẹt thở sắp diễn ra và nữ chính không ai khác ngoài cô.

Nhìn thấy gương mặt nhuốm màu phong tình của Tần Triết mà Tử Đan thầm khinh bỉ. Nhưng nếu để trả thù được hai kẻ đang khiến cô ra nông nổi ngày hôm nay thì một cuộc hoan ái không có gì là to tát.

Nhưng hiện tại thì vẫn là chưa đến lúc...

Tử Đan thì thầm thổi hơi ấm vào tai hấn

"Vậy thì... hãy chứng minh tình yêu của anh dành cho em đi!"

Tần Triết vừa nghe đến đó liền mừng rỡ... hần dù có cương cứng đến đâu cũng phải cố nhịn bởi hần biết chỉ cần là hoàn thành được điều Từ Đan muốn thì hần sẽ có thể cùng cô một đêm nữa trở thành vợ chồng.

"Anh sẽ cho cả thế giới biết rằng anh yêu em!"

Liền đó hần đứng phắt dậy, hào hứng đi ra bên ngoài hướng thẳng phía cửa mà đi tới..

Đến khi xe của hần đã rời đi thì ở đây Từ Đan mới đưa tay lên lau chùi miệng mình như vừa hôn phải một thứ gì đó kinh tởm.

Bàn tay cô nắm chặt thành nắm, hít một hơi thật sâu, môi cắn chặt đầy cảm phẫn..

"Bất cứ ai cũng đều được tha thứ, nhưng riêng hai đứa mày thì không! Khang Nhã Vân, tao sẽ khiến mày nhận lãnh nỗi đau năm ấy của tao gấp bội phần."

Nước mắt của sự tức giận đến uất nghẹn cũng theo dòng cảm xúc mà tuôn trào ra...

Móng tay cũng đã đâm vào da thịt đến mức hần lên những dấu vết cắn sâu.. có chỗ sâu đến ứa máu nhưng Từ Đan không hề cảm giác được sự đau đớn bởi giờ đây hận thù trong lòng cô đã hoàn toàn chiếm hữu thể xác và cả tinh thần của cô rồi.

Một nam nhân khác chậm rãi bước vào, vừa vận nhìn thấy hình ảnh cô gái bé nhỏ đang trong cơn tức giận mà quên cả tay mình bị thương liền đi đến...

"Bảo bối... tay em chảy máu rồi..."

....

..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Cái ôm dịu dàng cùng mùi hương quen thuộc mà bao lâu nay cứ ngỡ đã quên nó đi nhưng vô tình lại hồi ức cho Từ Đan về những ngày tháng trước đây...

Bất quá chỉ là vài giây thôi rồi cô cũng lạnh lùng gạt phăng cánh tay kia đi, đối với cô thì người này không còn là quan trọng nữa, hần đã mang đến cho cô bao nhiêu là hạnh phúc rồi cuối cùng là ra đi trong lặng suốt hơn một năm trời.

Bây giờ Xán Xán cũng đã bập bẹ kêu ba gọi mẹ thì cũng đủ hiểu khoảng thời gian từ khi cô mang thai đến nay đã phải trải qua bao đau khổ...

Sự phũ phàng hôm nay cũng chính là do kẻ đó tự tạo ra...

Từ Đan mạnh dạn đi ra khỏi phòng nhưng đi được vài bước đã bị hần nắm tay kéo ngược lại.

"Vợ..."- Tiếng gọi tha thiết của hần dành cho cô

Nhưng có lẽ hiện tại tạm thời nó là dư thừa lắm bởi vì cái cô cần không phải là một người chồng mà là một người giúp cô đạt thành tâm nguyện trước khi ly khai cuộc đời này để tìm đến chốn bình yên...

Nói đi thì cũng phải nói lại, dấu sao tiếng gọi này... từ chính nam nhân này đã từ lâu cô không được nghe...

Ngày hôm nay được dịp thì khó trách trong lòng dâng lên sự tê tái và nhói đau...

Một trạng thái, một biểu cảm... Từ Đan đối với kẻ đó không chút lưu tình...

"Xin lỗi anh, tôi không có chồng!!!"

Nhưng kẻ đó vẫn không bỏ cuộc, cố níu giữ tình cảm của Từ Đan một cách mạnh mẽ nhất có thể bởi hần nghĩ rằng cô chỉ là hòn sỏi nhất thời mà thôi..

Không ngăn ngại, kẻ đó lại một lần nữa chạm hai gối xuống nền đất mà cất lời...

"Đan Đan, anh biết em rất giận anh về chuyện bấy lâu anh giả chết lừa gạt em... nhưng xin em hãy hiểu cho anh! Hãy tha thứ cho anh... "

Lời nói vụn vặt chán thành và hàm ý xúc động có cỡ nào đi nữa thì có lẽ đã là vô ích đối với Từ Đan rồi... cũng bởi vì cô đã nhận ra một điều rằng trên thế giới này chỉ có đứa con gái bé nhỏ là sẽ không lừa gạt mình thôi.

Còn tất cả... tất cả mọi người xung quanh chẳng ai đáng tin cả...

Khi vừa nghe đến đây thì Từ Đan như nham thạch lâu ngày kìm hãm dưới miệng núi lửa nay có dịp tuôn trào...

Đôi mắt cô long lên sòng sọc, những tia máu hằn lên thấy rõ... nhưng đầu đó vẫn còn long lanh giọt nước mắt của sự phần uất đến nghẹn lòng...

- "Tôi hiểu cho anh? Vậy thì ai sẽ hiểu cho tôi? Anh có biết ngày hay tin anh chết thì tôi đã như thế nào không? Xán Xán cũng vì bị tôi ảnh hưởng mà dẫn đến sinh non, căn nhà kia cũng bán đi vì không đủ tiền trang trải... anh có biết cuộc sống của ba mẹ con tôi khổ sở như thế nào không? Nhưng tôi không dám oán trách, tôi không dám than thở... tôi chỉ biết tự hỏi bản thân mình kiếp trước đã tạo ra nghiệp chướng gì để ngày hôm nay phải chịu khổ đau như thế này?"

Sự uy mãnh ban đầu dần dà biến mất, trả lại đây một Tô Từ Đan yếu đuối và mỏng manh như những ngày xưa...

Mấy ai hiểu trong quãng thời gian sau khi sinh Xán Xán thì cô đã rất may mắn khi không bị mắc phải căn bệnh trầm cảm sau sinh nhưng điều cô phải đối mặt là sự cô đơn, trống trải kèm theo đó là một tâm hồn hoàn toàn tàn phế.

Cuộc đời cô từ lúc bắt đầu cho đến hiện tại vẫn mãi chỉ là đoạn nhạc dạo đầu của một vở bi hài kịch mà không biết đến bao lâu thì nó mới kết thúc...

- "Đan Đan... anh xin lỗi... anh xin lỗi..."

Đinh Hựu Phong khóc nức mà ôm lấy Từ Đan, bầu trời này có bao nhiêu rộng lớn nhưng nó vẫn chẳng bằng cô gái này đây...

Bao nhiêu ngày tháng sống ẩn dật để có thể hồi phục lại tất cả từ sự nghiệp đến tài sản cũng chỉ vì muốn trả thù Tàn Triết và để mẹ con Từ Đan có được một cuộc sống tốt đẹp hơn..

Một năm gầy dựng cơ nghiệp là điều không thể đối với một kẻ tay trắng nhưng Đinh Hựu Phong lại chính là phần hi hữu con sót lại.

Cũng chính vào thời điểm này mà hần dám xuất đầu lộ diện gặp Từ Đan, bởi hần đoán rằng chẳng bao lâu nữa thì thù mới nọ cũ gì của Từ Đan cũng đều được hần một lần báo hết...

Nhưng có điều Đinh Hựu Phong không ngờ rằng mình bị lộ quá nhanh nên đã dẫn đến tình trạng không mong muốn như hiện tại... mặc dù hần có lý do chính đáng

- "Đan Đan... hãy một lần nghe anh giải thích... anh không hề muốn giấu em bất kỳ chuyện gì cả... nhưng việc này có liên quan đến sự an nguy của ba mẹ con nên anh không dám tiết lộ cho em biết mà thôi... Đan Đan, anh đã từng nói dù có ra sao anh cũng sẽ không bỏ rơi em"

Hôn lên mái tóc mềm của Từ Đan, hần mới tiếp tục nói...

- "Nhưng gì em phải chịu đựng, anh đây đều chứng kiến tất cả... nhưng ai sẽ là người đau đớn hơn khi em ngay trước mắt mà anh không thể chạy đến ôm lấy. Có những lần anh chờ trong tù quần áo cho đến khi em ngủ say anh mới dám ra ngoài chỉ để được chạm vào em..."

- "Đan Đan, ngày hôm nay anh quay trở lại là vì anh muốn giúp em cũng chính là muốn ngăn em đừng dùng cách trẻ con như vậy để trả thù nữa... "

Tạm thời ngưng bật tiếng khóc, Từ Đan đưa đôi mắt ướt đầm lệ sầu mà nhìn Đinh Hựu Phong với thập phần ngu ngơ...

Rõ là kế hoạch này chỉ có cô và Kim Gia Bảo biết, vậy thì tại sao Đinh Hựu Phong lại...

- "Làm sao anh biết?"- Từ Đan nhún nhẹ mi tâm hỏi gần

- "Là anh nói!"

*****

Tàn Triết thì mang một tâm trạng vui mừng hớn hờ đi ra xe, ý của hần là muốn một mạch lái thẳng xe về nhà để nói câu từ hôn với Khang Nhã Vân.

Chẳng còn gì hạnh phúc bằng được người mình yêu chấp nhận tha thứ...

Cứ nghĩ đến việc Từ Đan và hần sẽ cùng nhau một lần nữa đi vào lễ đường thì cả người cứ nhộn nhịp hần lên...

Bao nhiêu năm sống trong ân hận thì Tàn Triết mới nhận ra rằng một người vợ quý giá đến nhường nào. Không phải đơn giản chỉ là con ở làm việc nhà hay cái máy để mà vợ còn là một người bạn... một tri kỷ mà có thể là cả đời chúng ta vẫn không thể tìm được ai hợp ý như vậy...

Nhưng có vẻ hần không thể nào biết được những thứ hần làm hiện tại chỉ là vô ích, chẳng những là vậy mà nó còn là một bước chân tự đập đổ cơ nghiệp của chính bản thân mình...

Đang hào hứng lái xe thì nhận được cuộc gọi từ Hạ Trác Minh...

"Cậu mau trở lại công ty đi, ông Fuinoki sắp đến rồi... họp đồng lần này nhất định cậu phải ra mặt nếu không Lâm thị đó sẽ nuốt chửng mất!"

Giọng điệu khẩn trương của Hạ Trác Minh cũng phần nào khiến Tần Triết phải lo lắng mà quay đầu xe trở lại công ty.

Dầu sao thì làm ăn vẫn là quan trọng hơn...

Chỉ cần là đích thân Tần Triết ra mặt thì với 20 phút ngắn ngủi đã có thể hoàn thành xong dự án công trình đô thị cấp cao tại phía nam thành phố.

Chưa bao giờ Tần Triết lại hạnh phúc và vui vẻ như ngày hôm nay, nhận được sự tha thứ từ Từ Đan, một mối làm ăn lớn vừa được ký kết...

Điều đó càng làm tâm trạng hân hoan phấn chấn hơn bất kỳ lúc nào...

Hạ Trác Minh chính vì thấy được sự bất thường này nên liền lên tiếng hỏi...

"Minh không ngờ cậu dễ thỏa mãn như vậy, một bản họp đồng đã có thể khiến khối băng như cậu cũng tan chảy sao?"

Hạ Trác Minh cầm trên tay hai ly rượu màu đỏ sẫm đào nhẹ rồi cẩn thận đưa cho Tần Triết một ly...

Giọng điệu có phần mỉa mai nhưng cũng không kém phần tò mò...

Tần Triết vẫn như thế, môi nhếch cao cười nhẹ...

Hắn là đang rất hài lòng về bản thân mình...

"Trác Minh, gọi điện thoại báo hủy lễ cưới đi!"

Nụ cười âm hiểm của Tần Triết cùng câu lệnh mà hắn vừa nói ra khiến Hạ Trác Minh cũng phải một phen bất ngờ.

Mới mấy hôm trước còn bảo phải gấp rút chuẩn bị hôn lễ ấy vậy mà hôm nay đã đòi hủy. Hắn là đang muốn làm gì đây?

Nhìn bộ dáng cao cao tại thượng của Tần Triết mà Hạ Trác Minh không khỏi suy tư... phải chăng kế hoạch của Tần Triết có thay đổi?

"Tôi cần biết lý do!"- Hạ Trác Minh trầm giọng

Đôi mắt Tần Triết nhìn về xa xăm, ly rượu đỏ còn cầm trên tay đào nhẹ như bông lung lăm, có điều khóe môi vẫn thuy chung một nụ cười...

Sau một lúc hắn mới chậm rãi cất lời...

"Tôi sẽ không cưới Khang Nhã Vân nữa... "

Mỉm cười Hạ Trác Minh khẽ nhủ lại...

Ý của Tần Triết là sao? Tại sao ngay khi chỉ còn một bước cuối cùng để lấy được Khang Diệp mà hắn cũng buông bỏ? Có phải là hắn đã mưu tính việc khác không?

Liền đó Hạ Trác Minh bước đến trước mặt Tần Triết có vẻ khẩn trương lắm...

"Triết, cậu điên sao? Khang Diệp sắp thuộc về chúng ta rồi... cậu sao có thể lại?"

Bỗng nhiên Tần Triết xoay qua nhìn đối diện với Hạ Trác Minh, gương mặt bắt đầu lạnh lùng như trước...

"Bởi vì Từ Đan không muốn..."

Vừa nghe câu nói đó thì Hạ Trác Minh một phen giật mình... cái gì mà Từ Đan không muốn? Chẳng lẽ hắn và Từ Đan đã...

Như thấu được sự suy tư của Hạ Trác Minh mà Tần Triết đã tự động lên tiếng giải thích...

"Cậu không cần quá ngạc nhiên, đúng thật là tôi và Từ Đan đã quay lại với nhau..."

Nghe đến đây thì tâm trạng của Hạ Trác Minh chẳng biết phải là nên buồn hay vui nữa cũng bởi vì lý do đó mà Tần Triết chấp nhận từ bỏ Khang Diệp là một điều ngu xuẩn nhất.

Trước đến giờ có khi nào Tần Triết lại thiếu suy nghĩ đến như thế đâu nhưng lần này có vẻ khác hẳn rồi. Hiện tại thì có vẻ như lời nói của Từ Đan có khi còn uy lực hơn chủ tịch nước nhiều...

Mặc dù là vậy nhưng Hạ Trác Minh vẫn còn một điều thắc mắc, tại sao Từ Đan lại có thể dễ dàng tha thứ cho Tàn Triết đến như thế. Ngay cả Hạ Trác Minh là một kẻ ngoài cuộc mà còn bị ghét cay ghét đắng thì chẳng có lý do gì để Từ Đan đối tốt với kẻ thù của mình...

Càng nghĩ càng khiến Hạ Trác Minh thêm nghi ngờ...

"Tàn Triết, cậu đã suy nghĩ kỹ chứ? Trong chuyện này thật sự là rất đáng nghi ngờ... không đơn giản Từ Đan có thể..."

"Cậu im đi!"- Tàn Triết quát lớn...

"Cậu..."

"Đừng tưởng mình không biết là cậu yêu Từ Đan, nhưng mình muốn nhắc cho cậu nhớ một điều... cô ấy mãi mãi là của mình!"

Nói rồi Tàn Triết tiêu sái bước ra khỏi căn phòng uy nghi đó, hẳn là không muốn bất kỳ ai nghi xấu cho Từ Đan.

Đến thời điểm này thì có vẻ như Tàn Triết đã dần mất đi khả năng phán đoán và cả sự đa nghi của mình... hẳn toàn tâm toàn ý đặt niềm tin vào Từ Đan...

Còn lại nơi đây một mình Hạ Trác Minh đang còn ngơ ngác...

Tàn Triết biết hẳn yêu Từ Đan khi nào? Rõ là chuyện này chỉ riêng mỗi hắn biết nhưng tại sao...

Thất thần ngồi xuống ghế...

Hạ Trác Minh trước giờ vẫn luôn là cánh tay đắc lực của Tàn Triết, mọi ý kiến cũng như quyết định của hắn cũng đều được Tàn Triết tin tưởng... ấy vậy mà ngày hôm nay...

Có lẽ như lần này Hạ Trác Minh cảm nhận được ở Tàn Triết không còn là sự tin tưởng dành cho mình nữa...

Nhưng bất luận là cho dù thế nào thì Hạ Trác Minh cũng nhất định sẽ không để sự nghiệp mà bao nhiêu năm cả hai cùng xây dựng sụp đổ hoàn toàn chỉ vì một chữ tình...

Lập tức gọi cho Tàn Triết một cách nhanh nhất có thể... nhưng có vẻ như Tàn Triết chẳng muốn nghe được lời giải thích nào nên không chịu bắt máy...

Bất đắc dĩ Hạ Trác Minh mới phải nhắn tin cho Tàn Triết...

"Cho mình ba ngày, mình sẽ chứng minh cho cậu thấy Từ Đan là đang lừa dối cậu. Đừng nói với Khang Nhã Vân... hôn lễ sẽ được trình trọng cử hành và khi đó cậu sẽ biết mình cần gì!"

*****

Ngày hôm nay cửa tiệm có vẻ như khá bình ổn sau bài báo tin đồn kia về cô chủ...

Một cảm giác bình yên đến lạ thường, không còn tiếng người nhón nháo, không còn sự chật ních khi xếp hàng... tiếng nhạc nền du dương càng khiến nơi đây trở nên nhẹ nhàng và thư thả hơn rất nhiều...

Hương thơm nhàn nhạt của bơ trứng kèm theo đó là vị nồng đậm của trà sữa quả thật là một liều thuốc tinh thần cho Từ Đan ngay lúc này...

Trầm tư bên quầy tính tiền một lúc thật lâu bỗng dưng cô lại nghĩ đến khoảng thời gian sau này...

Cô đã dự tính tất cả cho bản thân mình về tương lai...

Tìm một hòn đảo nhỏ, ít cư dân sinh sống rồi cùng con gái của mình sống hết quãng đời bình yên còn lại... như vậy có lẽ đã quá đủ với cô...

Không cần bất kỳ một nam nhân nào bên cạnh, cô luôn tự tin rằng bản thân đủ mạnh mẽ và kiên cường để đảm đương chức trách của một người cha...

Ngẩn ngơ ngồi nhìn ra hướng cửa sổ, Từ Đan có thể cảm nhận được cả sự ảm đạm của ánh chiều tà đang dần buông xuống... màu cam rực rỡ của nó tựa hồ như đang khắc họa nên tâm trạng của cô ngay lúc này...

"Đan Đan..."

Tiếng gọi của nam nhân nào đó đã kéo cô trở về với thực tại...

Đó không ai khác ngoài Kim Gia Bảo cả, cứ như thường lệ thì tan ca là hắn cứ lái xe đến đây... có vẻ như đã thành thói quen mất rồi...

Nhìn cô gái ngọc kia ngồi thần thờ rất lâu mà không nhận ra sự hiện diện của hắn nên đành phải lên tiếng gọi...

"Em suy nghĩ gì mà ngơ ngẩn vậy?"

Kim Gia Bảo ôm lấy Tử Đan cung nựng với biết bao ánh mắt đang tò mò nhìn chăm chăm..

Chẳng những là Kim Gia Bảo không thấy ngượng mà còn tự nhiên hôn lên má Tử Đan một cách thật yêu thương..

"Gia Bảo... người ta nhìn kia!"- Tử Đan ngượng ngừng

"Tôi hôn vợ tôi có gì là phải sợ... có chẳng là sợ cái tên họ Đinh trong kia kia..."

Cùng lúc đó Đinh Hựu Phong như bóng mà xuất hiện phía sau tấm rèm với gương mặt u ám biến sắc từng bước đến gần..

Tay nắm lấy tay Tử Đan kéo về phía mình cũng dưới sự chứng kiến của bao người ở đây..

"Tôi còn sống đây nhé..."

Tử Đan bây giờ mới thở dài... bỗng dưng cuộc đời cô lại có hai người đàn ông này chen ngang vào và bây giờ là đang muốn chia sẻ với nhau...

Ở họ không có sự tranh giành kịch liệt mà chỉ là một sự đùa cợt tình nghịch như những đứa trẻ tranh giành đồ chơi mà thôi...

"Đan Đan... anh có nấu cơm, lát em lên ăn nhé!"

Đinh Hựu Phong nhìn Tử Đan cười nịnh, hẳn chính là vì nhận lãnh hình phạt thay thế nhiệm vụ của má Lâm trong một tháng để thấu hiểu được sự khổ cực của những người phụ nữ.

Đó cũng chỉ là hình phạt nhất thời của má Lâm để xoa dịu Tử Đan ngay vào lúc này mà thôi... đối với cô vẫn đâu đó còn chưa nguôi ngoai..

"Anh nghĩ hay là thôi đừng ăn, cả nhà mình ra ngoài ăn đi... anh sẽ lo lắm nếu em bị ngộ độc thực phẩm!"- Kim Gia Bảo ra vẻ lo lắng

Lời nói như đang muốn công kích tài nấu nướng của Đinh Hựu Phong đã khiến cho cả hai như muốn xảy ra chiến tranh nhưng nhìn sự lạnh lùng của Tử Đan mà cả hai không ai dám hó hé...

"Cơm nhà đã nấu thì không nên lãng phí, nhưng nếu nấu dở thì đành phải ra ngoài ăn..."

Cách giải quyết này có vẻ như khá hợp lý trong tình huống như thế này... cũng bởi muốn vẹn cả đôi đường thì ít ra là không nên thiên vị bất kì ai mà phải có sự công bằng.

Dẫu sao hiện tại bọn họ cũng ngồi cùng một thuyền cho nên sự đoàn kết là điều tất yếu...

Cửa tiệm hôm nay đóng sớm hơn bình thường...

Hôm nay là buổi cơm đoàn tụ đầu tiên sau hơn một năm xa cách của gia đình này, chẳng những vậy... họ còn đón thêm hai thành viên mới...

Chính là bé con Xán Xán và ông chú Kim Gia Bảo...

Mặc dù không có A Phi ở đây nhưng má Lâm cũng đã phần nào mãn nguyện khi cuối cùng cũng đã có thể nhìn thấy Tử Đan cùng Hựu Phong hạnh phúc sống bên nhau...

Kim Gia Bảo thì thường ngày vẫn lui tới dùng cơm nên không hề tỏ vẻ ái ngại... còn Đinh Hựu Phong thì mặt vốn dĩ đã dày rồi nên không còn biết ngại...

"Đan Đan... ăn cái này đi!"

Không hẹn mà cùng một lượt hai tên ngốc đó lại gấp cùng một món, cùng một miếng thịt, cùng một câu nói...

Vừa dứt lời thì bốn mắt nhìn nhau mang đầy hàn khí...

Phải đến khi Tử Đan tăng hắng vài tiếng mới chịu thôi không tranh nhau nữa...

Đinh Hựu Phong nhanh nhẹn gấp một con tôm to tướng để vào chén Tử Đan mà nịnh nọt...

"Vợ à... em thích ăn tôm mà, anh đã lột sạch vỏ, lấy chỉ lưng... bảo đảm ăn vào là nồng nàn hương vị yêu thương..."

"Cảm ơn..."- Tử Đan nhìn Đinh Hựu Phong khề cười... có vẻ như giữa họ vẫn còn một khoảng cách vô hình nào đó chắn giữa..

Kim Gia Bảo cũng không chấp nhận thua thiệt, gấp cho Tử Đan miếng thịt gà

"Vợ bé nhỏ, tôm sẽ khiến em dị ứng, hay là ăn miếng thịt gà tình yêu này đi. Bảo đảm em ăn vào sẽ không còn thèm tôm nữa!"

Ngay cả má Lâm bên cạnh cũng không thể nào nhịn cười được trước hai đứa trẻ to xác này... ai đời là tranh giành nhau một cách buồn cười như thế bao giờ chứ

Nhưng cũng chính nhờ vào sự đố kị, cạnh tranh như thế mà khiến cho không khí cả nhà trở nên nhộn nhịp hơn hẳn. Chẳng còn sự ảm đạm ngày nào...

"Cảm ơn anh..."- Từ Đan đối với Gia Bảo thì có vẻ thân thiết hơn...

Và điều đó cũng khiến Kim Gia Bảo một phen hất mặt lên cao đầy đắc ý... xem như là lần này hẳn thắng rồi...

Cuộc tranh đấu không dừng lại tại đó mà suốt cả bữa cơm thì không ai nhường ai... chỉ cần là thấy chén Từ Đan vừa hết đồ ăn là hai kẻ đó thay phiên nhau đề vào...

Nhưng cho dù cạnh tranh đến đâu thì tới đến cũng là thời gian mà Đinh Hựu Phong có thể hoàn toàn chiếm lấy Từ Đan...

Xuống nhà tiền Kim Gia Bảo, Từ Đan còn chu đáo chuẩn bị vài cái bánh nóng hổi làm quà cho Kim lão gia...

Kim Gia Bảo quyến luyến không muốn rời...

"Vợ... anh thật sự không cam tâm chút nào!!"- Kim Gia Bảo có vẻ hậm hực

Từ Đan khẽ nghiêng đầu, mi tâm cũng nhíu lại khó hiểu...

"Sao lại không cam tâm?"

"Đinh Hựu Phong rõ là đang muốn tranh làm lớn với anh mà!"

Từ Đan càng nghe càng khó hiểu... cái gì mà làm lớn? Làm lớn là sao?

"Anh nói cái gì vậy Gia Bảo?"

"Thì em không thấy sao? Đinh Hựu Phong muốn làm lớn, còn anh phải làm nhỏ.. thật không công bằng!"

Bây giờ thì có vẻ như Từ Đan đã hiểu ra vấn đề Kim Gia Bảo muốn nói gì rồi... hẳn là đang ganh tị với Đinh Hựu Phong. Thật ấu trĩ...

Cả hai cộng lại cũng đã hơn sáu mươi tuổi đầu, ấy vậy mà lại đi cạnh tranh như tụi con nít... chẳng hiểu sao cô lại đi có tình cảm với bọn họ được cơ chứ...

"Thôi đừng có nói nhảm, đi về đi... muộn... ừm..."

Lời chưa dứt thì Kim Gia Bảo đã ôm lấy Từ Đan vào lòng và hôn lấy đôi môi mỏng như cánh đào kia...

Cảm cảm giác mát lạnh từ đôi môi Từ Đan khiến tinh thần Kim Gia Bảo trở nên thoải mái hơn bao giờ hết... hẳn cứ như thế mà mãnh liệt hơn..

Cho đến khi Từ Đan gần như là thiếu đi đường khí mà phải đẩy hẳn ra...

Gương mặt Từ Đan dưới cái lạnh mùa này đang dần ửng hồng lên... không biết là do làn da nhạy cảm hay sự bất ngờ của Kim Gia Bảo khiến Từ Đan ngượng ngùng..

"Đan Đan à, mặc dù Đinh Hựu Phong đã lừa gạt em nhưng anh tin anh ấy có nỗi khổ... tha thứ cho Đinh Hựu Phong cũng chính là sự giải thoát cho chính bản thân của em..."

Nhưng lời nói này theo Từ Đan thì đó là lời chân thật bởi vì cô biết rất rõ Kim Gia Bảo xưa nay không hề biết tàng bốc ai bao giờ... hẳn đâu có xấu xa và quỷ phá cỡ nào nhưng quy tắc của hắn là đề cao bản thân mình.

Chỉ có điều sau một "khoá huấn luyện" tâm can của Từ Đan thì Kim Gia Bảo có vẻ đã thay đổi rất nhiều theo chiều hướng khá là tích cực...

Điều Kim Gia Bảo nói làm sao cô không biết chứ... chỉ là do quá sốc nên hiện tại vẫn còn chưa thể chấp nhận được mà thôi. Chứ cô hoàn toàn có thể biết được đằng sau cái chết giả đó là cả một mối thù..

"Em biết rồi... anh mau về sớm đi, nhớ mang bánh cho Kim lão gia giúp em."

"Sao lại gọi là Kim lão gia? Phải gọi là ông nội.. có biết chưa?"

"Ừ thì là ông nội..."

Vẫy tay chào tiễn biệt Kim Gia Bảo, đợi khi bóng xe hắn dần khuất xa thì Từ Đan mới đi vào trong nhà... nhưng ngày vào lúc đó cô có thể rất nhanh mắt nhìn được có một thứ ánh sáng kì lạ nào đó loé lên cách chỗ cô đứng không xa...

Mặc dù chưa rõ nó là gì nhưng cô cũng chẳng phải dạng tò mò nên không mấy bận tâm khoá kín cửa rồi đi lên lầu...

Giờ đây má Lâm cũng đã đi ngủ trước, mặc dù đang trao hình phạt cho Đình Hựu Phong nhưng bà cũng không nỡ để đứa cháu yêu quý của mình cho ba nó trông.

Bà sợ bất trắc Đình Hựu Phong không cẩn thận làm thương tổn đến bé con thì bà sẽ đau lòng lắm..

- "Mẹ... hôm nay để Xán Xán bên phòng con nhé... con muốn ngủ cùng con bé..."

Từ Đan nhìn má Lâm cười dịu..

- "Vậy còn anh?" - Đình Hựu Phong thất thểu hỏi

Im lặng một chút, Từ Đan đi vào phòng rồi trở ra với một cái gối, cái chăn bông to rồi đưa cho Đình Hựu Phong trình trọng..

- "Anh ngủ sofa!"

- "Phản đối! Phản đối! Anh cần làm tròn nghĩa vụ người chồng mà..." - Đình Hựu Phong nhiệt liệt phản đối

Má Lâm đứng bên cạnh cũng phản chen ngang cật lời..

- "Phản đối vô hiệu!"

Thế là Đình Hựu Phong đành phải lúi thủi ôm lấy chăn gối mà đi đến cái sofa đặt ở phòng khách.

Đối diện nó mà tâm trạng hần vô cùng trần trối...

- "Mày có thể biến dài ra một chút được không?"

Nhưng hiện thực vẫn là Đình Hựu Phong sẽ phải ngủ trên cái ghế dài một mét rưỡi và rộng chưa đến 80cm..

Thân hình cao ráo một mét tám của Đình to con phải nép mình co ro trên ghế thật thảm thương nhưng vì biết thân mình mang trọng tội nên chẳng dám đòi hỏi quá cao...

Đêm đó khi mọi thứ trong nhà dần chìm vào bóng đen tĩnh mịch, ngoài trời thì mỗi lúc một âm u và lạnh lẽo hơn cũng bởi vì nó đã rơi vào trạng thái nửa khuya...

Chẳng hiểu sao đã đến giờ này mà Từ Đan vẫn chưa thể nào an giấc, nhìn đứa con gái nằm trong cũi ngủ say với gương mặt như thiên thần khiến cô liên tưởng đến ba của nó...

Nghĩ thế Từ Đan liền ngồi bật dậy, mở cửa phòng đi ra bên ngoài... muốn xem thử Đình Hựu Phong có lạnh hay không, có ngủ được hay không...

Khi cô đến gần thì nhìn thấy Đình Hựu Phong đã thở đều đặn, chân đắp hồ hững không trợn vẹn nên cô tiện tay chỉnh lại...

Nhưng ngay khi bàn tay cô chạm đến thì lúc cổ tay đã bị Đình Hựu Phong nắm chặt mà kéo xuống..

Nhất thời quá bất ngờ nên Từ Đan chẳng kịp giữ thăng bằng nên ngã nhào lên cơ thể của Đình Hựu Phong...

Đang có ý định vùng dậy chống cự thì Đình Hựu Phong đã kịp thời vòng tay ôm chặt lấy và thì thầm bên tai

- "Để cho anh ôm em một lát thôi... anh thật sự nhớ em lắm rồi..."

...

...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Hiện giờ thì có lẽ ngay cả Từ Đan và Đình Hựu Phong đều biết rất rõ đối phương đang suy nghĩ điều gì... chỉ là vốn dĩ giữa cả hai đang còn một bức tường tâm lý làm chướng ngại nên không ai bảo ai câu nào mà chỉ âm thầm ôm nhau...

Đối với Đình Hựu Phong là cả một nỗi niềm yêu thương sau bao ngày xa cách, có đôi lúc chỉ có thể chạm được khi Từ Đan đã ngủ. Điều hắn mong

muốn suốt bấy nhiêu thời gian qua là một cái ôm thật sự tình cảm của Tử Đan.

Làm sao hấn dám đòi hỏi quá xa vời, bởi bản thân mình dù đang làm đúng đi chăng nữa nhưng để vợ mình chịu khổ suốt ngàn ấy thời gian thì chẳng khác nào một tên tội nhân thiên cổ. Dù có cố chuộc lỗi đến mấy cũng không đủ.

Nhưng ngày hôm nay được nắm lấy tay cô, ôm cô vào lòng, thì thậm chí với cô những điều mình mong đợi thì đã là quá đủ.

Còn đối với Tử Đan thì nó là một chuỗi những tháng ngày đau khổ mà có lẽ bất kì người phụ nữ nào cũng không muốn gặp phải.

Nhưng suy đi nghĩ lại, sau cùng thì cô vẫn có thể làm được bốn phận của một người mẹ, một người con hiếu thảo vậy thì hà có gì cô lại còn phải xa cách với Đinh Hựu Phong...

Chỉ có điều sau cái suy nghĩ nhất thời của mình thì Tử Đan chợt cười nhạt... bản thân cô nhu nhược, yếu hèn đã đành nay lại còn ngu ngốc nghĩ ra được lý do đó để tha thứ...

- "Đan Đan... em đã ngủ chưa?"

Đinh Hựu Phong khẽ thì thầm hỏi...

- "Vẫn chưa..."

Hấn lại cười nhẹ rồi tiếp tục nói...

- "Em muốn biết trong thời gian qua anh đã làm được những gì không?"

Đúng thật là Tử Đan rất muốn biết trong suốt thời gian một năm đó thì Đinh Hựu Phong đã làm được những gì mà tại sao lại phải dùng cách giả chết đó.

Tử Đan cũng tò mò gật đầu...

Đinh Hựu Phong được thể nên ôm Tử Đan chặt hơn một chút rồi mới từ từ hỏi ức lại những chuyện vừa qua.

Theo lời Đinh Hựu Phong kể thì ngay khi bar L'vour mất đi thì hấn đã biết được âm mưu của Tần Triết.

Ngay lập tức Đinh Hựu Phong đã tách lẻ một công ty con không đáng kể của mình rồi tạo dựng hiện trường tai nạn giả dưới vách núi hòng qua mặt Tần Triết.

Ngày trước hấn cũng từ hai bàn tay trắng gầy dựng sự nghiệp thì ngày hôm nay dù có sa cơ thất thế thì hấn cũng không hề gục ngã. Chỉ có điều cách thức hấn thực hiện thì lại không được thoả đáng cho lắm.

Lâm Thị ban đầu chỉ là một công ty bé nhỏ giữa nơi thương trường khốc liệt, nhưng chỉ với một năm để nó vươn lên đứng trong bảng hạng mục cả nước thì có vẻ là một điều khó tin.

- "Vậy còn hai thi thể được tìm thấy ở hiện trường?"- Tử Đan không nhịn nổi sự thắc mắc của mình mà liền cắt ngang diễn biến câu chuyện...

- "Hai xác chết biến dạng đó là do cậu Phi sắp đặt, nhưng cậu ấy còn rất thông minh để lại những vật cá nhân của mình để mọi người tin rằng Đinh Hựu Phong đã thật sự chết..."

- "Vậy thì ngay cả cái đồng hồ..."

Tử Đan đứng là định hỏi cái đồng hồ cô tặng hấn cũng để lại luôn thì ngay lập tức nó đã lúng lẳng trước mắt...

- "Anh không ngại nó đã từng đeo trên tay người chết sao?"

Tử Đan nhẹ nhàng vươn tay cầm lấy nó rồi mân mê cứ như đang muốn kiểm tra xem nó có phải là thứ cô đã tặng không.

Mặc dù đèn đã tắt nhưng ngón tay trơn mềm của Tử Đan vẫn có thể cảm nhận được sự lồi lõm của những đường khắc bên dưới mặt đồng hồ...

Đúng là nó rồi...

Đinh Hựu Phong dụi mũi vào sau cổ Tử Đan mà hít sâu...

- "Không sợ... huống chi cái đeo trên tay xác chết kia là giả... còn cái này mới là thật..."

Đây là thứ duy nhất mà Đinh Hựu Phong trân quý nhất, thế nên đâu dễ dàng làm tổn hại nó... nhưng có điều cũng chính vì nó mà đã khiến Tử Đan năm ấy tin cái chết của hấn là thật mới dẫn đến cơ sự ngày hôm nay...

Bỗng dưng cơ thể Tử Đan khẽ run run...

Đinh Hựu Phong lo sợ xoay người cô lại xem có chuyện gì thì lại nhìn thấy Tử Đan không tự chủ được mà khóc nức lên...

Chưa bao giờ cảm xúc của Tử Đan lại mạnh mẽ đến thế, mặc cho nỗi bi thương trong lòng như một dòng thác tuôn trào... Tử Đan như một con chim bé nhỏ đang nép vào thân người của Đinh Hựu Phong tìm lại hơi ấm...

"Đan Đan... anh xin lỗi... đáng lý ra anh không nên..."

Một ngón tay đã nhẹ nhàng đặt lên đôi môi bạc của Đinh Hựu Phong ngăn không cho hắn nói thêm lời nào nữa...

Hiện tại bây giờ cô chỉ cần như thế thôi...

Tối đêm nay hãy cho cô được mềm yếu một lần nữa để rồi sáng mai thức dậy cô sẽ có đủ dũng khí để đối đầu với tên ác ma kia. Thù mới nợ cũ thì một lần báo cho sạch hết...

Đinh Hựu Phong ôm Tử Đan mà lòng đau như cắt, thầm trách bản thân mình thật ngu xuẩn lại đi nhắc những chuyện cũ một cách không đúng lúc như thế...

Tối hôm đó có thể được xem như là đêm bình yên nhất mà Tử Đan có được kể từ ngày Đinh Hựu Phong rời đi...

Cô cứ khóc cho đến khi mệt lã rồi thì cũng dần chìm vào giấc ngủ... nhưng có lẽ giấc mơ đêm nay sẽ hiện hữu những điều tốt đẹp và không còn là ác mộng như mọi hôm...

*****

Sáng hôm sau thì tất cả ai nấy cũng đều trở về với công việc riêng của mình và Tử Đan cũng không hề ngoại lệ.

Chỉ có điều hôm nay cô phải làm công việc khác một chút...

Không còn là mở cửa tiệm nữa mà thay vào đó là một cuộc hẹn cùng với Tàn Triết ra ngoài tận hưởng sự hạnh phúc...

Tàn Triết đưa Tử Đan đi ăn điểm tâm, đi mua sắm, đi đến những nơi mà khi xưa chưa bao giờ hắn đưa cô đến.

Nhìn những cặp tình nhân đang vui đùa cùng nhau mà trong lòng Tử Đan bỗng chốc lại âm thầm ao ước.

Cô ước gì khi xưa đã không quá yêu Tàn Triết, không đặt hi vọng vào hắn quá nhiều thì có lẽ cuộc đời của cô đã đi sang một hướng khác... có khi còn là sự hạnh phúc mà cuộc hôn nhân trước đây cô chưa từng sở hữu.

Tàn Triết choàng tay ôm lấy một bên vai của Tử Đan kéo về phía mình... hắn cũng nhìn xa xăm mà cất lời...

"Đan Đan à, sau bao nhiêu việc anh làm... em có còn hận anh không?"

Một câu hỏi vô cùng dư thừa, một mảnh ruột thịt của hắn mất đi thì hắn đã gần như giết chết cô vậy thì lý do gì cô lại không hận hắn?

"Hận chứ... tất nhiên là rất hận... thậm chí em còn muốn giết anh nữa là đằng khác!"

Câu trả lời của Tử Đan là thật, tất cả đều là thật và hiện tại nếu có thể thì cô đã một dao rồi lại một dao giết chết tên khốn nạn như hắn...

Nhưng bằng mọi giá cô phải nhịn, giục tức là bất đạt... đã giết thì phải giết hết! Không chừa lại một tên nào cả....

Ngữ điệu âm hiểm cùng ánh mắt chứa đầy sự hận thù của Tử Đan khiến cho Tàn Triết quả thật là có hơi nghĩ ngợi...

Nhưng liền sau đó Tử Đan lại bồi thêm một câu nói đầy tình cảm khiến hắn nhẹ nhõm hơn hẳn....

"Nhưng ai bảo em yêu anh nên em sẽ bỏ qua tất cả..."

Tử Đan bạo gan rướn nhẹ người hôn lên má Tàn Triết...

Hắn thật sự khá ngỡ ngàng vì không nghĩ rằng giữa chốn đông người nhưng Tử Đan lại có thể tự tin thể hiện tình cảm như thế

Giương mặt của Tàn Triết sau bao năm tưởng chừng lạnh băng và vô cảm nhưng đến hôm nay lại bỗng ửng hồng...

"Tử Đan..."

Chỉ thấy cô cười bẽn lẽn rồi tiếp tục tựa đầu vào vai Tàn Triết, nụ cười hiện hữu trên môi cô tưởng chừng như là hạnh phúc lắm... nhưng mấy ai biết được đằng sau nó là cả một sự nhẫn nhịn.

Cứ thế Tàn Triết bay bổng trong một bầu trời tình yêu, cho đến hôm nay hắn mới nhận thấy được một điều rằng Tử Đan khi cười rất đẹp...

Cả khi ngại ngùng cũng rất đẹp...

Nhưng chẳng được bao lâu thì lại nghe tiếng cô thở dài...

"Sao vậy? Em không khoẻ à?"- Tàn Triết lo lắng

Từ Đan khẽ lắc đầu rồi buồn buồn rũ mi xuống, trông cứ như đang có rất nhiều tâm sự...

Tàn Triết không thể thôi nghĩ ngợi mà nhìn Từ Đan, hẳn không muốn cô ôm nỗi buồn thêm một lần nào nữa...

"Đan Đan, có chuyện gì? Em mau nói anh nghe đi..."

Ánh mắt rù rụi đượm buồn của Từ Đan thật sự đang chạm vào tâm can của Tàn Triết... khẽ thở dài một hơi rồi chậm rãi cất lời...

"Tình hình buôn bán ở tiệm tuy ổn định nhưng vẫn không đủ cho cuộc sống của ba mẹ con em... nên em muốn đi tìm việc làm thêm..."

Nghe đến đây thì Tàn Triết lại thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng cô có chuyện gì nữa chứ...

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Từ Đan, đôi mắt chưa đầy sự kiên định đang trực diện đối với cô mà âm trầm nói...

"Em đừng lo, anh có thể lo được cho ba mẹ con em mà, chỉ cần em ở nhà làm tốt bổn phận một người vợ là đủ..."

Ngay lập tức Từ Đan từ chối thẳng thừng...

"Không được! Em không muốn như thế... em sợ lắm cảnh tượng ở nhà làm vợ rồi... em muốn được đi làm mà thôi..."

Tàn Triết khẽ nhíu mày, cũng không thể trách cô được, có lẽ vì những năm tháng khi xưa đã tạo cho Từ Đan một nỗi sợ hãi mang tên làm vợ nên giờ đây cô mới có sự phản đối như thế.

"Vậy... em đã nghĩ ra được mình sẽ làm việc gì chưa?"

Từ Đan lại một lần nữa khẽ lắc đầu...

"Bằng đại học và những chứng từ, giấy tờ của em đã không còn nữa, muốn xin việc cũng là cả một vấn đề..."

Im lặng một lúc lâu, Tàn Triết mới nảy ra được một ý nghĩ rất hay...

"Nếu vậy... về làm thư ký riêng của anh đi..."

Nếu ai tình mắt lấm thì sẽ có thể nhìn thấy được một cái nhếch môi đầy thoải mái của Từ Đan. Hẳn làm sao biết cô đã đợi câu nói này từ nãy đến giờ.

Nhưng dù có mong đợi đến đâu cũng phải giữ cho mình một chút gì đó là giá trị nên liền đó cô lại từ chối...

"Vậy sao được chứ? Em sợ mình..."

"Không cần phải sợ điều gì cả, chỉ cần em ở bên cạnh anh thì mọi thứ còn lại để anh lo..."

Tàn Triết chắc nịch khẳng định điều đó, hẳn đang cảm thấy rất hài lòng về sự quyết định của mình vừa rồi.

Vừa được bên cạnh Từ Đan suốt ngày lại còn có thể giúp đỡ cô phần nào về phần kinh tế thì chắc chắn Từ Đan sẽ rất vui mừng và biết ơn hẳn...

Nhìn thấy sự bền lèn của Từ Đan mà trong lòng Tàn Triết lại trở nên rộn ràng hẳn lên, cứ nghĩ đến việc mỗi ngày được cùng cô ân ái bên nhau thì thật sự hẳn không nén nổi cảm xúc mà hôn ngẫu nghiêng lên đôi môi anh đào mỏng manh của Từ Đan.

Điều đó lại vô tình được mọi người nơi đây chú ý đến và ai nấy cũng đều nhiệt liệt vỗ tay tán thưởng...

*****

Khang Nhã Vân cầm lấy xấp hình được thám tử chụp được trên tay mà không khỏi ngỡ ngàng...

Tàn Triết thật sự đã quay lại với Từ Đan sao?

Không thể! Không thể được! Á nhất định không để Từ Đan dễ dàng đạt được điều đó đâu.

Tức tốc lấy điện thoại gọi ngay cho một ai đó...

Bên đầu dây kia chưa kịp nói gì thì đã bị Khang Nhã Vân chặn họng...

- "Anh rút cuộc là muốn đợi đến khi nào mới ra tay? Ngày hôm nay anh có biết con khốn đó đã tay trong tay với Tần Triết không hả?"

Không cần nói thì có lẽ cũng đủ biết đầu dây bên kia không ai khác ngoài Tiêu Chính.

Từ hôm xuất viện đến nay thì hắn có vẻ như khá lơ là Từ Đan đi, để hôm nay Khang Nhã Vân phải gọi điện mắng vốn thì thật là thất trách.

Nhưng có điều...

Tiêu Chính hẳn không phải là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy, một khi đã quyết thì nhất định phải đạt cho bằng được. Chẳng những có được cái mình muốn mà phải có được một số thứ liên quan nữa...

Hắn khi nghe Khang Nhã Vân nói thì cũng có hơi bất ngờ nhưng liền sau đó cười hì hì như chẳng có gì quan trọng...

- "Khang tiểu thư, cô đừng nháo nhào lên như thế... họ đâu sao cũng từng là vợ chồng, ôm ấp tay trong tay thì đã có gì to tát?"

Khang Nhã Vân đã điên càng thêm điên với câu nói của tên Tiêu Chính, hắn không có động tĩnh đã đành vậy mà bây giờ còn nói những lời đó được sao?

- "Ôm ấp, tay trong tay thì không có gì to tát nhưng đợi đến khi họ làm tình với nhau thì mới là quan trọng sao? Tiêu Chính, nếu anh không làm được thì để tôi làm!"

- "Này... này..."

Tiêu Chính chưa nói hết câu thì Khang Nhã Vân đã cúp máy.

Hắn chỉ có thể cười nhếch môi mà thầm nghĩ "phụ nữ khi quá yêu thì sẽ đâm ra hồ đồ"

Nói rồi Tiêu Chính cũng dùng điện thoại gọi cho một người nào đó nhưng với biểu cảm khá thờ ơ, không một chút lo âu...

- "Sao rồi?"

- "..."

- "Còn sống à?"

Chẳng biết bên kia đầu dây nói nhữn gì nhưng hiện tại thì nét thờ ơ ban nãy không còn nữa mà thay vào đó là sự kinh ngạc đến giật mình.

Bỗng dung mi tâm hắn nhũn chặt, điện thoại trong tay cũng bị siết đến mức sắp vỡ ra...

Từ sâu trong đáy mắt của Tiêu Chính lộ lên một tia thù hận nào đó nhưng cũng không kém phần âu lo...

- "Đáng lý ra mày không nên sống!"

*****

Sáng hôm sau, Từ Đan từ rất sớm đã chuẩn bị một bộ tây trang công sở thật gọn gàng.

Thật sự mà nói thì từ sau khi sinh Xán Xán thì cơ thể Từ Đan có sự thay đổi vô cùng rõ rệt. Ngày trước cô cũng chỉ đơn thuần như bao nữ nhân khác... ấy vậy mà từ sau sinh thì ngực đã bắt đầu nảy nở, chẳng những không chảy xệ, không thâm đen mà trái lại còn căng tròn và làn da cũng phần nào mịn hơn trước.

Bây giờ đây trong bộ tây trang này thì càng khiến cơ thể Từ Đan trở nên xinh đẹp và không kém phần quyến rũ...

Áo sơ mi trắng sáng cùng cái váy ôm ngắn chỉ đến nửa đùi thật sự thì cũng đủ để biết bao nam nhân ngoài kia thêm thuồng.

- "Vợ ai... mà đẹp thế..."

Đinh Hựu Phong cũng một thân vest xám lịch lãm từ phía sau ôm lấy vòng eo thanh mảnh của Từ Đan mà âu yếm...

Guồng mặt hắn có biết bao nhiêu là si mê vì đây là lần đầu tiên được nhìn thấy vợ mình mặc quần áo công sở...

Lại càng không ngờ rằng chỉ nhìn như thế thôi cũng đủ để khiến hắn cương cứng...

- "Anh học cái thói xu nịnh đó từ ai thế?"

Từ Đan vuốt nhẹ mái tóc thẳng mượt của mình mà cười nhẹ...

Đinh Hựu Phong bắt đầu có những hành vi khá bạo gan như vén đi mái tóc mềm đỏ sang một bên và liên tiếp hôn vào cổ Từ Đan...

Thật sự mà nói thì từ khi Xán Xán được sinh ra thì Từ Đan đã không gần gũi với bất kì một nam nhân nào nên giờ đây vì sự kích thích bất ngờ này của Đinh Hựu Phong thì khiến cô phần nào không thể cưỡng lại được.

Nhưng cũng rất may là tinh thần và ý chí của Từ Đan cao nên chỉ sau một vài giây kích tỉnh của Đinh Hựu Phong thì cô vùng dậy hất ra...

- "Tự kìm hãm con thú trong anh lại đi!"

Giương mặt đậm nét bi thương cũng như huyệt hắc tiếu của Đinh Hựu Phong thật rất tội nghiệp nhưng hiện tại thì Từ Đan không muốn hấn làm hỏng kế hoạch này chỉ vì một vài thức dục vọng tầm thường...

- "Đan Đan..."

- "Hay là... để em giúp anh?"

Từ Đan bẻ các khớp tay răng rắc, mắt nhìn đăm đăm vào đũng quần đang nhô lên thành một cụm của Đinh Hựu Phong, khiến hắn phải vội xanh mặt lui về phía sau mấy bước, tay che đi hạ bộ của mình....

- "Không cần... không cần... để anh tự xử..."

Từ Đan chỉ cảm thấy rất thích thú trước sự khép nép và sợ hãi của Đinh Hựu Phong, nhưng dẫu sao thì cô cũng biết bắt một người đàn ông ăn chay khi đĩa thịt đang ở trước mặt thì rất khó xử.

Liền đó Từ Đan áp hai tay lên mặt Đinh Hựu Phong thì thầm...

- "Cố nhịn đi... chúng ta sẽ còn thời gian rất nhiều nếu chuyện này thành công..."

- "Được, vì em! Anh sẽ cố nhịn... nhưng mà..."

- "Nhưng cái gì?"

- "Phải cho hôn một cái lấy tinh thần..."

Không đợi Từ Đan nói thêm được lời nào, Đinh Hựu Phong đã nhanh chóng lao đến đè ngửa Từ Đan ra nệm rồi ngẫu nhiên hôn tới tấp...

Từ Đan có vẻ như cũng thông hiểu nên không hề có sự phản kháng mà lại còn nhiệt tình đáp trả...

Cho đến khi điện thoại liên tục reo vang...

Khi nhìn lại đó là số của Tàn Triết...

Từ Đan vội đẩy nhẹ Đinh Hựu Phong sang một bên rồi hít một hơi thật sâu lấy lại điềm tĩnh...

- "Alo..."

- "Từ Đan, anh đến rồi!"

- "Đến? Đến đâu?"

- "Thì đến nhà em chứ đến đâu? Mau xuống đây đi, anh muốn đưa em đi làm!"

Cuộc đối thoại này tất nhiên Đinh Hựu Phong cũng được nghe rất rõ, hắn thật sự có chút không đành lòng khi để Từ Đan rời đi cùng tên khốn kia...

Gối đầu lên ngực Từ Đan mà thở dài...

- "Sao hả? Định ăn vạ ở đây à?"

Từ Đan gần giọng hỏi khi bàn tay Đinh Hựu Phong đang vuốt ve, mon trôn cái bụng phẳng lì của cô...

Hắn hiện tại hành xử như một đứa trẻ con, không muốn rời xa mẹ...

- "Anh có tin em sẽ cho Gia Bảo làm lớn không?"

Đây có lẽ là câu hăm dọa đáng sợ nhất của Từ Đan đối với Đinh Hựu Phong, bởi vì vừa nghe thì hắn đã như cái lò xo bật dậy thật nhanh...

Từ Đan cũng chỉ biết lắc đầu chịu thua với tên này...

Ngay lúc Từ Đan xách túi lên đi thì Đinh Hựu Phong đã nhanh chóng kéo cô lại, bắt cô đứng trước gương cùng hắn tạo dáng và chụp một tấm ảnh.

Hắn bảo rằng muốn làm kỉ niệm nhưng thật sự là gửi cho Kim Gia Bảo để chọc tức...

Đứng từ xa quan sát vợ mình đang từng bước đi ra khỏi cửa thì trong lòng Đinh Hựu Phong lại không mấy vui vẻ...

Nhưng nhìn ánh mắt mà mọi người đang chăm chăm hướng về cô với biểu cảm vô cùng ngạc nhiên thì hắn lại cảm thấy rất tự hào...

Quả thật thì một số nhân viên trong quán vừa nhìn thấy Từ Đan trong tạo hình ngày hôm nay thì không khỏi ngạc nhiên...

Ngay cả Tần Triết cũng không là ngoại lệ, ngày hôm nay khi vừa nhìn thấy Từ Đan từ bên trong bước ra thì gương mặt của hắn rạng rỡ hẳn những cũng không kém phần ngỡ ngàng...

Nữ nhân xinh đẹp kia là ai? Có phải là vợ cũ của hắn không? Có phải là cô gái đơn thuần năm xưa không?

Mất thêm vài mươi giây để Từ Đan lay người để thức tỉnh Tần Triết...

- "Tần Triết... anh sao vậy? Đây..."

- "À... ờ... hả? Sao? Em nói gì?"

Tần Triết như kẻ rơi từ trên trời xuống vẫn còn đang ngáo ngơ và có lẽ đang tự hỏi bản thân mình là ai và đang ở đâu?

Trong suốt quãng đường đi thì Tần Triết cứ như bị Từ Đan thôi miên mà không thể rời mắt quá lâu.

Cứ vài giây nhìn đường thì lại vài giây nhìn cô...

Khi đến công ty thì mới đáng nói.

Sự hiện diện của Từ Đan đã khiến cho nơi đây một phen nháo nhào, ban đầu thì đúng thật là tán thưởng vẻ đẹp của nữ nhân đi cùng Tần Tổng nhưng chỉ một lát sau là những lời nói mang bao nghi ngờ...

- "Thư ký mới của Tần Tổng thật sự quá xinh đẹp..."

- "Trông Tần Tổng như có vẻ nâng niu cô gái này lắm..."

- "Ayyy, chắc cũng chỉ được vài ngày thôi!"

- "Khang tiểu thư mà biết được chắc sẽ vui lắm nhĩ?"

- "Cùng lắm là dạng tình một đêm, để tôi xem khi nào con ả bị thất sủng..."

Tất cả mọi người ai nấy cũng đều khá thích thú với câu nói vừa rồi, họ như đồng ý mà phá lên cười...

- "Còn cô thì cùng lắm chỉ là một nhân viên quèn, để tôi xem bao giờ cô bị đuổi việc!"

Tiếng giày cao gót nện xuống sàn cùng giọng nói vô cùng mạnh mẽ và thanh thót được vang lên...

Khi mọi người quay đầu lại theo hướng tiếng nói thì đã thấy Từ Đan một thân nghiêm nghị đứng đó từ bao giờ...

Có điều là không thấy bóng dáng Tần Triết mà thôi...

Ai nấy cũng đều cúi gằm mặt tự trách móc nhau là đồ nhiều chuyện. Nhưng có lẽ người sợ hãi nhất chính là cô gái thị phi vừa rồi...

- "Mọi người nên tu khẩu để tránh nghiệp về sau, con ếch chết tại miệng... không chừng sẽ có một ngày tất cả đều chết vì cái miệng hư hỏng này..."

Từ Đan từng bước tiến lại gần rồi nhẹ nhàng nâng cằm cô gái thị phi kia lên...

Ánh mắt Từ Đan vẫn thuy chung một mảng thánh thiện đến ngây thơ, nhưng ai đang trong tình thế này mới hiểu ánh mắt đó đáng sợ biết chừng nào...

Ai nấy cũng đều khá e dè trước cái uy đầy mãnh lực của Từ Đan, ai bảo cô tốt số được Tần tổng sủng ái.

Nhưng liền đó Từ Đan bỗng nở một nụ cười vô cùng thân thiện mà đối với cô gái đó...

- "Hi hi tôi chỉ đùa thôi, không cần căng thẳng vậy đâu..."

Mọi người ai nấy cũng đều một mảng kinh hãi về sự thay đổi đến chóng mặt của Từ Đan, rõ là ban nãy còn tỏ vẻ âm hiểm vô cùng ấy vậy mà chỉ sau một cái chớp mắt đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Từ Đan nhẹ nắm tay cô gái thị phi kia mà nói nhỏ...

- "Lần này là tôi đùa... nhưng tôi đảm bảo sẽ không có lần sau..."

Cô gái kia cả gương mặt tái mét chẳng còn chút máu mà trán trán chết lặng.

Nữ nhân này còn nguy hiểm hơn sự tưởng tượng của cô ấy nhiều.

Xoay sang những người kia mà tươi cười, Từ Đan trong mắt họ là một người khá thân thiện và vui tính còn trong mắt cô gái kia như thể nào thì còn tùy vào suy nghĩ nữa...

Tạo một mối quan hệ tốt cũng chưa chắc là cách hay để người khác nhớ đến và suy nghĩ về mình. Đôi khi cũng cần một vài lời hăm dọa để chứng tỏ bản thân mình đến đâu...

Từ Đan sơ sơ giới thiệu mình cho mọi người và nhận được thông tin cá nhân đáp hồi của những người đó.

Nhẹ nhàng nói câu tạm biệt nhưng trước khi thật sự rời đi thì Từ Đan còn rất chân thành nắm tay cô gái thị phi kia mà nói rằng...

- "Tạm biệt nhé!"

Người ngoài nhìn vào thì thấy Từ Đan rất tình cảm nhưng duy chỉ riêng cô gái đó mới có thể biết được mình đang đối mặt với thứ gì....

Hiện tại thì Từ Đan ở trong phòng của Tần Triết và có lẽ góc làm việc của cô là ở trên đùi của hắn thì phải..

Từ Đan giả vờ ngu ngơ hỏi khẽ...

- "Tần Triết, thật sự thì chỗ làm việc của em ở đâu?"

Hắn trơ trên ôm lấy eo Từ Đan vuốt ve..

- "Ồ ngay đây..."

Nghe đến đây thì Từ Đan càng cảm thấy đắc ý hơn, kế hoạch của cô thành công ngoài mong đợi rồi...

- "Không được đâu, ngộ nhớ ai đó vào phòng, nhìn thấy chúng ta như vậy... họ sẽ cho em là đang câu dẫn anh..."

- "Thì sự thật là hiện tại em câu dẫn anh rồi còn gì?"

Từ Đan đỏ mặt bẽn lẽn cúi đầu...

Tên khốn này chắc cũng đã tới giữ lăm rồi đây, Từ Đan còn có thể cảm nhận dưới mông mình là một cụm đang nổi cộm lên...

Tần Triết không ngần ngại mà đặt Từ Đan lên bàn, chậm rãi cởi từng cái nút áo của Từ Đan ra... nhưng chỉ mới được hai khuy thôi là đã không nhận được sự thêm khát mà thô bạo hôn lên cổ cô...

- "Em vẫn thơm như ngày nào..."

Đúng thật là như vậy, hương lá trà nhàn nhạt khiến Tần Triết không bao giờ quên được trên cơ thể Từ Đan. Ngày hôm nay cũng chính vì mùi hương này mà khiến bao hồi ức đẹp khi xưa ùa về...

Nhưng ngay khi cái áo sơ mi của Từ Đan gần như cởi hết ra thì cánh cửa phòng đột nhiên bật mở...

- "Tần Triết!!!"

...

..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Phía sau cánh cửa bị hất tung đó là gương mặt đầy sự căm phẫn của Hạ Trác Minh, hắn dự định vào hỏi Tần Triết cho rõ ngọn ngành đầu đuôi nhưng

nào ngờ lại vừa vận chứng kiến được tình cảnh đầy ám muội này...

Nhưng có vẻ Từ Đan chẳng hề lấy làm sợ hãi mà trái lại chỉ thư thả kéo áo mình lên, chậm rãi cài từng cái khuy mặc cho Tần Triết bên cạnh cũng khá ngạc nhiên về sự điềm tĩnh này của cô.

- "Hai người đang làm trò gì vậy?"

Hạ Trác Minh khần trương bước vào gầm lớn, hẳn có lẽ là đang ghen nhưng có điều là ghen với tư cách gì mới được.

Từ Đan sau khi chỉnh trang lại quần áo thì mới đẩy Tần Triết ngồi lại xuống ghế, bản thân mình thì ngồi trên đùi hẳn một cách vô cùng tự nhiên...

- "Không... Tần tổng đang muốn chỉ dạy em như thế nào là một nữ thư ký tốt!"

Câu nói đầy mỉa mai và ám chỉ này thì không cần giải thích quá nhiều có lẽ Tần Triết cũng hiểu được ẩn ý của nó...

Nhưng bất quá hẳn đang còn lạc trong mê hồn trận của Từ Đan thì tạm thời mọi thứ xung quanh gần như là không còn quan trọng...

Đôi mắt Từ Đan đầy sự thách thức đối với Hạ Trác Minh...

Cô là đang muốn cho hẳn biết hiện tại cô muốn Tần Triết chết thì nhất định hẳn sẽ không dám sống. Cho dù Hạ Trác Minh có làm bao nhiêu chuyện ngăn cản đi chăng nữa thì cũng chẳng thay đổi được gì...

Ai bảo... năm xưa chính Tần Triết là kẻ gây ra mối thù oan nghiệt này.

Hạ Trác Minh tức giận thở hồng hộc, nhìn Tần Triết mà lớn giọng.

- "Cậu giải thích đi!"

Nhưng trái với sự phẫn giận kia thì Tần Triết vẫn thuy chung ôm lấy Từ Đan trước mắt mình mà cung nựng, buông đại vài câu xem như đã giải thích...

- "Chẳng phải đã quá rõ ràng sao? Tôi đã nói Từ Đan quay về với tôi mà..."

- "Nhưng cậu có biết kế hoạch của chúng ta đã sắp thành công, một ngày nhẵn nhịn cậu cũng không thể sao?"

Ánh mắt Hạ Trác Minh trao cho Từ Đan là một mảng thất vọng nặng nề và bắt đầu là sự chán ghét đến khó tả.

Hắn và Tần Triết vào sinh ra tử bấy lâu, thật lòng Hạ Trác Minh không đành lòng nhìn thẳng bạn thân của mình lao đầu vào tình yêu dối lừa đầy mưu toan này được.

Dẫu đã cố gắng khuyên can nhưng Tần Triết vẫn bảo thủ giữ nguyên quyết định của mình, hơn nữa còn dám đưa cô về tận công ty mà sủng ái thì thật sự là quá thể.

Tần Triết đập bàn đáp trả...

- "Không! Một giây cũng không!"

Tình hình đang trở nên vô cùng căng thẳng gay gắt, Từ Đan càng thích thú hơn khi cô hiểu được mục đích mình mong muốn đã thành công.

Nhưng vẫn chưa phải là sự cao trào như kế hoạch đã vạch ra, Từ Đan còn muốn mọi chuyện lớn hơn nữa... cô muốn Tần Triết phải thân bại danh liệt.

Có điều hiện giờ vẫn chỉ là những bước đầu và sự háo thắng là không nên...

- "Đừng nóng giận, Trác Minh chỉ là muốn giúp đỡ anh thôi!"

Từ Đan nhìn Hạ Trác Minh với đôi mắt vô cùng thánh thiện. Cử chỉ nhẹ nhàng vuốt ve đó của cô quả thật là hẳn chưa bao giờ nhìn thấy...

Điều khiến Hạ Trác Minh bất ngờ hơn nữa chính là lần này Từ Đan không hề gọi hẳn là Hạ tiên sinh như lần trước nữa mà thay vào đó là hai từ Trác Minh thật tình cảm...

Tần Triết dụi đi không ít sự giận dữ của mình, quả thật hẳn cũng chẳng biết vì sao bản thân lại có phản ứng gay gắt như vậy...

Nhìn Từ Đan mà khẽ gạt đầu một cái như thuận lòng, Tần Triết dời ánh mắt phía xa xăm mà đẩy cái tôi của mình lên cao...

- "Cậu sẽ hối hận!"

Nói rồi Hạ Trác Minh hậm hực bỏ đi ra ngoài kèm theo là một cái đóng cửa thật mạnh. Hẳn là đang trút hết những bức bối trong người lên cánh cửa vô tri.

Còn lại nơi đây... trong căn phòng rộng lớn và trang nhã này, Tần Triết đang cảm thấy bản thân không còn tự kiểm chế được nữa mà vội vàng bế Tử Đan đặt lên bàn...

"Khoan đã... anh không gọi Trác Minh lại sao?"- Tử Đan đẩy cơ thể Tần Triết ra xa...

Ánh mắt ngây thơ vô tội khiến ai cũng phải mắc lừa của Tử Đan hiện rất hữu dụng.

Ban đầu nó chỉ là hai viên ngọc trai đen quý giá và xinh đẹp, nhưng dần dà lâu ngày nó được ngâm lâu trong nước mắt và cuối cùng nó đã trở nên thật sự là diệu kì.

Với nét ngoài bình thường như bao đôi mắt khác nhưng mấy ai biết đằng sau nó là cả một trời thù hận cùng nỗi căm phẫn Tần Triết thấu tận mây xanh...

Tần Triết có vẻ còn khá bức dọc

"Mặc kệ cậu ấy!"

Nói rồi hắn tiếp tục làm nhiệm vụ của mình nhưng Tử Đan thì lại ngàn vạn lần không muốn.

Có điều đây là cách duy nhất để cô được lòng tin của Tần Triết, cô đành phải cắn răng mà cố chịu đựng.

Xem như chó cắn rồi thôi...

Mặc dù Tần Triết đã bao lần cùng cô hoan ái nhưng cho đến ngày hôm nay hắn mới thật sự nhìn tường tận được từng đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể biến đổi một cách hoàn hảo của người vợ cũ...

Người ta nói "gái một con trông mòn con mắt" quả là không sai...

Ngay khi bàn tay Tần Triết lần mò đến nơi tư mật thì Tử Đan mới vội ngăn lại... về mặt có chút tái xanh...

"Em sao vậy?"- Tần Triết lo lắng...

Tử Đan vội vã nắm lấy quần áo mà ngồi bật dậy...

"Em không thể làm như thế được!"

Vừa nói, Tử Đan vừa nhanh chóng mặc lại quần áo của mình...

Tần Triết bước đến níu giữ lại vu vật thiên phủ trước mắt với nét mặt không thể nào hệt hăng hơn...

"Em sao vậy? Sao lại không được? Chúng ta chẳng phải..."

Ngay lập tức Tử Đan đưa một ngón tay lên miệng Tần Triết như ngăn những lời hắn sắp nói ra đây...

Không biết từ đâu từ khoé mắt Tử Đan lại rơi xuống một giọt lệ bi thương...

"Chúng ta đã không còn là vợ chồng! Em với anh hiện tại là một mối tình vụng trộm! Vậy thì em so với Khang Nhã Vân thì có khác gì nhau?"

"Tử Đan... em đang nói gì vậy?"- Tần Triết gần như mất đi sự kiên nhẫn nắm chặt tay Tử Đan không cho cô tiếp tục mặc đồ vào...

"Triết, em không muốn là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác... em..."

Ngay khi Tử Đan chưa kịp nói hết câu thì Tần Triết đã hôn lên môi Tử Đan một cách thật mãnh liệt...

Hắn như không muốn nghe thêm bất cứ lời nào nữa cả.

Từng câu, từng chữ của Tử Đan cũng khiến trái tim hắn không hề dễ chịu, nghĩ lại về quá khứ thì hắn càng cảm thấy vô cùng áy náy và có lỗi...

Nụ hôn gay gắt và mãnh liệt đó kéo dài thêm một vài giây nữa thì Tần Triết đã bị Tử Đan đẩy mạnh ra...

Vừa lúc đó Tần Triết lấy trong túi ra cái điện thoại của mình, bấm gọi cho Khang Nhã Vân và bật loa thật lớn...

"Alo... ông xã..."- Tiếng nói ông ẹo bên kia đầu dây vang lên...

Nhưng đối với Tần Triết thì đó là sự chán ghét đến khó chịu, hắn vẫn giữ sắc diện lạnh lùng như xưa kia mà nhìn Tử Đan...

"Alo... ông xã... sao không nói gì?"

Tử Đan vẫn còn ngu ngơ khó hiểu đối lại Tần Triết...

- "Hôn lễ sẽ hủy bỏ!"- Âm thanh vô tình được phát ra từ người đàn ông này...

Từ Đan còn dự định sẽ bịt miệng hắn lại nhưng không ngờ hắn vẫn là nhanh tay hơn né tránh được

- "Ha ha ha ha thôi đừng đùa nữa, anh đùa không hề vui tí nào..."- Khang Nhã Vân khúc khích cười

À đang nghĩ rằng Tần Triết chỉ định trêu đùa mình thôi nhưng có vẻ ả đã làm...

- "Tôi không đùa! Một người phụ nữ có tâm địa Dạ Xoa như cô thì không xứng đáng làm vợ Tần Triết này!"

- "Triết! Đừng đùa nữa mà Triết, em thật sự sợ lắm... đừng đùa nữa mà..."

- "Cô đã thấy tôi nói đùa bao giờ chưa?"

Từ Đan thật sự đang nhìn Tần Triết với ánh mắt khác thường...

Không còn là sự phẫn nộ hay thù hận nữa mà thay vào đó là muốn ăn tươi nuốt sống tên khốn phụ tình bạc nghĩa chó má này.

Nhưng vẫn còn đang trong vai diễn thánh thiện nên Từ Đan đành phải diễn nốt phân đoạn tâm lý của mình...

Nắm chặt tay Tần Triết, cô khẽ lắc đầu như bảo hắn đừng nên nói nữa...

Bên đầu dây kia im lặng một lúc lâu rồi bỗng dưng vang lên tiếng cười hô hô đầy ghê rợn...

- "Tần Triết... có phải là vì con khốn Từ Đan không?"

Vừa nghe đến hai từ con khốn và tên mình thì Từ Đan khẽ giật người...

Khang Nhã Vân gọi cô là con khốn sao? Thật buồn cười...

- "Không phải chuyện của cô!"

- "Ha ha ha ha ha anh đừng quên khi xưa chính Tô Cung đã như thế nào hãm hại cả nhà anh tán gia bại sản, đến nỗi phải đem anh vào cô nhi viện lẫn tránh! Yêu con gái của kẻ thù giết cha mình... Anh cao cả đến vậy sao?"

Có lẽ Khang Nhã Vân đã biết trước sẽ có ngày này hay sao mà lời nói mang ngữ điệu mạnh mẽ và chắc chắn đến như thế.

Xem ra đối phó với một con cáo thì quan trọng là sự gian manh chứ không phải là dùng sức trâu.

Từ Đan giật lấy điện thoại của Tần Triết rồi ấn tắt máy...

Sau đó là lặng lẽ quay đầu có ý diễn cho Tần Triết thấy cô đang nuốt đắng cay vào lòng.

- "Từ Đan..."- Tần Triết lạnh lùng gọi...

Tuy vậy nhưng đầu đó trong lời nói còn mang thêm một chút sự lưu luyến và vấn vương...

Từ Đan lau vội khoé mắt đỏ hoe của mình mà ghen ngào...

- "Khang Nhã Vân nói đúng! Cha em đã hại chết gia đình anh... hại anh phải sống cảnh cô nhi...!"

Nói đến đây thì Tần Triết lại hồi ức về những ngày tháng ở cô nhi viện... đúng thật thời gian đó hắn cần lắm tình thương yêu người cha người mẹ ban đầu hắn còn nghĩ có lẽ mãi mãi cũng không thể...

Cho đến khi hắn may mắn được Tần Gia nhận nuôi và trao toàn bộ sự tín nhiệm cũng như gia sản trước khi qua đời...

- "Không Từ Đan, anh đã suy nghĩ rất lâu... đầu sao người hại gia đình anh cũng là Tô Cung, không phải là em thì có gì anh lại không thể yêu thương em?"

Bỗng dưng Từ Đan cảm thấy rất khinh bỉ...

Nếu trước đây hắn có thể suy nghĩ được như vậy thì mãi mãi sẽ không có ngày hôm nay. Cả hai có thể sẽ không cùng nhau hạnh phúc nhưng ít ra một trong cả hai không ai phải mang thù hận như bây giờ...

Vòng tay Tần Triết ôm chặt lấy Từ Đan như sợ cô sẽ vượt mất, hắn tựa đầu vào vai Từ Đan mà nhắm hờ đôi mắt...

- "Hãy tin anh! Anh hứa sẽ không bao giờ khiến em phải đau lòng hay thất vọng thêm một lần nào nữa. Anh thật sự là toàn tâm toàn ý muốn em trở về

bên anh.. "

Từ Đan ban đầu còn nghĩ mình sẽ mãi lòng với những lời hứa hẹn thề thốt của Tần Triết nhưng xem ra cô đã lầm..

Những lời mật ngọt như thế này chỉ dành cho những cô gái ngây thơ và dại khờ, chưa biết thế nào là yêu và phản bội nên mới tuyệt đối tin tưởng, nhưng với trái tim đã nhiều lần tổn thương như Từ Đan thì có vẻ như là vô tác dụng..

Ngay cả cô cũng phải tự giạt mình ngớ ngàng trước sự kiên định của mình..

Từ Đan nhếch môi khinh bỉ một cái rồi xoay lại ôm lấy Tần Triết tinh cảm, khẽ thì thầm

-"Anh thật sự rất tàn nhẫn, dấu sao Khang Nhã Vân cũng là con gái, anh tuyệt tình đến thế sao?"

Tần Triết siết chặt Từ Đan trong lòng mình mà đáp lời..

-"Chỉ cần là vì em! Anh có thể quay lưng với cả thế giới chỉ để một đời đối mặt với em!"

*****

Chạy trời cũng không khỏi nắng, Từ Đan trong buổi đó đã bị Tần Triết lại một lần nữa chiếm trọn..

Hắn còn dâm dục rên khẽ bên tai Từ Đan rằng:"tiểu Đan này thật sự là quá khít... anh sắp ngạt thở chết mất..."

Nhưng đáp lại hắn chỉ là những tiếng rên rỉ tưởng chừng như sung sướng lắm nhưng mấy ai biết được nó giả tại đến chừng nào....

Mặc dù đứng thật bên trong âm vang còn có pha lẫn một tí kích tình nhưng chung quy Từ Đan vẫn còn sự kinh tởm dành cho Tần Triết.

Không phải chê hắn hôi hám hay dơ bẩn mà là khinh thường hắn..

Cho đến giờ trưa thì cả hai cũng đã không còn thiết ăn nữa.... Từ Đan mặc dù rất đuối sức nhưng ngay cả một giây cũng không muốn nằm cạnh bên kẻ tàn nhẫn này..

Có điều nói đi cũng phải nói lại.. vòng tay của Tần Triết quả thật Từ Đan có tìm lại được hơi ấm cũng như mùi hương da thịt quen thuộc nhưng bất quá chỉ dùng một cái cười khẩy để biểu đạt..

Trong thâm tâm cô hiện giờ chỉ là một mảng thù hận đầy đáng sợ. Đáng lý ra sự việc sẽ không tiến triển đến mức này nhưng cũng chính Tần Triết đã khiến cô phải mang sự hận thù này đến cùng cực.

Cô cũng đã từng nghĩ sẽ tha thứ cho hắn nhưng không thể. Lòng tham của Tần Triết là quá lớn..

Dự định ngồi dậy để vào phòng tắm, gột rửa đi nhưng nhớ nhuốc dơ bẩn của Tần Triết lưu lại, Từ Đan đã liền bị hắn kéo xuống và ôm chặt vào lòng..

-"Không cho em đi!"

Hắn cứ thế mà dụi mũi vào cái cổ trắng ngần thơm tho hương thoang thoảng quen thuộc ngày nào mà thư thả..

Cả đời này hắn chỉ mong đợi có bấy nhiêu thôi, được cùng người mình yêu sống trong vinh hoa phú quý và hạnh phúc mãi về sau. Nhưng e là cái kết viên mãn sẽ không bao giờ đến với một kẻ có tâm địa lang thú.

Tối đó, sau khi được Tần Triết đưa đi mua sắm, ăn uống, dạo phố các kiểu thì cuối cùng hắn cũng đã miễn cưỡng đưa cô về..

Trời cũng đã không còn sớm, nơi đây ai cũng đang an giấc chỉ còn những ánh đèn đường nhỏ bé soi rọi một góc lặng lẽ..

Tần Triết ôm lấy Từ Đan vào lòng mà thì thầm..

-"Anh xin lỗi em rất nhiều vợ à, sau bao nhiêu việc anh làm mà em vẫn chấp nhận tha thứ cho anh... anh.... "

Từ Đan khẽ nhếch môi đầy khinh bỉ, những lời nói này đã là quá muộn màng. Cô không bao giờ tha thứ cho hắn và chắc chắn không bao giờ để hắn có thể sống yên.

Nhưng một lời an ủi trấn tĩnh có vẻ như khá cần thiết trong lúc này... mặc dù Từ Đan không mấy thật lòng..

-"Triết, anh đừng nói vậy... trước đây em yêu anh thì bây giờ em cũng yêu anh... "

Mấy ai biết câu nói kia có bao nhiêu là giả dối..

Đúng thật trước đây Từ Đan yêu hắn đến si mê nhưng sau bao nhiêu biến cố do chính tay hắn sắp đặt thì thứ tình yêu kia đã hoá thành con gien dữ không thể nào dập tắt được...

Tạm chia tay nhau tại đây, Tần Triết hân hoan trong sự vui sướng mà lái xe đi... hắn còn đang cho rằng trên đời này người có lòng vị tha nhất đó chính là Từ Đan...

Ngay vừa lúc xe của Tần Triết lái đi thì Từ Đan liền phúi phúi áo quần của mình như vừa vương phải thứ dơ bẩn nào đó...

Vừa định mở cửa vào nhà thì bên ngoài có tiếng còi xe vang lên inh ỏi... và thật sự là nó khiến Từ Đan cũng tò mò quay đầu sang...

Kê ngồi trên xe từ từ kéo cửa kính xuống, một góc mặt nghiêng thần thánh của một mỹ nam dân hiện ra, nhưng có vẻ như người àn đối với Từ Đan có chút hiềm khích nên không vội quay đầu nhìn...

Từ Đan cười khẩy một cái rồi chậm rãi tiến đến gần bên cửa xe...

"Trác Minh, anh đợi em chắc cũng đã lâu rồi nhỉ?"

Sở dĩ Từ Đan nói như thế là vì cô biết trên đời này không thể nào có sự trùng hợp như vậy cả. Xe Tần Triết đi chưa bao lâu thì Hạ Trác Minh đã xuất hiện.

"Anh có chuyện muốn nói với em!"

Ngữ điệu lạnh lùng của Hạ Trác Minh cũng đủ để chứng minh một điều rằng hắn đang không có thiện cảm đối với Từ Đan...

Nhưng thì đã sao? Hắn sẽ làm gì được cô đây?

Nghĩ đến đó Từ Đan lại vui vẻ tươi cười...

"Thôi được..."

Cửa xe bên phía kia tự động bật mở, ý như muốn bảo Từ Đan hãy lên xe...

Từ đầu đến bây giờ thì Hạ Trác Minh vẫn một mảng lạnh khốc. Quả thật chưa bao giờ cô nhìn thấy được thái độ như thế này của hắn...

Thư thả yên vị bên cạnh Hạ Trác Minh, Từ Đan chính nhẹ một tí phần áo sơ mi mỏng của mình rồi mới tình cảm nhìn hắn...

"Có chuyện gì quan trọng đến mức khiến cho một phó tổng tài như anh đây phải đích thân đến tìm em vậy?"

Hạ Trác Minh vẫn thuy chung không nhìn Từ Đan mà hướng thẳng về kính trước của xe mà tỏ vẻ bất cần...

"Em tiếp cận Tần Triết để làm gì? Có phải em muốn trả thù đúng không?"

Thì ra hắn đến đây và chờ đợi Từ Đan chỉ để hỏi những câu dư thừa này... nhưng bất quá đáp lại hắn chỉ là một nụ cười ngây ngô, thánh thiện đến giả tạo...

"Trác Minh, anh nói gì vậy? Tại sao anh lại nghĩ em muốn hại Tần Triết?"

Bây giờ Hạ Trác Minh mới quay phắt đầu sang nhìn Từ Đan một cách bất ngờ...

Ánh mắt của hắn cứ lăm lăm nhìn Từ Đan như tức giận lắm.

"Hơn ai hết anh hiểu rất rõ con người của em, ngày hôm đó ở bệnh viện em nhất mực khẳng định rằng mình hận Tần Triết đến tận xương tủy ấy vậy mà hôm nay lại xem như không có chuyện gì... có thể Tần Triết mù quáng nhưng anh thì không! Từ Đan, anh cho em biết, dù anh có ra sao cũng được nhưng Tần Triết là bạn thân của anh! Nhất định không cho phép em làm tổn hại đến cậu ấy!"

Nghe đến đây bỗng dưng Từ Đan cảm thấy vô cùng tức cười...

Người ngoài nhìn vào còn nhầm tưởng rằng Hạ Trác Minh là yêu Tần Triết nên không muốn nhìn thấy người mình yêu vì một chữ hận mà đánh mất tất cả.

Bỗng dưng Từ Đan không nhìn được mà cười một cách nhạo báng...

"Trác Minh, em thật sự cho rằng anh đang có tình cảm với Tần Triết và muốn âm thầm bảo vệ anh ấy đấy..."

Hạ Trác Minh bỗng chốc mặt đỏ tía tai, giận càng thêm giận mà gầm nhẹ...

"Âm thầm bảo vệ thì đúng! Nhưng yêu thì không! Em tốt nhất đừng suy nghĩ quá nhiều, điều em cần làm là tránh xa Tần Triết, để cậu ấy yên!"

Nói đến đây thì Hạ Trác Minh thờ hồng học vì tức giận...

Nhưng đến đây thì Từ Đan lại khẽ xoay người sang hướng của hắn, bàn tay thon dài đang dần dần chậm rãi vuốt ngực hắn như đang muốn giúp hắn hạ

hoà...

"Đừng tức giận lên như thế... sẽ không tốt cho sức khỏe của anh đâu..."

Dần dần bàn tay ấy di chuyển ngày một chậm hơn, nó như đang muốn dừng lại nơi lồng ngực rắn chắc của Hạ Trác Minh... nhanh chóng luồn vào túi áo vest phía trong của hắn lấy ra một cái điện thoại...

Trên màn hình còn hiển thị ứng dụng ghi âm...

Từ Đan thích thú nhìn Hạ Trác Minh cười cười...

"Anh thích nghe giọng em đến thế sao?"

Hạ Trác Minh bị bất tẩy thì không còn lời nào giải thích, chỉ khẽ nhú mày không nhìn về phía Từ Đan...

Hắn cũng không ngờ rằng Từ Đan lại có thể thông minh đến như vậy... sớm nhận ra kế hoạch này của hắn...

Bỗng chốc nụ cười trên môi Từ Đan tắt lịm, nó trở lại nét trầm lặng vốn có... thời gian qua hầu như Từ Đan luôn dùng thái độ và biểu cảm này nên hiện tại nếu Hạ Trác Minh đã nghi ngờ như thế thì cô cũng chẳng cần giả tạo làm gì...

Trao lại điện thoại cho hắn, Từ Đan lạnh lùng nhìn về phía xa xăm mà bắt đầu cất lời...

"Có bao giờ anh tự hỏi sau bao nhiêu việc mình làm vì Tần Triết để rồi cuối cùng nhận lại được gì chưa?"

Hạ Trác Minh vẫn còn đang ưu tư suy nghĩ về câu hỏi của Từ Đan nên không trả lời...

"Anh giúp đỡ hắn có được thành công và địa vị xã hội như ngày hôm nay và rồi thì sao? Hắn vì một nữ nhân mà quất nạt thậm chí là trở mặt với anh... vậy bao nhiêu việc anh làm vì hắn có đáng không?"

Đúng thật là Hạ Trác Minh đã từng nghĩ đến điều đó nhưng ban đầu hắn cũng chỉ vẫn vơ trong đầu cho đến hiện tại thì có vẻ như lại nhận ra được điều gì đó...

"Một kẻ yêu bản thân mình hơn tất cả như Tần Triết thì làm gì có chuyện tình cảm hay ơn nghĩa chứ. Hắn có thể giết chết anh nếu anh là một con kị đà cản bước thành công.. "

"Có thể em nói đúng nhưng anh tin chắc rằng lần này Tần Triết đối với em là thật, cậu ấy toàn tâm toàn ý muốn em quay về... ngay cả Khang Diệp cậu ấy cũng buông bỏ nữa kia mà..."

Những lời Hạ Trác Minh nói thật sự khiến người ta hiểu sau rằng Tần Triết là một kẻ đã thay đổi, biết yêu thương và từ bỏ nhưng duy chỉ riêng một mình Từ Đan là không hề ngu ngốc...

Cô cảm thấy kẻ ngây thơ nhất vẫn chính là Hạ Trác Minh, hắn đang cho rằng Từ Đan không hay biết gì về chuyện hôn nhân chính trị của Tần Triết và Khang Nhã Vân...

"Ha ha ha ha ha Trác Minh, anh nghĩ em là ai mà đem những thứ đó ra mà thuyết phục?"

Lần này Từ Đan tức giận đến không kìm chế được cảm xúc mà nắm lấy cổ áo Hạ Trác Minh nghiến răng...

"Nếu không phải Khang Diệp bị Lâm Thị làm cho thất điên bát đảo thì liệu Tần Triết có chịu buông tay Khang Nhã Vân không? Hạ Trác Minh... anh luôn miệng nói là hiểu em nhưng xem ra đến cùng thì ngay cả người em yêu nhất là anh và thứ em cần nhất là anh mà cũng không biết!"

Nói rồi Từ Đan hừ lạnh một cái rồi hăm hực mở tung cửa xe, dự định sẽ bỏ đi nhưng nào ngờ Hạ Trác Minh đã níu lại được tay cô và kéo ngược lại vào bên trong xe...

Ngay cả bản thân Hạ Trác Minh còn không thể lý giải được vì sao ban nãy rõ là ghét bỏ và chán nản Từ Đan lắm, nhưng tại sao ngay khi nhìn thấy thái độ giận dữ và hờn dỗi của Từ Đan thì tim hắn lại quặn thắt...

Hơn hết là câu nói của Từ Đan vừa nãy như đang đưa Hạ Trác Minh đến một vùng mây trôi lơ lửng nơi nào xa xôi lắm...

Nhưng có thể khẳng định một điều rằng ban nãy Từ Đan có nói là cô yêu hắn...

Không đành lòng để Từ Đan bỏ đi nên hắn phải dùng biện pháp mạnh mà kéo cô vào trong...

"Buông em ra... anh về mà bảo vệ bản thân của mình đi!"

Từ Đan cố vùng vẫy nhưng chỉ sau vài giây đã kịp thời đứng hình và mất thăng bằng...

Hạ Trác Minh đã ngăm chặt lấy môi Từ Đan rồi mãnh liệt day dưa với nó...

Hơi thở cả hai dần trở nên vô cùng gấp gáp, bên trong xe là một khoảng không gian chật hẹp lại còn phát sinh thêm cảnh nóng như thế này thì thật là khó chịu...

Đôi mắt Hạ Trác Minh trở nên đê mê lạ thường, cuối cùng thì sau bao năm yêu thầm trong tâm trí thì ngày hôm nay hắn cũng đã được hôn người con gái hắn yêu...

"Anh xin lỗi..."

Từ Đan có vẻ như không thêm phản kháng nữa mà trái lại còn câu lấy cổ Hạ Trác Minh, tạo nên một khung cảnh vô cùng ám muội...

Tiếng thở nặng nề của Từ Đan có vẻ như đang thách thức giới hạn sự chịu đựng của Hạ Trác Minh, hắn không còn quan trọng lễ tiết gì nữa mà nhanh chóng cởi đi áo khoát của mình, vứt ra phía ghế sau...

Hàng cúc áo sơ mi của Từ Đan cũng đã không còn nguyên vẹn khi Hạ Trác Minh vừa rồi đã thô bạo bức ra hết...

Cái áo ngực ren đen đang ôm trọn hai quả đồi căng tròn của Từ Đan tạo nên sự gợi cảm tột cùng khiến ai cũng phải mê mẩn một lần...

"Anh... không chịu nổi nữa đâu!"

...

..

Bạn đang đọc truyện *Tâm Phế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.